
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 37 / III Legislatura / Tercer període

Dijous, 29 de juny de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 33

tercera i darrera reunió

Sessió Plenària núm. 34

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i catorze minuts.

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1756).

Se suspèn la sessió a tres quarts d'onze del matí i un minut i es reprèn a tres quarts d'onze del matí i quatre minuts.

Proposició de Llei de Defensa del Consumidor (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Saura (IC) (p. 1756).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Martín (M) (p. 1758), I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 1758), I. Sr. Colomé (P) (p. 1759), I. Sr. Madueño (S) (p. 1759) i I. Sr. Sánchez Llibre (CiU) (p. 1760).

Votació del text de la Proposició : *rebutjada per 41 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 1760).

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política de lleure (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Gibert (S) (p. 1760).

Resposta : H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 1763).

Rèplica : I. Sr. Gibert (S) (p. 1765).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 1766).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la Política General d'In-

---

formació de les Activitats dels Departaments de la Generalitat (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Oliart (S) (p. 1767).*

Esmena del G. p. Mixt (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Martín (M) (p. 1769).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1769), I. Sr. Curto (P) (1770), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1770) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 1771).*

Posició del grup presentant : *I. Sr. Oliart (S) (p. 1772).*

Votació del text (sense l'esmena núm. 1) : *rebutjada per 39 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 1772).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Assistència Psiquiàtrica a Catalunya (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Saura (IC) (p. 1773).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de modificació i addició, i 2, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Font (S) (p. 1774).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Martín (M) (p. 1775), I. Sr. Colom (ERC) (p. 1776), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1776) i I. Sr. Viñas (CiU) (p. 1778).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Saura (IC) (p. 1779).*

Votació del text (amb les esmenes incorporades) : *rebutjada per 40 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 1779).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa la supressió del punt vint-i-unè de l'ordre del dia (p. 1779).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre el problema dels parcers de Montagut

Formulació : *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1779).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1780).*

Rèplica : *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1780).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els fets ocorreguts a la finca de Montagut el dia 9 de maig

Formulació : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1780).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1780).*

Rèplica : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1781).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ordre de paralització del sector muscler del delta de l'Ebre durant tres setmanes

Formulació : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 1781).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1781).*

Rèplica : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 1781).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1782).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures contra la contaminació produïda per la central d'Andorra (Terol)

Formulació : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1782).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1782).*

Rèplica : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1782).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1782).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la campanya publicitària de seguretat vial

Formulació : *I. Sr. Montserrat (P) (p. 1783).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1783).*

Rèplica : *I. Sr. Montserrat (P) (p. 1783).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1783).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'edició del llibre Encontre d'antropologia i diversitat hispànica

Formulació : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1783).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1783).*

Rèplica : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1783).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1784).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre el finançament als consells comarcals dels costos de la tramitació de llicències per a activitats classificades

Formulació : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1784).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1784).*

Rèplica : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1785).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1785).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament dels membres del Consell Promotor de la Natura i sobre l'aprovació del Pla d'Espais d'Interès Natural

Formulació : *I. Sr. Madueño (S) (p. 1785).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1786).*

Preguntes al Consell Executiu sobre una nova convocatòria per a acudir al Pla Especial de Magisteri i sobre la valoració del Pla Especial de Magisteri

Formulació : I. Sra. Torrent (S) (p. 1786).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1787).

Rèplica : I. Sra. Torrent (S) (p. 1787).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1787).

Pregunta al Consell Executiu sobre el cessament d'activitats, com a centres docents concertats, dels centres integrats en la xarxa pública

Formulació : I. Sra. Torrent (S) (p. 1788).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1788).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de reforma educativa (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sra. Torrent (S) (p. 1788).

Esmenes del G. p. Popular (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1789).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Martín (M) (p. 1791), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1792), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1792) i I. Sr. Descals (CiU) (p. 1793).

Posició del Grup presentant : I. Sra. Torrent (S) (p. 1794).

Votació : rebutjada per 36 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 1794).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Concerts Educatius i d'Extensió de la Gratuïtat de l'Ensenyament (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Cadevall (S) (p. 1794).

Posició dels grups : I. Sr. Martín (M) (p. 1796), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1796), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1797), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1798) i I. Sr. Descals (CiU) (p. 1798).

Votació : rebutjada per 36 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 1799).

La sessió s'aixeca a un quart de vuit de la tarda i cinc minuts.

Sessió Plenària núm. 34

La sessió s'obre a un quart de vuit de la tarda i cinc minuts.

Elecció del Síndic de Greuges (Punt únic de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura a la proposta de candidat a Síndic de Greuges (p. 1800).

Votació : És elegit l'H. Sr. Frederic Rahola i d'Espona, per 98 vots (p. 1800).

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i tres minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Tramitem ara el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política de lleure, que formula el Diputat Il·lustre senyor Arseni Gibert, del Grup Socialista.

(L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)

El Sr. CLOTAS : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Sí?

El Sr. CLOTAS : A efectes de conèixer el criteri, el nostre Grup tenia entès que, per l'ordre procedimental de l'ordre del dia, corresponia en primer lloc una presa en consideració; una presa en consideració ajornada per al dia d'avui, sobre consum.

El Sr. PRESIDENT : Sí, però hi ha una raó; hi ha una raó, i és que en aquest moment no podríem començar la sessió perquè no hi ha quòrum, a l'efecte de votacions, i llavors podem avançar, si fem la interpellació.

El Sr. CLOTAS : Senyor President, vostè sap perfectament que encara que això és una alteració —amb el qualificatiu que es vulgui, més transcendent, menys transcendent, important, no important—, segons de l'òptica que es miri és una alteració de l'ordre del dia que comportaria tot un tipus de procediment amb votació del Ple. El nostre Grup voldria o bé debatre aquesta qüestió suspenent aquest Ple o bé ajornant l'hora de començar aquest Ple perquè comencés amb el punt de l'ordre del dia que reglamentàriament correspon. I el tema, senyor President, jo crec que hi ha motius obvis, perquè és més important del que a primera vista poguéssim considerar-se.

El Sr. PRESIDENT : Doncs, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i un minut i es reprèn a tres quarts d'onze i quatre minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El setè punt de l'ordre del dia és : presa en consideració de la Proposició de Llei de Defensa del Consumidor, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament a debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

Proposició de Llei de Defensa del Consumidor

El Sr. SAURA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el tema del consum és un tema recent; podem dir que no més enllà de fa vint anys s'ha començat a legislar sobre el consum. Antigament, el consumidor comprava en un mercat local petit, on coneixia personalment els proveïdors; avui, el consumidor viu en un mercat de masses on no coneix els productes ni els distribuïdors; productes, productors i distribuïdors, sovint molt poderosos, que tenen molta més força per a imposar les condicions del mercat.

Malgrat que les relacions contractuals estan fonamentades en el principi de la llibertat, és innegable, avui, la desigualtat existent entre un individu aïllat que compra i les organitzacions

comercials. Cal afegir a aquesta situació les grans campanyes publicitàries, que col·loquen el consumidor, sovint, en greus dificultats per a triar adequadament el seu producte, el producte que l'interessa. Aquesta problemàtica s'agreuja a partir de 1992, amb l'entrada en vigor del Mercat Únic a tot Europa. Tota aquesta preocupació, en relació amb la defensa del consumidor, ha donat lloc, des de fa uns certs anys, a diversos països d'Europa, a legislar sobre aquest tema, que, des de la Comunitat Econòmica Europea, s'hagin fet directives en aquest sentit, i que la mateixa Constitució Espanyola, a l'article 51, d'alguna manera reconegui, a l'apartat primer, digui clarament que els poders públics garantiran la defensa dels consumidors i dels usuaris i en protegiran amb procediments eficaços la seguretat, la salut i els legítims interessos econòmics, i, en el seu apartat segon, els poders públics promouran la informació i l'educació dels consumidors i dels usuaris, en fomentaran les organitzacions i les escoltaran en les qüestions que puguin afectar-los en la forma que la llei estableixi.

Des de la promulgació de la Constitució, hi ha hagut, fonamentalment, quatre textos legals a nivell de l'Estat. El primer d'ells va ser el 1981, al País Basc : una llei del consumidor. El juliol de 1984, el Govern central va fer la Llei del Consumidor, Llei que ha estat declarada, en dos articles, anticonstitucional des del mes de gener, i Sentència del Tribunal Constitucional que ha declarat vint-i-un preceptes que no són d'aplicació directa a les comunitats autònomes, que només tenen valor supletori fins que les comunitats autònomes no adoptin una regulació pròpia. Andalusia va fer la seva Llei de Defensa del Consumidor el juliol de 1985, i el País Valencià, l'abril del 1987. Catalunya avui encara no té Llei de Defensa del Consumidor. Un cop més, crec que val la pena denunciar, des d'aquesta tribuna, el buit legislatiu que a Catalunya tenim sobre temes importantíssims de la nostra vida. Fa poc vèiem la Llei de Sanitat, vèiem la Llei de Competències Urbanístiques; fa poc parlàvem —i en parlarem avui— de la necessitat d'elaborar un pla de salut mental, d'assistència psiquiàtrica a Catalunya, i avui estem veient com, després de nou anys d'autogovern, després que moltes altres comunitats autònomes hagin legislat sobre el consum, Catalunya encara avui no té un text legislatiu de defensa del consumidor.

Les senyores i els senyors diputats saben que, en aquests moments, en termini de presentació d'esmenes, hi ha un Projecte de Llei del Consell Executiu que va entrar vint-i-quatre hores abans que la Proposició de Llei que jo els presento avui, i que, inicialment, va fer plantejar-nos al nostre Grup la possibilitat de retirar la nostra Proposició de Llei. Però, no l'hem retirada, la portem aquí per la raó següent : perquè el Projecte de Llei de Defensa del Consumidor que el Consell Executiu ha remès a aquesta Cambra no és un Projecte de Llei de defensa del consumidor. El Projecte de Llei sobre Disciplina del Mercat i per la Defensa dels Consumidors i els Usuaris que el Consell Executiu ha enviat a aquesta Cambra és, simplement, una transcripció del Decret de la Generalitat 459/83, pràcticament el 80% del text és una transcripció d'un decret que tenia com a objectiu bàsic la tipificació d'infraccions i sancions; i aquest Decret del 83 és una traducció al català, en més del 90% literal, d'un decret de sancions de l'Estat; és a dir, el 1983 hi ha un decret a nivell de l'Estat sobre tipificació de sancions, tres mesos després, la Generalitat fa un decret traduint pràctica-

ment, literalment, tots aquests articles, de tipificació de sancions, i avui se'ns presenta una Llei del Consumidor, que el que és és una transcripció d'aquest Decret de tipificació. Jo crec que tornem a estar, amb aquest text legislatiu, davant d'una aplicació creativa d'una competència exclusiva de la Generalitat.

Per tant, la primera qüestió que voldria que quedés clara és que a Catalunya, avui, no existeix cap projecte del Govern en relació amb aquest tema, tot i que, en un fulletó de l'Institut Català de Consum del febrer del 89, i arran de la Sentència del Tribunal Constitucional, el mateix fulletó de l'Institut Català del Consum diu: «Caldrà estudiar les matèries que ens estan reservades, sobre les quals haurem de legislar, si no volem que en els aspectes alludits existeixi un buit normatiu a Catalunya pel que fa a la legislació pròpia; aquesta és la nostra responsabilitat». I més endavant diu: «Dels vint-i-un preceptes, que no són d'aplicació directa, però que tindran valor de dret supletori, en tant que no s'adopti per les comunitats corresponents una regulació pròpia, tenim els que afecten definició del seu objecte, campanyes de control, fixació de condicions, funcions de l'OMIC, etcètera. És a dir, el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya mantenim la presa en consideració d'aquesta Llei: primera, perquè pensem que és un tema fonamental; segona, perquè el Projecte de Llei que se'ns ha presentat, i que està en termini d'esmenes, no té els continguts que nosaltres creiem que ha de tenir una llei d'aquestes característiques. I, quins són, al nostre parer, els grans trets que ha de contemplar una llei de defensa del consumidor? Creiem que són cinc els aspectes importants: primera, una definició, des de Catalunya, del que considerem que són els drets del consumidor; segona, un desenvolupament i una concreció d'aquests drets; tercera, una distribució de funcions i competències entre les diverses administracions; quarta, el reconeixement i el paper important de les associacions de consumidors i, en cinquè lloc, el tema de les infraccions i sancions. Doncs bé, el Projecte que el Govern ens ha tramès no parla de drets del consumidor, no parla del desenvolupament d'aquests drets, no parla de la distribució i les funcions de l'Administració i no parla del reconeixement i del paper de les associacions de consumidors; només parla del tema de les infraccions i les sancions. He de dir que hem fet consultes amb diverses organitzacions de consumidors i excepte una organització de consumidors, que per escrit ens ha contestat que mentre critiquéssim el Director General no establiria relacions amb nosaltres, els vull dir que la major part, que les associacions i les organitzacions de consumidors més representatives de Catalunya mantenen avui l'opinió que ja els he dit abans respecte al projecte del Govern i estan d'acord que una llei del consumidor ha de contemplar aquests cinc aspectes que jo els deia abans.

Per tant, la nostra Proposició de Llei neix d'una voluntat de vetllar pels drets dels consumidors i els usuaris, des de la constatació avui de les desigualtats del consumidor davant de les grans entitats comercials, però, al temps, aquesta Proposició de Llei neix de la necessitat, del mandat de desenvolupar el mandat constitucional de l'article 51 i d'omplir de contingut una competència exclusiva en aquest tema tan important per a Catalunya.

I, per a acabar, breument els voldria sintetitzar o resumir quins són els aspectes fonamentals de la Proposició de Llei que

avui presentem. Queda clar que el que avui estem aprovant és si es pren o no en consideració la tramitació d'aquesta Llei, tramitació de llei que hauria de ser millorada, completada en el tràmit legislatiu, però que, en tot cas, crec que la nostra Proposició de Llei té dos aspectes fonamentals: primera, la concreció d'un seguit de drets del consumidor que normalment, en moltes lleis del consum, queden de manera genèrica o de manera abstracta i crec que hi ha una segona innovació important, en ampliar al màxim la figura de què vol dir «consumidor», i, per tant, de donar uns drets al consumidor, jo crec que reconeguts per primera vegada en una legislació d'aquesta mena.

Pel que fa als drets del consumidor, en el primer títol de la nostra Proposició de Llei, diem que són drets dels consumidors i els usuaris aquells que, d'alguna manera, són reconeguts en tots els tractats i en totes les organitzacions internacionals: el dret a la protecció de la salut i seguretat, el dret a la protecció dels interessos econòmics i socials, el dret a la informació i a l'educació en matèria de consum, el dret a la participació efectiva en la gestió de les polítiques sectorials, i el dret a la representació mitjançant les associacions de consumidors; tots aquests drets, d'una o una altra manera, són reconeguts en la major part de legislacions del consum, però hi afegim dos drets que, per a nosaltres, són importants i fonamentals: el primer és el dret a la defensa de l'ambient i de la qualitat de vida. Pensem que cada cop més el tema del consum va molt lligat al tema de la qualitat de vida i el medi; per exemple, a Europa, el tema del medi i del consum va junt, i en aquest sentit pensem que també el consumidor ha de tenir dret a la defensa del medi. I la segona innovació, pel que fa als drets del consumidor és el dret d'accés a la justícia en defensa dels interessos generals dels consumidors; és a dir, cal que les organitzacions de consumidors tinguin dret a accedir a la justícia per a defensar els interessos generals dels consumidors.

Pel que fa al primer dret, el dret a la salut i a la seguretat, les dues coses que vull destacar són la necessitat que la Generalitat de Catalunya estableixi un sistema normalitzat d'actuació davant la possible existència en el mercat de productes o serveis perillosos; en aquest sentit, es tracta de veure com es detecta el producte, com es retira, com se sanciona, cosa que en aquest moment no està passant. Jo he pujat a aquesta tribuna diverses vegades a parlar sobre les gomes d'enganxar i les coles tòxiques, ho he denunciat moltes vegades, i ahir encara es podien comprar les gomes i les coles tòxiques en grans magatzems de Barcelona. Ningú no sap —ningú no ho sap— quins han estat, quins haurien d'haver estat els procediments que el Consell Executiu utilitzés per a detectar aquests productes, per a retirar-los i per a sancionar. Però, al mateix temps, creiem que la Generalitat ha de fomentar l'estudi de determinats productes perillosos, fonamentalment en tres camps: en el camp de l'alimentació, en el camp dels objectes destinats a l'ús infantil i en el camp dels fertilitzants i els insecticides.

En el cas de la informació i l'educació, aquest és un tema també reconegut en totes les lleis de les comunitats autònomes o la llei de l'Estat, però difícilment en aquestes lleis es concreta què s'ha de fer per a concretar exactament el dret a la informació i a l'educació. Nosaltres plantejem que en els mitjans de comunicació pública necessàriament existeixin cinquanta hores anuals per a programes d'educació en relació amb el consum, i que al mateix temps totes aquelles entitats o empreses públi-

ques de la Generalitat disposin de serveis de consulta, de reclamació i d'informació.

En el tema de la participació de les associacions de consumidors en les polítiques sectorials, ens sembla fonamental que des de tots els departaments de la Generalitat, però especialment pel que fa als temes d'habitatge o als temes financers, les associacions de consumidors puguin participar en l'elaboració activa de les decisions.

Els deia que un tema fonamental és el tema de la representació i del reconeixement de les associacions d'usuaris. En aquest sentit, creiem que les associacions de consumidors han de poder estar presents a les institucions públiques del consum; han de poder accedir als mitjans de comunicació social en els espais informatius; han de poder exercir el dret a la participació efectiva en les polítiques sectorials; han de gaudir del benefici d'accés a la justícia, i han de poder gaudir de subvencions de l'Administració. En aquest sentit, vull dir que creiem —i així ho diem en la nostra Proposició de Llei— que s'han de desplegar tot un seguit de mesures de protecció del que nosaltres diem «grups de protecció preferent», fonamentalment referits als infants, a les persones velles i a les dones en estat de gestació.

L'últim tema important que volia destacar d'aquesta Llei és la necessitat que els organismes de control, els organismes que vetllen pel consum a Catalunya no poden dependre jeràrquicament del Consell Executiu. En aquest sentit, vull dir que no es pot admetre que el president de l'Institut Català de Consum, alhora, en sigui el director general. Què ha de controlar un Institut Català de Consum el president del qual, en definitiva, és el màxim responsable, per sota del Conseller, de la política de consum. I en aquest sentit creiem —ho creiem, i així ho explicitem en la nostra Llei— que cal anar a un Institut Català del Consum no dependent de la Generalitat, democràtic —és a dir, creiem que el president ha de ser escollit entre els membres del consell de direcció de l'Institut Català de Consum—, i que el consell de direcció de l'Institut Català del Consum tingui poders executius i de direcció, cosa que avui no té. I, en aquest sentit, en el tema de la distribució de funcions, de competències, creiem que és fonamental que, des de la Generalitat, s'estableixin convenis amb els ajuntaments per a repartir adientment les competències entre la Generalitat i els ajuntaments.

Senyores i senyors diputats, sincerament, creiem que a Catalunya cal un projecte, una llei del consum; sincerament, creiem que el projecte que el Consell Executiu ens ha remès —nou anys tard— no compleix de cap manera els continguts mínims d'una llei de consum; creiem que la proposta que portem avui aquí contempla un marc fins i tot a un nivell de concreció que permet, en un treball en comissió i posteriorment en plenari, que Catalunya tingui una llei del consum a l'alçada de les necessitats del mercat català.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra, de manera que passem al torn del fixació de posicions. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN : Gràcies, Honorable President. Illustres senyores i senyors diputats, el 13 de març de 1989 el Consell Executiu de la Generalitat va aprovar el Projecte de Llei sobre

Disciplina del Mercat i per la Defensa dels Consumidors i dels Usuaris; va ésser presentat al Parlament amb el registre número 6879, admès a tràmit per la Mesa el 9 de maig del 89 i publicat al *Butlletí Oficial del Parlament*, el 16 de maig.

D'altra banda, el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya va presentar una Proposició de Llei de Defensa del Consumidor, admesa a tràmit per la Mesa el 9 de maig del 89, i publicada al *Butlletí* el 16 de maig, el número de registre d'entrada és 7064.

Volem iniciar la nostra intervenció posant de manifest la importància de la matèria tractada, tant en el Projecte de Llei presentat pel Govern, com en la Proposició presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que avui és objecte de debat. Entenem que no es tracta d'una casualitat la coincidència temporal en la presentació de totes dues iniciatives, sinó que respon a una realitat objectiva : el greu endarreriment que es produeix a casa nostra respecte al nivell que en matèria de defensa del consumidor tenen els nostres homòlegs europeus. (*Remor de veus.*) Entenem, els centristes, que si, en qualsevol tràmit de presa en consideració, cal fugir d'entrar en el que és l'articulat de la iniciativa per a centrar-se exclusivament en la conveniència o no d'obrir un procés legislatiu en una determinada matèria, creiem que en el supòsit que ens ocupa això és encara més evident, en coincidir en la tramitació dues iniciatives amb idèntica finalitat. Volem fer especial esment de la necessitat que es rendibilitzin els treballs legislatius d'aquesta Cambra, i especificar que el nostre ànim és cercar la racionalització del treball parlamentari. Podem afirmar, doncs, un cop admesa la vàlua de totes dues aportacions, que aquest esforç racionalitzador significaria centrar els treballs d'aquesta Cambra en el Projecte de Llei que ens ha tramès el Consell Executiu. Això implicaria la retirada pels companys del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya de la Proposició de Llei presentada. Ara bé, tot i suggerir que aquesta fóra una bona mesura per a rendibilitzar al màxim els treballs de la Cambra, tot i demanar als companys d'Iniciativa per Catalunya que valorin la nostra petició, no serem nosaltres, els centristes, qui votem en contra de la possibilitat d'obrir la tramitació legislativa que Iniciativa planteja.

Ha estat sempre tradició en les actuacions del nostre Grup parlamentari facilitar qualsevulla iniciativa de qualsevol grup, i, per tant, no posar cap mena de traba a les iniciatives vinguin d'on vinguin, ja que hem cregut sempre que els arguments polítics han de prevaler per damunt dels estrictament reglamentaris.

En síntensi : agrairíem als companys d'Iniciativa per Catalunya la retirada de la Proposició de Llei, però si aquest supòsit no es produeix, tal i com ens ha anunciat l'Illustre Diputat senyor Saura, donarem el nostre suport a la Proposició de Llei objecte de debat, un cop expressat el nostre parer sobre les duplicitats de les tramitacions.

Moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats; moltes gràcies, Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per a fixar posició, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Molt breument. El nostre Grup parlamentari sempre —és una norma— ha donat suport a totes les iniciatives parlamentàries

que es presentin, perquè creiem que és bona, la pluralitat d'iniciatives i la seva discussió en aquest hemicicle. Això, per un costat. Dit això, nosaltres donarem suport a aquesta Proposició de Llei, però voldria comentar que ens ha estranyat, després de la quantitat d'anys que estem intentant o que pregonem que Catalunya pugui tenir una llei del consumidor —per dir-ho en una sola paraula—, que tot d'un plegat, després de tots aquests anys, compareguin en qüestió d'hores o de dies dues propostes: una Proposició de Llei, per un costat, i un Projecte de Llei per una altra banda. I, és clar, la nostra estranyesa va ser quan vam veure que això apareixia en els butlletins oficials. Una de dues: o ens decantàvem per sostenir el Projecte o ens decantàvem per sostenir la Proposició; però, llegits, tant el Projecte com la Proposició, veiem que pràcticament —el senyor Saura n'ha parlat una mica—, salvades algunes esmenes, poden ser perfectament complementaris l'un de l'altra. Jo crec que entre la Proposició de Llei i el Projecte de Llei es pot formar una veritable llei del consumidor a Catalunya, la llei del consumidor que tant hem esperat molta gent asseguda en aquest hemicicle.

Esperem que aquesta presa en consideració tiri endavant, i que de la discussió en Comissió, amb les esmenes respectives que es puguin produir al Projecte de Llei i a la Proposició de Llei, surtin dues lleis, complementàries l'una de l'altra, que podrien ser refoses en una sola llei, en la qual, doncs, la llei de defensa del consumidor catalana pugui servir de model a uns altres legisladors. Nosaltres estariem orgullosos que això pogués ser d'aquesta manera.

Dit això, anunciar simplement que donarem suport a la presa en consideració de la Proposició de Llei, i anunciar també que hi farem esmenes en el seu degut moment, i dir que estem esperançats que aquesta Proposició de Llei tiri endavant, perquè, en aquesta mateixa sessió del Parlament de Catalunya, s'ha produït, per primera vegada en aquesta legislatura, l'acceptació de la presa en consideració d'una proposició de llei. Esperem que aquest trencament del glaç inicial pugui continuar i puguin ser admeses a tràmit altres proposicions de llei, una d'elles, aquesta que en aquest moment estem discutint.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha vist amb molt d'interès la presentació d'aquesta Proposició de Llei per part del Grup parlamentari d'Iniciativa, i vol recordar que és norma del nostre Grup —i així s'ha dit en més d'una ocasió des d'aquesta tribuna— que, sense entrar en el fons de les proposicions de llei que han estat presentades en aquesta Cambra pels diferents grups parlamentaris, és norma —ho repeteixo— del nostre Grup donar suport a la seva tramitació.

I pensa el nostre Grup que aquesta és la posició coherent, perquè creu que és en el subsegüent procés de debat..., que s'inicia en cas que la presa en consideració sigui aprovada; és, doncs, en aquest subsegüent procés de debat en Ponència, en Comissió o en el mateix Ple, quan es pot assolir el nivell de consens, entre les diferents forces polítiques, que pot convertir la proposició de llei presentada en una llei bona, que ompli un buit legislatiu, que, no hi ha dubte, existeix en aquest cas. I dic que no hi ha dubte que existeix aquest buit legislatiu, perquè

el mateix Executiu de la Generalitat reconeix, en presentar en aquesta Cambra un projecte de llei en les mateixes dates amb un títol similar, que manca una legislació en aquest tema en particular.

Nosaltres hem caigut en la fàcil temptació de comparar ambdues iniciatives legislatives; i encara que no sigui el moment per donar la nostra valoració, creiem que, en el que es refereix a defensar el consumidor, aconseguim, o potser intentem aconseguir més el text de la Proposició de Llei d'Iniciativa que no el text del Projecte de Llei de l'Executiu. El Projecte de Llei, el qual, de cap manera, volem valorar negativament, va més en la línia de ser una base legal per sancionar les infraccions contra la disciplina de mercat, oblidant apartats importants de la defensa del consumidor, que sí que contempla la Proposició de Llei del Grup d'Iniciativa.

És per aquest motiu que, evitant absolutament posar la Proposició de Llei com a alternativa al Projecte, ja que podrien ésser perfectament complementaris, el nostre Grup creu que seria bo que aquesta Cambra acceptés a tràmit la Proposició de Llei de Defensa del Consumidor que ara estem debatent. I seria bo també per demostrar que les iniciatives parlamentàries dels grups de l'oposició, que, com en aquest cas, busquen una millora legislativa, reben el suport d'aquest Parlament en el moment en què proposen i demanen l'inici d'un debat que permetria, no hi ha dubte, a tots els grups parlamentaris aportar el seu propi pensament polític en un tema tan important per a la societat catalana.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colomé. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, nosaltres —el Grup Socialista— votarem favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei per dos motius bàsics: un ja ha estat expressat per la majoria de grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, perquè creiem que és bo que les proposicions dels grups parlamentaris es puguin debatre en aquesta Cambra, que creiem que això dona una més forta participació a aquesta Cambra en tots els debats legislatius.

I, en segon lloc i fonamentalment, perquè considerem que és una imperiosa necessitat disposar d'una llei pròpia que serveixi realment per defensar els consumidors i els usuaris de Catalunya. Ja s'ha posat de manifest per part del ponent, la justificació constitucional i estatutària, i la Sentència del Tribunal Constitucional d'enguany posa clarament de manifest i ratifica la competència plena i exclusiva que tenim a Catalunya sobre la defensa dels consumidors i els usuaris, competències que no van esperar altres comunitats autònomes per legislar, com també posava de manifest el ponent: Galícia, el 84; Andalusia, el 85; València, el 87, i d'altres; van fer les seves lleis i els seus estatuts de defensa del consumidor sense esperar que sortís la Sentència del Tribunal Constitucional. Per tant, resulta evident que es podia legislar, com s'ha demostrat en les altres comunitats. I resulta evident, crec jo, creiem nosaltres, que s'ha de legislar sobre aquest tema, com resulta també evident que el Projecte de Llei presentat pel Govern sobre disciplina del mercat i en defensa dels consumidors, creiem nos-

altres que no compleix aquesta gran necessitat de disposar d'una legislació pròpia que defensi els consumidors i els usuaris de Catalunya.

Si no fem aquesta Llei, quedarà clar que haurem de funcionar amb la Llei de Defensa dels Consumidors de l'Estat, que és una legislació substitutòria, quan nosaltres no disposem de la pròpia, i, per tant, creiem que el recurs d'inconstitucionalitat només haurà servit per dir una cosa que ja estava pràcticament clara i que, realment, no ha servit per fer el que nosaltres hauríem d'haver fet, que és la nostra pròpia legislació, i que la proposta i el Projecte de Llei que avui tenim en discussió només serveixen per legalitzar un decret que té dubtosa legalitat en aquests moments. I, com també demostrava el ponent, ens trobem a la cua de la resta de comunitats autònomes en el que es refereix a la legislació en temes de defensa del consumidor, per no parlar ja a la cua a nivell de tot l'Estat o de les Comunitats Europees.

Per tant, creiem que és necessària, que és necessària la Llei de Defensa dels Consumidors de Catalunya. Una societat cada dia més complexa, amb problemes cada dia més complexos, necessita mesures concretes; els grans problemes de la seguretat dels productes i de la salut així ho demostren. Tots tenim el desgraciat record de la residència geriàtrica del Maresme, on van morir divuit avis, els desgraciats assumptes de la colza, i sovint apareixen notícies sobre intoxicacions, de frauds alimentaris, etcètera. No és un problema menor el tema de la defensa dels consumidors en una societat com la que vivim; necessitem, per tant, una normativa clara i reunida en una sola llei, llei que ha de servir per garantir la seguretat dels productes, el control i la responsabilitat dels venedors i, sobretot, la potenciació i la participació de les organitzacions de consumidors. No acceptar la presa en consideració d'aquesta Llei, en no presentar un projecte de llei sobre la defensa dels consumidors, creiem nosaltres que és una greu irresponsabilitat i, sobretot, pel que significa de no assumir plenament una competència exclusiva i plena que té la Generalitat de Catalunya. Es pot dir que aquesta Proposició de Llei pot ser millorada, que té mancances, però també que té aportacions importants; això es pot millorar en el debat de la Proposició de Llei. El tema té una gran importància per a resoldre problemes concrets que tenen avui els ciutadans de Catalunya.

És per tots aquests motius que el Grup Socialista donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Madueño. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sánchez i Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE : Molt Honorable President, Il·lustres senyores i senyors diputats, justament el nostre Grup parlamentari no ha fet vot en contra de la Proposició de Llei que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya perquè nosaltres estem a favor d'una iniciativa d'aquest tipus. I, justament per això, el Govern de la Generalitat va presentar en data, no de vint-i-quatre hores abans, com ha dit l'Illustre Diputat senyor Saura, al Parlament de Catalunya un projecte de llei de disciplina de mercat i per a la defensa dels consumidors i dels usuaris, no amb vint-i-quatre hores d'antelació, sinó amb cinc dies d'antelació; o sigui, són cent vint hores d'antelació. És una petita matisació només perquè els altres grups de la

Cambra en puguin estar assabentats. Justament per això, nosaltres, el Govern de la Generalitat i el nostre Grup parlamentari, que li dona suport, estem a favor d'una iniciativa d'aquest tipus, tal com he dit abans; per això nosaltres hem presentat aquest Projecte de Llei de Disciplina de Mercat i per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris.

Malgrat això, a nosaltres ens hauria interessat molt veure i debatre aquest tema en Comissió, amb els altres grups parlamentaris, cosa que no ha estat possible perquè els altres grups parlamentaris de la Cambra, concretament el Grup Socialista, el Grup Popular i el Grup Mixt han demanat pròrroga del termini d'esmenes, que s'ha ajornat fins al proper 5 de setembre, i serà aleshores quan nosaltres entrarem a fons en el debat del nostre Projecte de Llei, i demanem la participació de tots els grups de la Cambra —participació que jo ja considero, d'entrada, que serà activa— per poder arribar amb el màxim de suport i amb la màxima il·lusió a poder aprovar aquest Projecte de Llei que, en definitiva, segons el nostre entendre, contribuirà a la modernització del nostre país i al desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia —en aquest cas, nosaltres tenim competència exclusiva, com és el cas del Projecte de Llei de Disciplina de Mercat i per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris.

Per aquests motius, nosaltres votarem en contra d'aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sánchez i Llibre. Es passa ara a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de Llei ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 55 vots en contra i cap abstenció.

Passem ara al desè punt de l'ordre del dia : interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política de lleure, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Arseni Gibert, del Grup Socialista, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de lleure

El Sr. GIBERT : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, no crec que cap membre d'aquest Parlament trobi estranya que una interpellació sobre la política general de lleure del Consell Executiu es centri fonamentalment en l'adjudicació, divendres passat, de la construcció d'un centre recreatiu turístic a Salou, perquè, al capdavant, la política de lleure del Consell Executiu de la Generalitat, fins a aquest moment, consisteix precisament en això, en el parc de Salou, i perquè aquest Parlament va decidir en el seu moment, no pas per unanimitat però sí per majoria, que hi hagués durant uns quants anys una sola gran superfície de lleure a Catalunya. No estàvem per aquest monopoli temporal, ho saben bé; volíem i volem, perquè creiem que és bo que a Catalunya hi hagi aquest tipus d'instal·lacions, parcs a Catalunya, perquè creiem que són viables, fins i tot més d'un, com hem dit repetidament.

És conegut de les senyores i els senyors diputats que el Grup Socialista ha mantingut una posició crítica en el procés d'a-

questa adjudicació : vam votar «no» a la Llei, i hem manifestat i explicitat inquietuds i dubtes abans i després del 2 de maig, moment en què es va obrir l'única plica que es va presentar al concurs. Però, tot i així, fins ara, fins fa poques setmanes, ens pensàvem que realment del que es tractava era de fer un parc —això és el que ens pensàvem—, i que les discrepàncies importants que hi havia no modificarien aquest criteri i no ens obligarien avui a fer una ferma denúncia, que volem manifestar amb aquesta interpellació; perquè hi ha hagut novetats en aquest tema. Hi ha hagut novetats pel coneixement que hem tingut del Projecte —i agraïm l'explicació extensa que el dia 1 de juny, en Comissió, va fer l'Honorable senyor Conseller—, hem recollit més dades, hi ha hagut unes declaracions del grup empresarial adjudicatari, hi ha hagut unes actituds i unes intencions reflectides en un conveni entre l'Ajuntament de Salou i l'adjudicatari, i, de tot això, arribem a una primera conclusió : la conclusió que la política general de lleure del Consell Executiu, fins a aquest moment, fins avui, consisteix a instrumentar sofisticadament l'expropiació a preus irrisoris de 822 hectàrees de terreny al terme municipal de Vila-seca i Salou a uns quants centenars de ciutadans de Catalunya propietaris d'aquest terreny. I això amb tres objectius, dos de secundaris, de caràcter turístic, de caràcter polític un altre, i un de principal, de caràcter econòmic en el pitjor sentit de la paraula econòmic, en el sentit de propiciar una de les més grans operacions especulatives dels darrers anys.

El turístic no el discutirem perquè hi estem d'acord, estem d'acord que hi hagi instal·lacions d'aquest tipus a Catalunya; per tant, no en parlarem. El polític, el definirem com una mena de dèria obsessiva, i només això explica..., que entenem que és un excés retòric del mateix President Pujol, que l'anomenés «benedicció dels déus», i també que, ja el gener del 86 —fa una colla d'anys; bé, fa uns quants anys—, el President Pujol, en unes declaracions a *La Vanguardia* digués també : Disney —llavors es parlava de «Disney»— «más importante que los Juegos Olímpicos. Desde el punto de vista económico de creación de trabajo y de riqueza, es evidente que Disney es mucho más importante que los Juegos Olímpicos, mucho más importante y, además, mucho más duradero». Bé, Busch no és Disney, però, tot i així, estem convençuts i ho volem dir, que Busch farà un parc molt digne i un parc que suposem que estarà molt bé; d'això, no en tenim dubtes; malgrat això, val la pena de recordar que no és exactament Disney; Busch és una empresa especialista en cervesa, número u als Estatuts Units, que té quatre parcs d'atraccions als Estats Units, només un d'ells en zona residencial —i volem recordar-ho—, dels quatre, que estan en el rànking de parcs en els llocs vuitè i divuitè, dos d'ells, i els altres dos no estan dintre dels quaranta primers. Però aquesta magnificació del tema potser també la va fer el Conseller en el moment del debat de la Llei, quan parlava d'un projecte d'època —això és quasi una equiparació a la Revolució Francesa—, i el mateix senyor Martí Farré també deia : «A la mateixa alçada que pot significar la promoció per a Barcelona i tot Catalunya d'uns Jocs Olímpics», semblava com un *leitmotiv* que motivava tot això. Però bé, això tampoc ens preocupa, en tot cas ens fa somriure un xic per sota el nas, i volem ser comprensius i amables amb aquestes petites debilitats.

És el tercer objectiu el que ens preocupa. I ho repetim : ens pensàvem que es tractava de fer un parc. El que passa és que,

per les raons que sigui i a iniciativa de qui sigui, s'ha anat posant en evidència que el que es perfila és una gran operació especulativa d'enormes beneficis, que gaudiran l'adjudicatari i/o tercers.

Volem deixar clar, abans de res, que si aquests terrenys, aquestes vuit-centes hectàrees estiguessin a la zona turística de Cambrils-Salou, que ens sembla un bon emplaçament, al rera-país d'aquesta zona, a l'altra banda de l'autopista A-7, per exemple, en un terreny realment rústic, sense expectatives de qualificació a curt o mitjà termini, amb la Llei vigent, és a dir, amb zona residencial i turística inclosa, discreparíem d'algunes coses —com vam discrepar en el moment de discutir la Llei—, però no estariem segurament substanciant avui aquesta interpellació, perquè seria una situació diferent : la plus-vàlua dels terrenys requalificats seria una plus-vàlua que seria en funció de la inversió en el parc, la qual cosa, en alguna mesura, ho justificaria; seria més o menys generosa, més o menys ben negociada, però no seria el cas, el cas no és aquest. El cas és que la selecció de l'emplaçament entenem —i tenim elements per pensar-ho així— que no s'ha fet en funció del parc temàtic. Pretendre la integritat del centre recreatiu turístic, jo crec que és una falàcia i gairebé un sarcasme, perquè el parc temàtic queda separat de la major part de la zona residencial i turística per l'autopista P-1, i és difícil de veure quin lligam puguin tenir amb el parc temàtic uns hotels o uns apartaments que estaran a prop del mar, el parc a l'altre costat, i al costat d'aquests apartaments i d'aquests hotels ja hi ha molts hotels i apartaments que tenen la mateixa relació amb el parc que els nous que es faran. I nosaltres creiem que la selecció no és bona en funció del parc, pel mateix terreny, que és un terreny bastant degradat, que impossibilita l'expansió futura d'un parc d'aquestes característiques, perquè està encotillat per la via del tren, pel nucli urbà de Salou, per les xemeneies; creiem que no és bo, fins i tot, per la proximitat d'aquestes xemeneies, i, fins i tot, per la complexitat que s'introdueix en els accessos, que serien força més senzills en un altre emplaçament i amb una inversió molt menor.

Nosaltres sostenim, i tenim elements, penso, per sostenir-ho, que la selecció s'ha fet en funció del valor immobiliari d'aquests terrenys, sobretot des de la P-1 fins al mar, i que el parc afegeix poc valor afegit a aquests terrenys —valgui la redundància—, ja que el seu valor potencial ja era alt i és alt sense el parc. S'ha escollit un dels de més alt valor immobiliari per la demanda que hi ha de Catalunya, i recordem que l'oferta que es fa per aquests terrenys en el projecte és inicialment de 300 pessetes el metre quadrat, els adjudicataris han manifestat que estan disposats a triplicar-lo —això ens portaria a 900—, però hi ha hagut transaccions recents que oscil·len entre les 9.000 i les 52.000 pessetes en els límits del parc, en terrenys dels límits del parc; i, fins i tot, que en aquests terrenys que s'expropiaran hi ha un 26% —són dades que va facilitar el senyor Conseller— que ja és urbà, i que hi hauria, probablement, alguna part que ja ho seria d'urbà, perquè recordem que a Salou, l'últim planejament urbanístic de Salou és del 76, tretze anys sense revisar el planejament, sis anys entretingut quan ja s'havia començat el tràmit, i sembla que l'Alcalde de Salou ha demorat, el senyor Pujals, perquè ha preferit anar fent requalificacions puntuals i arbitràries, amb la connivència —s'ha de dir tot— de la Direcció General d'Urbanisme, malgrat ser Salou la població de Catalunya amb un índex de creixe-

ment més elevat de tot Catalunya en els darrers anys.

Ens pensàvem que es tractava de fer un parc, però en una decisió d'última hora apareixen, per art d'encanteri —això no era a la Llei—, 52 hectàrees de zona comercial, que també tindran el benefici de l'expropiació —una tramitació urbanística *light*—, i també expropiades a preu de sòl rústic, malgrat que la Llei això no ho preveia.

Fins i tot s'ha intentat, jo diria, camuflar les característiques reals del sòl aquest que s'expropiarà. En la Comissió del dia 1 de juny, el senyor Conseller —suposo que mal informat i no pas amb intenció d'enganyar-nos— a una pregunta meua va contestar: «Evidentment, no hi ha res edificat; el que hi ha, pràcticament en desús, és una instal·lació de tipus ramader, galliners que, fins i tot, amb el temps sembla que han quedat en desús, i a la zona on hi ha la instal·lació de tipus industrial, hi ha alguna petita instal·lació de cara a tot aquest complex que, evidentment, en traslladar-se l'abocador deixarà de tenir interès». Són paraules textuais. La realitat no és exactament aquesta, és una altra: a la superfície delimitada pel Projecte, i sense comptar, naturalment, amb els dos enclaus, que són dues urbanitzacions consolidades, que no són susceptibles de ser expropiades, el que hi ha, amb precisió, és això: tres càmpings, un d'ells amb un edifici d'apartaments —el més antic, he de dir que des de fa trenta anys—, una instal·lació hípica amb un club social, un hotel amb trenta habitacions, cent naus industrials on s'ubica una fàbrica de mobles, una exposició de venda de mobles, un taller de fusteria, un taller de vidriers i altres indústries menors, i trenta-dos habitatges —algun d'ells de primera residència— al marge d'aquestes dues urbanitzacions que no s'expropiaran —no cal dir, a més a més, que hi ha algunes explotacions agrícoles. Tot plegat, uns dos-cents llocs de treball i, més de la meitat, fixos tot l'any.

I potser el més greu és que no és Busch qui ha escollit l'emplaçament, no és l'adjudicatari qui ha escollit l'emplaçament. I no ho diem nosaltres, això, ho ha dit Busch. Busch ha dit públicament que la Generalitat i l'Ajuntament han escollit l'emplaçament, i desmenteix, així, per primera vegada, el Consell Executiu. Busch ha dit públicament que volia fer un parc sense zona residencial i hotelera, i desmenteix així, per segona vegada, el Consell Executiu. Busch ha dit públicament que no va exigir ni demanar mai l'exclusiva aquesta temporal, i desmenteix, per tercera vegada, el Consell Executiu. Busch ha dit públicament que tot això va passar a l'època Molins, i quan es va tramitar la Llei se'ns va fer veure que era de bell nou, partir de zero, perquè sigui tot transparent, i desmenteix així, per quarta vegada, el Consell Executiu. Busch ha dit públicament que explotaria directament la instal·lació comercial, encara que també ha dit que, probablement, cedirà a Busch o amb algun tràmit intern, part a comerciants —no preferentment els de Salou, no ho ha dit això—, amb una explotació similar a la de Baricentro, i això desmenteix, per cinquena vegada, el Consell Executiu, i el que el Consell Executiu ha dit als comerciants de Salou per tranquil·litzar-los, encara que sigui provisionalment.

Com ho hem d'interpretar, tot això? Nosaltres només en sabem fer una, d'interpretació, de tot això, i és que Busch vol dir molt clarament —no sé a qui, suposo que a l'opinió pública—: nosaltres no som els especuladors; i això, traduït, vol dir que els especuladors són uns altres, però que hi són.

Reconeixem que estàvem equivocats quan, tímidament,

durant el tràmit de la Llei, dèiem que la Llei era feta a mida o que sospitàvem que hi havia una pre-adjudicació. Ens equivocàvem, perquè aquesta Llei no és una Llei; aquesta Llei —ara ho veiem clar— és un contracte, és un contracte; o, almenys, la part confessable d'un contracte, del qual encara hi ha pactes que no coneixem.

L'article 4.4 de la Llei, que preveu la transmissibilitat de drets, ens fa veure clarament el perquè hi és, ens fa evident que entraran tercers a fer l'operació immobiliària, i la pregunta és: aquesta loteria, en concret, a qui tocarà? El conveni entre l'Ajuntament i Busch també és part d'aquest contracte, és conflictiu i m'agradaria molt tenir temps d'analitzar-lo, només en donaré unes pinzellades: a la zona residencial preveu, en un 12% dels 2.466 dels habitatges que s'hi poden construir, sis plantes, desmentint, una vegada més, potser per error, el que ens va dir el senyor Conseller en Comissió, que ens va parlar d'un màxim de tres; a la zona comercial inclou una densitat d'eficacitat d'un metre quadrat per metre quadrat, també en sis plantes; eximeix de l'impost de plus-vàlua sobre increment dels valors dels terrenys d'acord amb l'expropiació, donant per fet que els terrenys s'expropiaran, i fa un tracte fiscal molt preferent amb una fórmula insòlita, que és la d'una comissió paritària entre Busch i l'Ajuntament per a fixar les taxes i els preus dels terrenys municipals, i moltes més coses que m'estalviaré. És clar i hi hem d'insistir: els terrenys s'han escollit per obtenir a preu de sòl rústic, expropiats o amb l'avantatge de l'amenaça d'expropiació, uns terrenys amb una requalificació automàtica, amb una tramitació àgil, amb el dret d'edificar 493.200 metres quadrats de sostre, i una quantitat, més difícil de determinar però similar, a la zona comercial; i tot això en un dels terrenys amb més valor urbanístic de Catalunya, en la zona natural d'expansió de Salou.

Jo acabo, senyor President, perquè veig que el temps se m'esgota, dient que hi havia altres fórmules per a fer aquest mateix urbanisme allà, sense necessitat d'expropiació i d'acompassar-ho en el temps amb la contrucció del parc, suposant que el parc s'hagués de fer allà i que sigui un bon emplaçament.

I voldria parlar, només un moment, de números, perquè l'altre dia, jo li agraeixo molt, senyor Conseller, que em va donar una lliçó sobre els interessos simples i compostos, i va dir que hi introduïem una falàcia. Jo crec que la falàcia és dir que donem per suposat que l'immobilitzat de sis o set anys és tota la inversió, és a dir, 30 o 40 mil milions de pessetes; això no ho hem dit mai i no és així. Jo li asseguro que fent aquesta operació immobiliària a sis o set anys, amb pessetes cursades el 89 i amb un immobilitzat mitjà que no passaria dels 4.000 o 5.000 milions, encara que hi hauria una punta més alta en algun moment, al principi, aquesta operació es fa i ja no dona aquells 30.000 milions de benefici que deien, carregant-hi els costos financers, perquè en aquell moment no sabíem, senyor Conseller, que arribava al mar i que hi havia la zona comercial, hauríem de parlar d'uns quants més, de 40.000 a 45.000 milions.

Resumint, podem arribar amb tot això a dues possibles conclusions: una seria que el Consell Executiu, enlluernat per l'interès a tenir un parc, ha negociat malament —ha negociat malament—, i aquí potser ja només ens quedaria dir, una vegada adjudicat, doncs, allò tan gràfic de dir «Bienvenido

Míster Busch». Però tenim massa bona opinió de la capacitat negociadora i de la voracitat pels negocis d'algunes persones que tenen molta capacitat de decisió a l'Administració, al Govern de Catalunya, persones d'aquelles que potser el senyor Vidal-Quadras diria que són d'aquelles que no tenen un poder absolut, però el tenen, senzillament, o tan sols «enorme» —em sembla que una vegada va expressar-ho així—, i, per tant, optem per la segona conclusió, i és senzilla: és una operació que està dissenyada perquè aquests beneficis no els gaudeixi exclusivament l'adjudicatari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gibert. Per a la resposta, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, en primer lloc, la satisfacció de poder utilitzar la tribuna de la Cambra per a poder explicar, una vegada més, com ha actuat el Consell Executiu en el camp del lleure, que no és d'ara, que fa temps que s'hi treballa, i bé i molt bé —ho dic amb convenciment—, i que, realment, davant del tema a què després, a la segona part de la intervenció, em dedicaré, amb més extensió —el cas concret de Busch—, entenc també que se segueix aquesta tònica d'actuació correcta, clara i transparent i per al bé dels interessos de Catalunya.

Aprofito i agreixo la interpellació perquè permet aclarir, d'una vegada, un conjunt de tergiversacions que, sens dubte, per manca de coneixement —així ho entenc—, s'han anat escampant en els últims temps. Això ens permetrà aclarir-ho, com dic, d'una vegada i per totes, i espero que, realment, a partir d'ara es vegi que el que interessa a Catalunya és que les nostres ofertes en el camp del lleure, moltes de les quals es treballen des de fa temps, es completin amb el projecte que, realment, ens ocupa en aquest moment: la Llei dels Centres Recreatius Turístics que va permetre que es pogués convocar un concurs, i, a través d'aquest concurs, arribi a Catalunya un gran centre turístic.

El camp del lleure suposo que vostè sap que és una qüestió que no es pot improvisar. Determinats comentaris poden sortir en unes tertúlies en un moment d'una frescor de l'estiu, però una política persistent de completar la nostra xarxa d'equipaments en el camp del lleure és una tasca que, des de temps, es porta a terme. I això s'ha fet amb activitat i sense presses, però amb pas enèrgic. S'ha fet, a més, en tota la seva globalitat, volent-la integrar harmònicament amb el que constitueix la diversitat de Catalunya, des de les comarques de les zones costaneres fins a les comarques de l'interior, i tenint en cada moment en compte aquestes coordenades necessàries de les infraestructures necessàries que han de permetre que aquestes instal·lacions siguin una realitat per al bé dels mateixos usuaris de Catalunya i per al bé, per als usuaris de Catalunya, de les persones que ens visiten de l'exterior.

Per tant, amb la política del lleure s'ha de tenir en compte, per a integrar-ho harmònicament amb el territori, des de les carreteres, des dels serveis turístics, els serveis comercials i tot el que, en realitat, incideix en el camp del sector terciari.

Com he dit, a Catalunya, ens visiten 17 milions de persones de fora i, a més, tenim cinc milions de visitants de l'interior, la qual cosa constitueix un nombre important que queda escampat arreu de Catalunya. I això ens porta que les coses són com

són, i no com a vegades ens agradaria que fossin. Per tant, en aquest plantejament del lleure s'han tingut en compte, en tot moment, aspectes socio-econòmics de la diversitat de Catalunya, aspectes urbanístics —entenent per urbanisme no la legislació específica de l'urbanisme, sinó la defensa i la utilització racional d'un medi escàs i que realment convé que el tinguem en compte—, i, evidentment, les dificultats i les premisses tant d'aspectes tècnics com també financers.

El Consell Executiu, en el camp del lleure, ha treballat intensament. Per exemple, en el camp de l'esport, i és una realitat que, en coordinació amb tot el que són els municipis de Catalunya, s'ha fet un esforç important, per exemple, en polisportius; en activitats culturals també s'ha fet un esforç important, des de col·laboració amb el Departament de Cultura i també amb suport del meu Departament, en qüestions com són concerts, festivals musicals..., que cauen dintre del lleure. En el camp de la joventut, també s'hi ha treballat, i, per exemple, també en el camp de la salut. No és..., suposo que coneixen que, recentment, hem fet una campanya important amb vista a tot el que és la producció dels balnearis, del termalisme, que és un aspecte de turisme sanitari, de turisme que va cap a la qualitat de la salut de les persones i que entronca amb totes les ofertes que es fan en el camp també dels serveis turístics.

Vostès coneixen amb exactitud, vostès coneixen amb exactitud, l'esforç que s'ha fet, per exemple, en tot el que són les estacions d'esquí, els esports d'aventura, el golf... I tot això són activitats que cauen dintre del gruix de la interpellació del lleure perquè, realment, quan es diu que no s'ha fet res fins ara és una falsedat. Fins ara s'han fet moltes i moltes coses. I sempre, en aquestes qüestions, s'ha relligat el nucli de l'oferta complementària i, evidentment, perquè es pugui gaudir i pugui tenir un interès turístic, amb les zones residencials. I no els ho explicaré, perquè em sembla que vostès ho coneixen suficientment. En tots els camps de golf, per exemple, s'ha vist que és necessari que, perquè tinguin un bon funcionament, hi ha d'haver un lloc residencial que permeti que els usuaris s'hi puguin instal·lar.

És un fet que tot projecte gran —i ara sí que no recorreré al Servei d'Hemeroteques, ja que ho ha fet molt bé el senyor Gibert— comporta la necessitat d'una execució acurada. I amb aquesta execució acurada, el Consell Executiu hi està treballant. Evidentment, un projecte d'envergadura comporta uns determinats reajustos en tot el conjunt, fins i tot de Catalunya, i, evidentment, d'una manera més concreta, el lloc específic on aquest projecte s'installa. Per tant, crec que hem de ser fruit de la responsabilitat que ens comporta, com a representants del poble de Catalunya, aquí, en aquesta Cambra suficientment seriosos perquè quan fem afirmacions realment les puguem sustentar i, realment, en cap moment, vulguem, amb una determinada utilització parcial de determinats arguments, poder produir un confusionisme que, lluny d'aclarir, que em sembla que és el que hem de buscar, més aviat el que podríem fer és enfosquir-ho. És una realitat i, fins ara, se'ns deia: «Vostès han fet la Llei que ha volgut una determinada entitat». Sort que avui es reconeix que no és així. Era el gruix fonamental de les crítiques de fa un temps.

Nosaltres, en tot moment, hem volgut i hem dit que volíem un centre recreatiu turístic, que, per tant, havia de comportar un parc temàtic amb una limitació quant a l'ocupació total de

l'espai. I, per altra banda, abundants zones esportives i també, evidentment, unes zones residencials, tota vegada que quan es pretén ubicar a Catalunya un projecte d'envergadura en un camp en el qual, fins ara, ningú, a Catalunya, fins i tot dintre de l'Estat i a Europa —pocs—, han fet un projecte d'aquesta envergadura, entenem que necessita —la mobilització d'importants nombres de visitants— una zona residencial on s'hi puguin instal·lar i, a més, utilitzar, naturalment, la xarxa que hi ha en el seu entorn immediat. Perquè, com després veurem, 2.500 habitatges, ja tothom pot comprendre que no pretenen allotjar un màxim, en la seva temporada màxima, de 40.000 visitants, i, al llarg de l'any, 2 milions i mig de persones visitant el parc, ampliable a tres.

Per tant, crec que és bona —i agraeixo una vegada més, i amb tota sinceritat—, aquesta interpellació, perquè permet aclarir determinades qüestions: en primer lloc, que la Llei l'ha feta el Consell Executiu; en segon lloc que és una Llei que el que pretén és que arribi a Catalunya —i no perquè sigui ara la primera acció en el camp del lleure, ja fa anys que s'hi treballa— un centre recreatiu i turístic que ha de ser molt i molt important —i no pretenc aquí fer comparacions amb altres projectes que també tenen una gran importància per a Catalunya, i, en concret, per a Barcelona, com són la celebració dels Jocs Olímpics—; no es tracta de fer comparacions, com més coses vinguin millor perquè, realment, entenc que Catalunya està en un moment que tot el que vingui sigui necessari, a fi i efecte que pugui tenir una presència important en un món en el qual nosaltres, els catalans, hem d'aspirar a tenir-hi una presència fonamental, dintre, a l'entorn més immediat de la Comunitat Econòmica Europea en el qual nosaltres estem més implicats.

Per tant, en el tema de terminis, nosaltres, tota vegada que la Llei permet que puguin venir a Catalunya altres centres recreatius turístics, tot el que estigui per sota de vint hectàrees no està sotmès a la Llei. Hem parlat que a França, recentment, ara han obert un parc que ha tingut un gran interès —l'Asterix, de França— que no arriba a vint hectàrees. Per tant, un parc d'aquestes condicions pot venir quan, realment, uns inversors considerin que, amb empenta, i ho vulguin efectuar...; per tant, no estreny la possibilitat que arribin nous projectes. Ara, els que siguin grans projectes, que són aquests que la Llei delimita amb un volum d'inversió important i amb un parc temàtic també amb una quantia, quant a hectàrees, també elevada, aquests, entenem que el que hi ha d'haver, és una certa gradualitat en el temps —si no exclusivitat a perpetuïtat—, gradualitat en el temps. I em complau també que, almenys, algunes afirmacions que, en un principi, es deia quan s'afirmava «fins d'aquí a tretze anys no hi podrà haver un segon parc», avui ja no es diuen, perquè, en realitat, un segon gran parc, com el que delimita la Llei, es pot començar, es podria convocar el decret l'any 95 perquè, realment, obrís l'any 98. Per tant, de tretze anys que es deien, ja veiem que, en realitat, en són uns quants menys.

Especulació-terreny. Ha reconegut vostè, senyor Gibert, que el planejament urbanístic ja té algunes desenes d'anys. Em ratifico que la qualificació dels terrenys actuals, un 1,91%, és zona urbana; és urbanitzable un 24,98, i, d'aquest 24,98%, amb un planejament urbanístic de fa molts anys, no s'hi ha efectuat, avui, res. I són no urbanitzables tres quartes parts del

terreny —arrodoneixo, amb dades absolutes, els percentatges. L'ús del terreny en un 58% avui dia és erm o semi erm. I vostè em va reconèixer que hi ha abocadors controlats i incontrolats, perquè ho hem visitat i, per tant, és una realitat. És agrícola, un 31%, i, forestal, un 10,55%.

Per tant, són uns terrenys —que també em congratulo del fet que vostè vegi que l'elecció del municipi de Vila-seca i Salou és bona; ara ja discutim si més amunt o més avall—, uns terrenys, amb qualificacions urbanístiques que permeten, realment... S'observa, pel pas de la història, pel pas dels últims deu anys, que com a mínim no hi ha hagut una evolució específica en aquest camp, i, per tant, ara, podem nosaltres, a través d'aquest projecte que arribi, per altra banda..., els concursants han anat on ells han decidit a última hora, que són els que efectuen la inversió i els que assumiran tots els riscos i tots els compromisos als quals la Llei els obliga, fins i tot els que ells diuen que no els agradaria.

Les expropiacions. Des del primer moment vam dir que si volíem que un projecte d'envergadura —i és un projecte d'envergadura un que abraça una superfície de 800 hectàrees i escaig—..., si volem que sigui realitzable, només s'hi pot accedir a través d'expropiacions; expropiacions, senyor Gibert, no és pagar preus irrisoris; expropiacions vol dir l'obligació de vendre mitjançant un preu que, en primer lloc, em consta, i, per descomptat, si en alguna cosa nosaltres podem, farà tot el possible, perquè hi hagi, en principi, les avinences prèvies necessàries perquè no s'hagi de recórrer a l'expropiació. Però que, en el supòsit que s'hagi d'arribar a l'expropiació, vol dir que hi haurà una junta provincial d'expropiació, que fixarà un preu que no serà irrisori, que serà el preu que ells consideraran adequat en funció del valor del terreny, i, fins i tot, últimament, vostè sap i li consta que s'estan avaluant les expectatives, i, per tant, es pagarà el preu que sigui raonable. Ara bé, tenint en compte —i això ho considera el Consell Executiu— que és un projecte d'un interès social important, realment, entenem que la manera de poder accedir a aquests terrenys per la via ràpida, per la via que sigui realitzable el projecte, és a través d'expropiacions.

En el debat de Comissió, per altra banda, aquest tema ja va ser bastant discutit, i crec que ara no és una qüestió de reobrir el debat.

Zones comercials. Em ratifico en el que vaig dir en el seu moment. Un lloc on està previst que arribin al voltant, a la temporada màxima, de quaranta mil persones i, per altra part, durant dos-cents dies l'any, i, al llarg de l'any, comporti aproximadament de dos milions i mig fins a tres de persones de visitants, necessita un reforçament de la zona comercial. I, per tant —i ho manifesto de manera clara—, en primer lloc, hi ha unes hectàrees que estan, en principi, dedicades a la zona comercial. Ara bé, aquesta zona comercial no són les hectàrees que s'han dit, són els serveis, eh?, les 56 hectàrees són una zona dedicada a serveis, de les quals s'ha de descomptar —i ho hem dit i ho hem informat— les cessions, i, per tant, de la resta queda una part que està previst, per un costat, que hi pugui anar un conjunt de serveis que s'explotaran i seran gestionats pels comerciants que desitgin anar-hi. Busch no pretén, per les informacions que tinc, instal·lar cap tipus de galeries comercials pròpies; el que sí que pretén és facilitar que hi pugui haver una zona comercial, a fi i efecte que es pugui donar un millor

servei a les persones que la visitin, i les qui donin aquest servei seran les persones que voldran accedir-hi a través dels sistemes que s'estableixin. Per tant, també diu : «això és una font d'especulació...»; no, ells ho oferiran, i, evidentment, en un mercat, darrere d'una oferta hi ha una demanda, i qui fixa el preu és l'equilibri entre aquesta oferta i aquesta demanda.

Quan s'ha parlat d'especulació, vostè va manifestar unes quantitats : «33.000 milions de pessetes faran de guany en un termini de sis o set anys»; ara diu : «En comptes de trenta i escaig, en seran quaranta». I jo li ho torno a recordar —i no pretenc donar cap tipus, en absolut, de lliçó, com vostè ha dit; només informar— : 33.000 milions de pessetes, posats en una caixa d'estalvis a l'11%, en sis anys dupliquen el capital. Per tant, si aquests senyors volguessin, com vostè diu, efectuar unes maniobres de tipus especulatiu, no assumirien el risc d'una inversió, de creació d'un important nombre de llocs de treball, quan aquesta quantitat que vostè diu, posant-la simplement a la caixa d'estalvis, en sis anys ja obtindria els resultats que diuen. I això és matemàtica pura. Ara bé... (*Remor de veus.*) Oh!, és una realitat, i, per sort, en matemàtiques, dos i dos fan quatre.

I, per tant, jo vull manifestar, senyores i senyors diputats, que ens trobem davant d'un projecte important, que és un projecte que s'ha treballat amb claredat i transparència; que, a més, ha de ser bo per completar les ofertes que, en el camp del turisme i en el camp de l'oferta complementària del lleure, Catalunya tindrà a partir d'ara; que el perfil d'aquest parc se situa dintre dels més importants del món —194 hectàrees de parc temàtic, se situen dintre dels cinc primers, i això és també una qüestió que no admet opinions : són fets, i les estadístiques així ho acrediten—, i, per altra banda, és una empresa que ens mereix tota la solvència, un cop oberta la plica i vist el projecte, ens mereix tota la solvència perquè, en primer lloc, té experiència, i en el camp americà han estat els pioners en les ofertes de centres recreatius turístics i, en concret, de parcs d'esbarjo; són dels que tenen, darrere de Disney, que, pels motius que vostè coneix... I, per altra banda, quan parlem d'especulació, Disney, a tots ens hauria agradat molt que hagués vingut, i quan un analitza quin projecte Disney, en aquest moment, està desplegant a França, observem que ho fan sobre 2.200 hectàrees; nosaltres, 800. Un parc temàtic, el nostre, 194 hectàrees; el de Disney, 60. Nosaltres, 2.500 habitatges, i el de Disney, 5.000. Doble habitatge, un terç de parc temàtic i molt més terreny.

Per tant, entenc que és un projecte que és seriós, que és bo, que a més el fa una empresa de solvència i, del qual, jo crec sincerament que ens n'hem de felicitar, i que espero i desitjo que els aclariments que he fet, a continuació de la interpellació que ha formulat el senyor Arseni Gibert, il·lustre diputat del principal grup de l'oposició, permeti, permeti aclarir d'una vegada, no opinions, perquè les opinions, uns ho podem veure clar, els altres fosc, i cadascú, en això, tindrà les seves legítimes i respectables, i precisament, de la confrontació, n'ha de sortir una millor actuació dels que tinguin l'obligació de governar; però, quant als fets, crec que ens ha permès aclarir la transparència de, com dic, uns fets que, com que no són opinions, són incontestables.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. El

senyor Arseni Gibert disposa de cinc minuts per fer rèplica.

El Sr. GIBERT : Senyor President, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, hi ha una cosa que és veritat —l'he feta expressament, la rectificació— : hem dit que la Llei no estava feta a mida de Busch, hem dit que la Llei era un contracte en la qual el Consell Executiu va imposar clàusules que no desitjava Busch.

Miri, vostè ha parlat de camps de golf, i és un exemple que ens sembla vàlid; vostè diu que, perquè els camps de golf funcionin, hi ha d'haver zona residencial. La realitat, ho sabem, és que, per poder fer zones residencials en terrenys que avui no són qualificables s'ha de fer, s'ha de fer el sacrifici de fer un camp de golf —aquesta és la veritat, en aquest moment, d'aquest país. (*Remor de veus.*)

I hi ha una pregunta que m'agradaria que em contestés, hi ha una pregunta que m'agradaria que em contestés, senyor Conseller, i és la següent : una de les coses que ens va explicar vostè en la Comissió és que una de les condicions —no la més important— per a la selecció dels terrenys era que fossin prop del mar; les importants eren prop d'un nucli turístic, prop d'una gran urbs com Barcelona, etcètera. Aleshores, jo pregunto : per què no fan el parc temàtic al sud de l'autopista i més a prop del mar, i la zona residencial al nord de l'autovia Tarragona-Salou, per exemple. Evidentment, jo no sé si vostè ha tingut la intenció de fer-nos aparèixer com a contraris a la instal·lació d'un parc; aquest parc, si estigués només una mica més enllà, hi estariem absolutament a favor, i continuem estant-ne a favor, i no d'un, sinó de més d'un. El problema és l'emplaçament dels terrenys, el concret emplaçament dels terrenys.

Jo celebros molt que hagi... —com ho diríem?—, en termes taurins diríem «entrat al *trapo*» en el tema dels números, en el tema dels números, senyor Conseller, perquè això em fa pensar que vostè està d'acord a debatre-ho públicament. I jo li vull fer un suggeriment : fem un parell de cartes signades per vostè i per mi, per exemple, al Col·legi d'Economistes i al Gremi de Promotors, per fer un debat públic sobre això, vostè va amb els seus números, jo amb els meus, i que facin d'àrbitre aquest Col·legi o aquest Gremi professional. Quan vulgui, quan vulgui... Ho farem; almenys, jo m'hi presentaré.

Era previsible, havia previst que algunes de les coses que deïem no serien respostes —això, amb un any d'experiència en aquest Parlament, he après que ja sol passar. Però, de totes maneres, tant se val : jo no insistiré pas entorn de tornar a treure temes, perquè em sembla una mica estèril; el dit ja s'ha dit, per totes dues bandes, i, a més, jo crec que vostè, més que eludir respostes, el que passa és que, d'aquesta missa en concret, en sap aproximadament la meitat, senyor Conseller, perquè les decisions, algunes, s'han pres en altres despatxos i es prenen en altres despatxos, i perquè moltes es van prendre abans que vostè fos Conseller. Des d'aquest punt de vista, jo penso que el seu paper —i ho lamento— és una mica de parallamps, i em sap molt de greu que gairebé sempre, aquest paper de parallamps, li toqui de fer a consellers de la quota d'Unió Democràtica de Catalunya. (*Rialles.*)

Només faré, per acabar la intervenció, dues coses : un anunci i un pronòstic, un anunci i un pronòstic. L'anunci és que continuarem intentant saber-ho tot sobre aquest parc, perquè nosaltres sí que ho volem saber tot, i també per tenir la

consciència més tranquil·la, perquè creiem que és la nostra obligació : en sabrem tot el que puguem. De moment, reitero que la petició que vam fer ja el mes de febrer, de parlar amb els senyors de Busch, la tornarem a reiterar, perquè una comissió d'aquest Parlament hi pugui parlar, i, si no, hi parlarem sols, si això no es complís, perquè volem que, amb la seva boqueta, els senyors de Busch ens diguin que encara avui estarien disposats a fer el parc lleugerament desplaçats a un altre lloc, i que no són ells qui han seleccionat aquest emplaçament, i confiem que ens ho diran. I el pronòstic també és molt senzill : el pronòstic és que aquest assumpte, que ja se'ls ha complicat força, jo diria, el pronòstic és que es complicarà més; jo crec que han tingut massa confiança que l'atractiu del parc —que és un atractiu real— taparia potser altres coses, però es complicarà més jurídicament i políticament. Jurídicament, és lògic, perquè els perjudicats... Hi ha perjudicats, perquè, evidentment, vostè em deia fa un moment que el terreny és rústic, i deia : «vostè mateix diu que el Pla General és molt antic». Naturalment, s'ha retardat el Pla General perquè, en el moment de l'expropiació, aquests terrenys encara són rústics; aquest és el fet : això és el que ha passat, perquè, si no, alguns d'ells, una bona part, ja no ho serien. Els perjudicats es defensaran, lògicament, amb ungles i dents, i faran bé, em penso. Es complicarà jurídicament perquè la Llei no empara l'expropiació de la zona comercial, i es complicarà jurídicament perquè, el que no es pot fer..., es pot expropiar en interès social, per fer el parc, però no es pot expropiar, en un estat de dret, uns propietaris, uns terrenys per fer-hi un negoci immobiliari. No es pot fer, no es pot fer. I, políticament també se'ls complicarà, perquè jo crec que ja han passat els temps —i aquest deu ser un altre error de càlcul del Consell Executiu i, potser, també del Grup majoritari—, han passat els temps en què, a l'opinió pública, se li podia vendre qualsevol cosa. Vostès han gaudit d'una certa immunitat, en aquest sentit; jo crec que el país tendeix a recuperar el sentit crític i que ha fet inflexió cap a la normalitat, i això tindrà un cost polític per a vostès... Jo penso que tindrà un cost polític; no estic pas dient que el tema del parc capgirarà res; estic dient que sembla que els costos polítics s'acumulen, es comencen a acumular, també, en el seu cas, i jo no sé si hi són a temps, vostès, en aquest moment, a reconduir aquest tema cap a paràmetres més raonables —no sé si hi són a temps o no, després de l'adjudicació—, però jo, el que els puc dir, és que, si estigués en el seu lloc, intentaria reconduir-ho.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gibert. L'Honorable Conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME : Honorable President, senyores i senyors diputats, jo crec, senyor Gibert, que amb les intervencions que ha fet entremig, una mica tinc la impressió com si realment ja fossin jocs d'artifici, més que... Sí, entrar ja a voler dir que sí... Defenso això amb molt d'honor, amb molta convicció, i tenint el coneixement de tot el que realment ha estat en el moll de l'os i en les immediacions d'aquest projecte, i, per tant, no vulgui entrar aquí a posar falques entre si un tipus de consellers o un tipus d'un altre. (*Remor de veus.*) Fa una mica la sensació com si haguessim perdut els papers, i ho dic amb tot el respecte cap a la seva persona.

Per altra banda, també diu : «Home, en comptes de

discutir-ho al Parlament, anem-ho a discutir a un altre lloc...». Jo crec que, precisament, el lloc més seriós de discutir-ho és el Parlament, al Parlament, a fi i efecte de poder entrar en els detalls que calguin, amb les opinions polítiques i les tècniques que considerem que siguin més escaients.

Realment li rebutjo les manifestacions que efectuava, de dir : «Home, primer les cases i després el golf...» Escolti'm, si tots hem estat sospirant i treballant, intensament i coordinadament —i, en això, vostè també en té una part, de responsabilitat—, a intentar millorar el turisme de qualitat, i hem vist que els camps i l'oferta dels camps de golf són necessaris, i també sabem que a tot arreu on hi ha un camp de golf és bo que hi hagi una zona residencial que li doni vida, des del punt de vista de l'oferta de restauració, des del punt de vista de l'oferta d'allotjament... I això no és voler..., vaja, no hi podem fer entrar el clau per la cabota. Les coses, com li deia jo al principi de la interpellació, són com són i no com, de vegades, ens podria agradar que fossin.

Els coeficients d'edificabilitat, que, per altra banda, estan dintre del que diu la Llei..., i, si aquesta Llei —com també de vegades a fora diem— és inconstitucional, ha passat el termini i vostès no han fet pas cap tipus d'avenços de cara a demanar la inconstitucionalitat d'aquesta Llei; per què?, perquè la Llei és constitucional, amb les lleis espanyoles i amb les directives comunitàries, i l'economia —i vostès en són partidaris, nosaltres menys—, en algun moment pot ser bo que hi hagi algun tipus de planificació, i és, en el fons, amb aquesta temporalitat, la planificació que fixem. (*Remor de veus.*) De vegades, les veritats potser dolen. (*Rialles i remor de veus.*)

Per altra banda, per altra banda entenem que, quan vostè diu : «Escolti'm, ara estem ja discutint no el projecte ni la filosofia del projecte, sinó ja..., escolti'm posin el parc a baix i les cases a dalt». Escolti'm, jo entenc que està ben posat, per què?, perquè —i ho deia quan parlava des d'una òptica genèrica en el tema de les infraestructures precises per a les ofertes de lleure— crec que és bo que el parc estigui prop de l'autopista, que estigui prop de la N-340, i, per tant, crea que realment l'allau de persones que, sens dubte, ha de comportar aquest centre recreatiu turístic, no hagin de passar per tota la ciutat per anar al parc, sinó que puguin anar al parc i després, evidentment, anar a la ciutat, si ho desitgen.

Poca cosa més, perquè realment diríem que ha estat una mica el repicó de la intervenció primera, i poques coses noves s'han ofert. Ara bé, en aquestes qüestions, crec que sí que, per part meua almenys, he volgut aclarir-ho, quant al fet que la ubicació dintre del projecte entenc que és la correcta, i que, evidentment, és una qüestió d'importància i que jo defenso amb tot el convenciment i, a més, amb la satisfacció que, evidentment, a Catalunya, l'arribada d'un centre recreatiu turístic com aquest, que serà dels principals del món, és un fet important, que, per altra banda, també em complau que vostès ho reconguin.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Passem al dissetè punt de l'ordre del dia : Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la Política General d'Informació de les Activitats dels Departaments de la Generalitat, presentada per l'Illustre Diputat senyor Oliart, que té la paraula.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la
Política General d'Informació
de les Activitats dels Departaments
de la Generalitat**

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el senyor Macià Alavedra va acabar la seva intervenció, en el debat de la interpellació que dona lloc a aquesta Moció, expressant la voluntat del Consell Executiu de donar tota la informació als diputats perquè puguin complir la seva missió de control de l'Executiu.

D'altra banda, el dret a la informació és també regulat i emparat pel Reglament d'aquesta Cambra i per les seves normes interpretatives. Si existeix, doncs, la voluntat de l'Executiu de donar la informació, i si existeix a la vegada una regulació per demanar-la i obtenir-la, la pregunta que cal formular-se —que tots nosaltres ens hem de formular— és : «què està fallant perquè es donin situacions com les descrites en el decurs del debat de la interpellació?» Com és possible que, des del mes d'octubre de l'any passat, uns diputats d'aquesta Cambra —malgrat haver utilitzat pràcticament tots els recursos que els atorga el Reglament— no hagin encara rebut una simple relació de les obres contractades per l'empresa pública ADIGSA? Com és possible, també, que el Parlament hagi aprovat un pressupost d'inversions de quasi 4.000 milions de pessetes per a l'any 1989, de la mateixa empresa pública, sense haver pogut examinar cap diputat d'aquesta Cambra, un simple annex detallat d'inversions o algun programa d'actuació? I que, quan aquests documents se sol·liciten, tampoc no es facilitin i això, senyores i senyors diputats, des de començaments d'any fins al dia d'avui. Com és possible, també, que s'anuncii als quatre vents, a la rosa dels vents, un programa de 1.000 milions de pessetes per a Ciutat Vella, que es doni el pla a les associacions de veïns i a altres institucions ciutadanes, i que no es doni a un diputat d'aquesta Cambra quan el demana pel conducte reglamentari?

Si tot això és possible que passi, i altres coses que també han passat, i que cada un dels diputats ho sap —i aquestes coses han passat, efectivament—, caldrà, doncs, pensar que la voluntat del Consell Executiu no és tan manifesta com pretén el senyor Macià Alavedra i/o que el Reglament del Parlament té les suficients esclertes com perquè alguns consellers puguin escapolir-se del seu compliment.

Senyores i senyors diputats, cal corregir la situació i entendre tots —Govern i Parlament, diputats de l'oposició i diputats de la majoria— que l'invent de la democràcia, perquè funcioni, necessita joc net. Aquest joc net és avui més necessari que mai. En efecte, a favor d'una avaluació general, a causa del creixement considerable de les tasques de l'Estat i a l'extensió paral·lela dels poders dels executius, el *rôle* dels parlaments en l'elaboració de les lleis ha disminuït notablement, i, en revenja, la necessitat d'un control sobre l'Executiu és més gran que mai. I en un Parlament com aquest, de competències legislatives reduïdes, en què el Govern té moltes més competències executives, doncs, aquesta necessitat de control es fa molt més evident.

Aquest control, per a poder-se exercir efectivament, necessita informacions, però informacions en temps útil; però les

fonts de la informació —i aquí crec jo que resideix el *quid* de la qüestió— rau en el mateix Govern, i és obvi —pel que ja ha estat dit i perquè cada un de nosaltres ja en té la suficient experiència— que, si el Govern no vol, els diputats ho tenen molt negre per obtenir les informacions que necessiten.

Però, bé, aquest Diputat vol creure que les paraules del senyor Macià Alavedra no van ser dites per a sortir del pas, no eren purament formulàries, sinó que expressaven una clara intencionalitat política de millorar els canals d'informació i d'homogeneïtzar els criteris respecte a això entre totes les conselleries. I és en aquest sentit que nosaltres hem presentat la Moció, que jo els llegiré, perquè és molt curta : «El Parlament de Catalunya mandata el Consell Executiu a adoptar les mesures més pertinents per tal que tots els departaments del Govern, i especialment la Conselleria de Benestar Social, ajustin les seves respostes i trameses d'informació als diputats d'acord amb l'esperit i la lletra del Reglament de la Cambra i de les seves normes interpretatives.»

Vull destacar, en primer lloc, la congruència d'aquesta Moció amb la interpellació. Evidentment, nosaltres vam denunciar que no hi havia uns criteris homogenis entre totes les conselleries per a donar les informacions que calia, perquè mentre unes conselleries les donaven d'una manera —de vegades més ràpida, de vegades menys; altres, no—, i que fins i tot en cada una de les conselleries hi havia departaments —segons la direcció general—, doncs, que també les donaven d'una manera diferent.

Però, si bé tots els departaments solen retardar la tramesa d'informació o de no respondre exactament al que es demana, n'hi ha una que té una especial..., que és especialment refractària a donar aquestes informacions, i és precisament una conselleria de nova creació : la de Benestar Social. I és extraordinari que el Conseller que porta aquesta Conselleria, el senyor Comas, practiqui aquesta política, perquè estic molt ben informat que, quan ell era regidor de l'Ajuntament de Barcelona —i en va ser durant molts anys—, va tenir accés a totes les dependències de l'Ajuntament, va poder fer fotocòpies de tots els expedients i de totes les factures que va voler...; per tant, el mínim que es podia esperar d'ell era un posicionament, en aquest sentit, una actitud, doncs, de la mateixa manera que ell la va obtenir a l'Ajuntament. No ha estat així, i per això nosaltres ho denunciem en aquesta Moció, i ho vam denunciar en la interpellació.

Vull destacar, també, d'aquesta Moció, el seu caràcter positiu. A nosaltres ens hauria estat molt fàcil de fer constatacions del tipus genèric que sempre es fan : «es constata l'incompliment del Consell Executiu, etcètera...» (*S'encén el llum que indica el finiment de la intervenció.*) Perdoni, però em sembla que el temps no és el que dallò..., perquè no han passat els deu minuts; em penso que hi ha un error en això.

El Sr. PRESIDENT : Continui, continui.

El Sr. OLIART : Gràcies. Bé, aleshores vull recalcar aquest caràcter positiu de la nostra Moció. Naturalment, ningú pot estar en contra, en aquest Parlament, del control parlamentari; per això, si algun grup vol votar en contra de la Moció haurà de cercar arguments formals o pretextos falsos. I vull sortir al pas d'aquests possibles pretextos que ens poden donar. Per exemple, ens poden dir que l'Executiu ja compleix el Reglament, i que, per tant, aquesta Moció és òbvia. Bé, jo he fet un petit

sondeig i sé que tots els diputats, de tots els grups —no solament del meu Grup—, tenen queixes respecte a les informacions que reben, i de la manera com es reben aquestes informacions. I, d'altra manera, aquest mateix debat està provant que la qüestió no és òbvia, i que tampoc no és imaginària, perquè el que s'està denunciant és, precisament, una realitat.

Una altra objecció que es pot donar és que la informació ja es troba a les memòries. Aquest argument, ja l'han donat alguns consellers, i el senyor Macià Alavedra també s'hi va referir, i el senyor Comas, en unes preguntes orals. Bé. No hi ha cap diputat d'aquesta Cambra —i el diputat que els parla, tampoc— que sigui tan *tonto*, per dir-ho d'aquesta manera, de demanar una informació que ja es troba en unes memòries. Quan es demana una informació és perquè aquesta informació no es troba a les memòries ni es troba, tampoc, en la liquidació dels pressupostos, que és una altra de les fonts a què, habitualment, ens remeten.

També un altre argument podria ser el del volum de les peticions; és a dir, hi ha tantes preguntes i tant volum de demanda d'informació, doncs, que les conselleries no poden donar abast a les respostes. Bé, jo voldria dir aquí dues coses; la primera és que el pressupost de propaganda que té el Consell Executiu és bastant més voluminós que no pas el pressupost que dedica a donar la informació —informació contrastada— als diputats d'aquesta Cambra. Però, per altra banda, hi ha un criteri interpretatiu de la mateixa Cambra, que jo els vull llegir perquè no hi hagi dubtes. I aquest criteri interpretatiu de l'article 13.2 diu que «els organismes públics dependents de la Generalitat han de facilitar al diputat bé directament, bé mitjançant la Presidència del Parlament, la informació sol·licitada, o permetre-li d'accedir lliurement a la documentació sol·licitada perquè l'estudiï i prengui les notes que creurà oportunes si, atesa la índole de la documentació o la normativa vigent, no li'n poden facilitar còpia.» Per tant, no es tracta d'enviar tones de paper a casa del diputat, sinó que és únicament i exclusivament la facilitat que el diputat vagi a la conselleria o al departament que sigui necessari, i allà, doncs, pugui consultar les informacions que desitgi. I ara jo els donaré unes quantes raons perquè tots puguin votar a favor d'aquesta Moció, diputats de l'oposició i diputats de la majoria.

Senyores i senyors diputats, les majories canvien, i com que les majories canvien, els qui avui són a la majoria, doncs, demà poden ser a l'oposició, i és del seu interès que, quan siguin a l'oposició, puguin exercir la seva funció de control i el seu deure i la seva obligació de demanar aquesta informació, i el seu dret a rebre-la, de la mateixa manera com nosaltres, ara, que som a l'oposició, els tenim, aquests drets. Però vull dir una altra cosa: la transparència beneficia el mateix Govern, perquè evita les males interpretacions per desinformació; perquè ajuda els mateixos consellers a controlar els seus departaments; perquè, de vegades, la casa no està en ordre, i quan la casa no està en ordre, és molt difícil de donar informació. Doncs, bé, sabent que hi ha diputats que demanaran informació, i que aquesta informació s'ha de donar obligatòriament, doncs, tots els departaments estan obligats a tenir la seva casa en ordre. I això, com dic, ajuda els mateixos consellers a organitzar el seu negociat. Ajuda també la creació d'hàbits democràtics a la societat, perquè, naturalment, un govern, un govern democràtic és un mirall on tots els ciutadans es miren.

Per tant, si aquest govern compleix la seva obligació de transparència i de donar informació —informació contrastada, no informació propagandística a través dels diaris, sinó informació contrastada— al Parlament, doncs, s'ajuda a crear els hàbits de la democràcia. I evita també, senyores i senyors diputats, la creació de parcelles de clientelisme i d'amiguisme, o la propensió que alguns directors generals o alguns caps de negociat podrien tenir a fer-ho. Doncs, aquest és un motiu, jo crec, o són raons bastant importants. Però, a més a més, prestigia el mateix Parlament, perquè l'alternativa —quan no ens donen informació— quina ha de ser? Hem d'acudir als tribunals? Un il·lustre diputat d'aquest Parlament, d'un altre grup parlamentari, l'Il·lustre senyor Curto, ho ha fet; ho ha fet perquè s'hi ha vist obligat. Però, ara, imaginem-nos que tots els diputats d'aquesta Cambra, per condicions i circumstàncies similars, ho haguéssim també de fer. Quin crèdit o quin prestigi tindria aquest Parlament quan tots els seus diputats haguessin d'acudir als tribunals de justícia per demanar, en part, perquè no se'ls facilita una informació que és obligada de donar-los, i que, a més a més, està perfectament reglamentada en el Parlament.

Voldria, senyores i senyors diputats, que vostès meditessin sobre aquest tema. Però, sobretot, n'hi ha una, de raó, la més fonamental de totes, i és el dret dels ciutadans de ser informats, però de ser informats amb una informació contrastada —ho repeteixo—; no oblidem, senyores i senyors diputats, que nosaltres estem aquí al servei dels ciutadans, i que estem aquí representant els ciutadans. El control dels ciutadans sobre el Govern acaba el dia de les eleccions, continua durant l'interval, mitjançant, precisament, els diputats que han estat elegits per aquest poble per a controlar el Govern; per tant, aquesta és una altra de les raons perquè vostès votin a favor d'aquesta Moció.

Si, malgrat tot aquest conjunt de raons importants, la Moció no prospera, espero, almenys, que el debat serveixi perquè els consellers siguin més diligents, d'aquí en endavant, en la tramessa d'informació i en la resposta de preguntes i d'interpel·lacions. No puc ser gaire optimista en aquest sentit; recentment, fa un parell de dies, un altre il·lustre diputat del meu Grup i jo mateix vam visitar l'empresa ADIGSA per consultar unes factures. Nosaltres esperàvem que se'ns donaria tota la documentació que acompanyava aquestes factures, i no va ser així; és a dir, un criteri estrictament restrictiu va impedir que nosaltres poguéssim veure tots els expedients. Se'ns va dir que havíem —si és que volíem veure tots els expedients que acompanyaven aquestes factures ja pagades— de tornar a demanar, doncs, la informació, via article 13, etcètera; és a dir, tot aquest gran procés.

Bé, hem rebut també, durant aquest interval de temps —aquest diputat que els parla i altres diputats del meu Grup—, una sèrie de preguntes contestades com si fossin ciclostilades, en què ens remeten a les liquidacions dels pressupostos, quan tothom sap que, en les liquidacions dels pressupostos, el detall no hi és mai. Una cosa sí que aquest Diputat ha aconseguit, i és que el famós Pla de Ciutat Vella li sigui, finalment, enviat.

Acabo, senyores i senyors diputats, demanant-los el seu vot favorable a la Moció que acabo de defensar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President, per la seva benevolència.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Ha presentat

esmenes, el Grup Mixt. Per defensar-les, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN : Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats; els diputats del Centre Democràtic i Social estem essencialment d'acord amb la Moció presentada pel Grup Socialista, ja que, com bé poden observar, l'esmena de modificació presentada pel nostre Grup es limita a ampliar el mandat que conté la Moció socialista.

Deia l'Il·lustre Diputat senyor Oliart —i avui ho ha tornat a repetir en la substanciació de la interpellació sobre la política general d'informació de les activitats dels departaments de la Generalitat— que el Govern no té una política definida a l'hora de contestar les demandes d'informació dels diputats d'aquesta Cambra. Per a nosaltres, els centristes, l'experiència ha estat ben diferent; la unanimitat mostrada pel Govern és innegable : tots els departaments, del Govern de Convergència i Unió, han estat d'acord amb la seva negativa a lliurar-nos la informació que el nostre Grup parlamentari demanava, i s'han limitat a dir-nos que quan es produís la liquidació del Pressupost de l'any 1989 tindrem aquella informació que ens és ara absolutament imprescindible per fer un seguiment pressupostari i seriós, en el qual el Govern hauria d'ésser el més interessat.

El Reglament de la Cambra recull, a través dels diferents mecanismes, en els articles 13, 132, 133, entre altres, els drets dels diputats a obtenir informació del Govern, i els centristes entenem que es tracta no tan sols d'un dret, sinó també d'un deure.

En la resposta que l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia, senyor Macià Alavedra, donà al senyor Oliart, manifestà que «el capteniment del Consell Executiu en aquesta matèria no pot ésser un altre que el del compliment de la Llei, de les lleis on es reconeix el dret dels diputats a obtenir la informació del Govern, per tal de poder exercir la seva funció de control, que no és més que la garantia de transparència en les actuacions de l'Administració, consubstancialment també, pròpia d'un sistema democràtic.»

Ens congratulem molt sincerament que aquest sigui el propòsit de capteniment del Consell Executiu, però, si aquest és el plantejament inicial, entra posteriorment el criteri interpretatiu que es fa d'aquest dret a la informació que tenen els diputats, i ens deia l'Honorable Conseller que la informació es pot donar per tres vies : una, fer-la arribar directament als diputats; dos, fer-la arribar a través del President del Parlament, i, tres, permetre l'accés del diputat als arxius del Departament. Bé, senyors del Govern, facin-ho com vulguin, però facin-ho. No es pot admetre com a resposta a tot un seguit de preguntes que, lluny de voler obstruir la labor del Govern, el que volem es claredat, transparència en l'aplicació de les partides pressupostàries, i ara, no dins de dos anys, quan s'envia la liquidació del Pressupost, i no es pugui ja exercir el control efectiu de la despesa. En aquest punt, el Conseller va ser prou clar, no tan sols en negar-se a lliurar-nos aquella informació, a la qual tenim dret, sinó en reiterar que aquest continuarà essent el criteri del Consell Executiu.

Com vostès poden comprovar, senyores i senyors diputats, una substancial contradicció en la formulació inicial de l'Honorable Conseller, on es configurava el dret a la informació com una de les garanties del sistema democràtic.

Per acabar, vull posar de manifest que, per als centristes,

una de les finalitats fonamentals del sistema democràtic consisteix a dotar els ciutadans dels mitjans de defensa necessaris enfront de les actuacions de l'Administració pública, de qualsevol administració pública, i la tasca dels que han estat escollits pels ciutadans per a representar-nos és precisament aquesta : fer de l'Administració catalana una administració transparent, i això difícilment ho aconseguirem sense un canvi d'actitud per part del Govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el text de la Moció es refereix a un aspecte bàsic de tot marc polític i democràtic, com és el control parlamentari que han d'exercir els grups de l'oposició sobre l'acció del Govern. Al dret dels diputats i les diputades i dels diferents grups parlamentaris de rebre informació sobre l'activitat sol·licitada, hi correspon el deure democràtic del Govern a informar degudament l'oposició, a donar-li l'assistència i les facilitats adequades per a la seva tasca de control parlamentari. Això, cal que sigui així, car uns i altres obeïm a un mandat popular que legitima la nostra presència aquí i que és garantia del procés democràtic. Uns i altres, doncs, hem d'estar interessats que l'activitat política, la gestió de l'Administració i l'ús de cabals i de recursos públics no només sigui eficaç, sinó que sigui i es produeixi en un context diàfan, sense dubtes, ambigüitats ni espais foscos, i això interessa tant l'oposició com, sobretot i en primer lloc, el Govern.

L'opinió pública, doncs, té dret a ser informada i és el Parlament qui ha de protegir aquest dret. A la pràctica, però, aquest dret no té sempre el nivell de respecte que democràticament li correspon. A través d'interpellacions i preguntes, amb resposta oral o escrita, l'oposició exerceix aquest dret, però no sempre el Govern compleix el seu deure adequadament. Massa sovint aquest hemicicle és escenari d'un fenomen singular : l'oposició pregunta sobre un tema «h» i el Govern respon sobre un tema «x», que no té res a veure amb l'anterior i sobre el qual ningú no ha fet qüestió de res; demanem sobre naps i ens contesten sobre cols; l'oposició pregunta sobre el que l'interessa i el Govern respon sobre el que li convé; o, com diu un refrany nostre, valencià, en ocasions el Govern sembla «el sord de Benissanó, que sentia els quarts, i, les hores, no». Sembla, doncs, que parlem llenguatges volgutament distints, i en altres ocasions comença a ser un mal hàbit governamental, al qual mai ningú —ningú, dels grups de l'oposició, i cal confiar que tampoc dels de la majoria— pot acostumar-se : el retard sistemàtic, superior al termini legal establert, a respondre per escrit preguntes sol·licitades, o bé el fet de facilitar informació fragmentària, incompleta o marginal. Aquest comportament comença a ser símptoma d'un fenomen greu, ja que, en negar o posar obstacles a la informació sol·licitada, no només es nega l'exercici d'un dret democràtic a uns diputats, sinó també, i sobretot, a aquella part del poble de Catalunya que aquests diputats representen. I això és reduir encara més —i ho diem un altre cop— el prou reduït nivell de sobirania d'aquest Parlament, actitud, per cert, escassament

nacionalista. En conclusió, el nostre Grup parlamentari votarà a favor d'aquesta Moció, en la confiança que aquells departaments que avui encara no s'ajusten a un sistema prou transparent d'informació puntual i complet, ho facin a partir d'ara. Entenem, a més, que, en el supòsit que la Moció fos parlamentàriament derrotada, el Govern no es veuria en absolut alliberat de l'obligació moral d'informar, a què l'esperit de molts membres d'aquesta Cambra el forcen. I, mentre no aconseguim una situació de benestar social per al conjunt de la col·lectivitat, un bon camí per a accedir-hi podria ser començar no posant obstacles al benestar informatiu dels membres d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Molt breument, per anunciar lo vot favorable del Grup Popular a la iniciativa parlamentària que ha defensat lo senyor Oliart, encara que nosaltres, d'entrada, li hem de dir, senyor Oliart, que preferim que en est cas concret desaparegui tota concreció —encara que a vegades és important—, referida al Departament de Benestar Social, en benefici del caràcter general referit a tots els departaments del Govern; i que no hi ha informació, és evident, ho hem pogut constatar en esta mateixa sessió plenària quan, lo dimarts a la tarda, tots los grups vam votar, tots los grups de l'oposició vam votar en contra un Projecte de Llei, no pel fons, sinó precisament per esta falta d'informació.

Ja quan se va substanciar la interpellació origen d'esta Moció hi va haver, per l'Honorable Conseller d'Indústria —tal com vostè ha dit, senyor Macià Alavedra—, una referència —lo senyor Oliart també l'ha feta avui— expressa a un recurs d'empara, que est diputat i el meu Grup parlamentari vam presentar davant del Tribunal Constitucional, ara farà tres anys, relatiu a les dificultats sobre la petició d'una determinada informació. Per consegüent, comprendrà, Illustre Diputat senyor Oliart, que en esta situació jurídica, m'abstingui d'entrar en lo fons d'esta Moció que, en definitiva, és una queixa formal que compartim tots els grups, i que el meu Grup parlamentari, de manera expressa, comparteix en tota la seva extensió.

Precisament perquè est assumpte està ja examinat —en tenim notícies—, i perquè està pendent de fer-se pública una decisió important del Tribunal Constitucional, me permeto formular un posicionament —amb lo permís de la Presidència— que no per típic s'aparta del contingut d'esta Moció que interessa.

I, quan ahir comentava amb vostè, senyor Oliart, tot est tema dels interessos bancaris, algú —no vull recordar qui— me va preguntar, me va comentar si celebraria amb cava l'eventual sentència favorable del Tribunal Constitucional. I, la veritat és que penso que si qualsevol d'aquí adoptés, jo mateix inclòs, una conducta tan menyspreable, referida a una absurda victòria sobre una falsa derrota, en vista a la qüestió parlamentària, ho consideraria una desvergonya personal i política, independentment que fos un membre del meu partit o del meu Grup parlamentari.

Encara no comprenc lo sentit d'aquella pregunta, però deixo constància que caure en la baixesa, caure en la temptació de celebrar amb cava una acció, una iniciativa o una derivació parla-

mentària on, implícitament, amb aquesta celebració es reconeixen guanyadors i perdedors, me semblaria un comportament ordinari i vulgar, patrimoni de persones que, senzillament, tenen molt poca classe.

I, en un Ple del Parlament tan carregat de temes diferents, hem pogut constatar tots estos dies que la nostra Cambra té una capacitat de reacció que moltes vegades estimula la permanència i la presència dels diputats a l'interior de l'hemicicle quan apareixen accions tan divertides i tan inusuals com la meua pròpia caiguda a terra, amb lo consegüent riure contingut de les diputades i dels diputats; o dels provervis peculiars, interpretats des de l'antropologia cultural, i contradits des de l'antropologia biològica o física; o bé la qualitat poètica de l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera, com a exponent generós del pes espiritual i del pes corporal; i va parlar també —no podia faltar— la veu aguda, la veu potent d'algun «falcó» nuclear, que recreava la volada del «colom» cap als lavabos del Parlament. I encara que hi va haver tota una sèrie d'aportacions —des de la meua opinió, algunes divertides i unes altres de qualitat inqüestionable—, no és menys cert que en est Ple encara no s'ha parlat del vici i de la virtut. I falta parlar del vici com a gust especial a una cosa que incita a usar-la en excés, i falta parlar de la virtut com a hàbit per a actuar independentment dels preceptes de la Llei o d'acord amb la més elemental raó natural.

Està vist, per a acabar, senyor Oliart, que vostè i jo estem condemnats pel vici de demanar, estem condemnats per la fortalesa invariable d'una majoria que sempre exerceix la virtut.

Quan un altre dia parléssim de la virtut, de la prudència i de la justícia, recomanarem tranquil·litat a més d'un i li direm que no tingui temor, perquè fins i tot per a la teologia, l'infern no és un mal absolut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Iniciativa per Catalunya votarà a favor de la Moció presentada pel Grup Socialista, tant si recull com si no recull l'esmena proposada pel Grup centrista. Una Moció, de formulació gairebé brechtiana, que proposa una reflexió sobre l'esperit, la lletra i els drets de la informació, i una mica parlarem sobre els tres punts.

En primer lloc, voldríem insistir en una cosa que han dit tots els altres diputats que han parlat d'aquest tema, les obligacions parlamentàries. Nosaltres tenim l'obligació de legislar, però també de fiscalitzar l'acció de Govern. Crec que la referència a l'article 30 de l'Estatut és important. El Parlament representa el poble de Catalunya i, precisament això, exerceix la potestat legislativa, aprova els Pressupostos, impulsa i controla l'acció política i de Govern. És a dir, tots els diputats, pel fet de ser-ho, tenim aquest conjunt d'obligacions, i, de la mateixa manera que es podria dir que no fem de diputats si no legisléssim —no fem de diputats—, no exercim com a diputats si no impulsem i controlem l'acció política i de Govern, i això val no solament per als diputats de l'oposició, sinó també per als diputats de la majoria : tenen la mateixa obligació.

Segon aspecte : la Moció ens parla de totes les conselleries, de tots els departaments, i jo diria de molts organismes que en

depenen. És important aquesta transparència informativa, perquè, com s'ha dit també, lubrifica la confiança política, consolida la democràcia; i aquest no és un fet menor (*remor de veus*) —encara que veig que interessa molt poc a un sector de diputats de la majoria—, quan encara no hi ha... És que fa molta gràcia, es veu; tot això de consolidar la democràcia, hi ha diputats que no els interessa gens.

Bé —ho repeteixo—, quan encara no tenim en el nostre país experiència democràtica consolidada, tot allò que ajudi a consolidar la democràcia —i la informació és un d'aquests elements que ajuda a consolidar-la— és enormement important i s'ha de tractar amb la cura amb què s'han de tractar les qüestions de les quals pot dependre el nostre futur col·lectiu. La no-transparència sempre acaba en processos que fereixen la sensibilitat del ciutadà, de qui fa dos-cents anys n'era reconeguda la carta fonamental dels drets.

Hem dit : «de totes les conselleries i de tots els departaments». Comença a ser preocupant que en aquests moments es pugui fer un dossier de premsa en què apareguin notes, com la de l'altre dia a *El País*, en què es deia que el Conseller de Cultura es negava a explicar la destinació de les subvencions al seu Departament, amb raons discutibles i que podem discutir. Ho repeteixo, en un cas concret pot ser un fet anecdòtic i hi pot haver moltes raons en la negativa a donar una determinada informació, però quan això es comença a convertir en un dossier permanent, fa molta por.

Massa sovint —s'ha dit també—, les respostes tenen poc a veure amb les preguntes formulades, i això tant per escrit com de paraula. És a dir, per tant, no hi ha en aquest cas concret, el compliment d'un mecanisme parlamentari i —ho recordo— estatutari que ens obliga a tots nosaltres.

En la Moció hi ha una referència explícita al Departament de Benestar Social. Crec que té..., ja és raonable que hi hagi aquesta referència explícita, perquè és una conselleria complexa, on han anat a parar des de l'ensenyament d'adults, la lluita contra la mendicitat, les rifes catalanes, ADIGSA i un llarg etcètera. Personalment, em sentiria molt feliç si se'ns responguessin els interrogants legítims —i consti que no he parlat en cap moment de sospites d'honorabilitat, he dit interrogants legítims— sobre els pagaments fets per ADIGSA, en aquest cas concret, a gent amiga, no sé si relacionada amb la problemàtica específica d'aquesta empresa. Penso, a més, que, en aquest cas, el fet que es trobi entre nosaltres un diputat baixllombregatí, el senyor Antoni Jordà, tan vinculat abans amb aquesta empresa, pot facilitar que els mecanismes parlamentaris d'informació sobre ADIGSA siguin més clars.

Acabo dient que és una Moció important. Jo diria que encara que el mecanisme parlamentari pugui semblar subsegüent i menor, la votació d'aquesta Moció pot determinar quin és l'esperit de respecte a l'Estatut d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores diputades i altres senyors diputats, mentre escoltava atentament les intervencions dels diversos grups que s'han posicionat sobre la Moció presentada pel senyor Oliart, em preguntava quina relació tenia amb el tema, i potser alguns altres senyores i senyors

diputats també s'hauran fet aquesta reflexió, perquè aquí, en definitiva, del que estem parlant és d'una Moció que demana que el Consell Executiu apliqui la lletra i l'esperit del Reglament, no altres coses. I això ha estat demanat per uns diputats, i representat verbalment en aquest moment per un d'ells, que, al meu entendre i amb tot el respecte, en aquest tema no han respectat ni la lletra ni l'esperit del Reglament. I m'explicaré. En definitiva —i això el senyor Oliart, per enèsima vegada, ho ha deixat ben clar—, aquí del que es tracta és de magnificar desmesuradament un criteri diferenciat, interpretatiu, entre uns diputats i un conseller sobre un tema molt puntual, i, això, tots nosaltres, o la majoria de nosaltres, ho vam presenciar el dia 11 de maig : unes preguntes sobre l'empresa ADIGSA. I això és tot : és una pregunta i la pregunta està substanciada, contestada.

El senyor Oliart, amb la noblesa que el caracteritza, no s'ha amagat mai de quin és el seu propòsit, i per això jo recordo que en aquesta contestació, en aquest minidebat amb el Conseller de Benestar Social, que apareix en el *Butlletí* sèrie P número 32, plana 1510, quan el senyor President li deia : «Senyor Oliart, se li acaba el temps», el senyor Oliart va contestar i va acabar la seva intervenció dient : «Llàstima!, perquè tenia moltes coses per a dir, però ja faré les interpellacions corresponents i tindrè més temps». Quan el 24 de maig el senyor Oliart va substanciar la interpellació aquesta que ell deia «corresponent», i que apareix reflectida en el *Diari* 33 de la sèrie P, plana 1587 i següent, el senyor Oliart també va dir clarament que la seva preocupació era continuar el debat amb el Conseller de Benestar Social sobre aquest tema, i el senyor Oliart, fins i tot, va dir : «El Conseller de Benestar Social es posa el Reglament per barretina». És una frase colorista, dintre d'aquestes frases coloristes que aquests últims dies anem dient tots. Ara, jo crec que és un exercici de papiroflèxia una mica difícil de transformar un reglament en una barretina. I, a més, diu : «És que fins i tot els gats del parc saben que del que havíem de parlar aquí és de l'actitud del Conseller de Benestar Social amb ADIGSA». Per tant, em sembla que ningú discutirà que la pretensió és purament aquest tema. I, aleshores, jo voldria recordar, al senyor Oliart i a la resta de senyores i senyors diputats, si escau, el que diu el Reglament. El Reglament originari de la nostra Cambra, en l'article 123 explicava què era una interpellació, i parlava que tractava de qüestions relatives a temes de política general o d'algun departament, i això donava peu a certes confusions i discrepàncies. Per això, quan es va fer la reforma darrera del Reglament, es va modificar aquest text en el sentit de precisar exactament què era una interpellació i la diferència que tenia amb una pregunta. Són temes molt diferents. I, per això, l'actual article 128 de la redacció vigent diu que ha de tractar dels motius i dels propòsits de capteniment de l'Executiu en qüestions relatives a temes de política general. Per tant, aquí queda clar que no és objecte d'interpellació, sinó de pregunta, i de pregunta substanciada. En definitiva, doncs, es tracta, com deia en començar, de magnificar un tema, i és molt legítim que el senyor Oliart i el Grup Socialista vulguin potenciar la seva imatge i erosionar la imatge del Conseller en qüestió o del Govern fent aquestes actuacions. Però també comprendran vostès que la nostra actitud i el nostre desig de donar suport al Govern va en un sentit totalment diferent.

Però, és que és més; i a això s'hi han referit tota una sèrie de senyors diputats, especialment el senyor Martín Toribio, que fins i tot ha llegit les paraules del senyor Macià Alavedra. Perquè, és clar, per a nosaltres és molt important dir: «Bé, entrem en el fons del tema, quin és el propòsit de capteniment?», perquè, molt correctament, el senyor Oliart, a l'hora de presentar la interpellació, evidentment tot això que de paraula explica i que tots sabem, fins i tot els gats del Parlament —que no sé on són els gats del parc; jo no n'he vist pas gaires; potser són a l'altre parc...—, doncs, el senyor Oliart presentava la frase màgica de dir: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política general d'informació de les activitats dels seus departaments?», perquè, és clar, això és el que obre la porta a la interpellació; però és que el tema no és d'interpellació, com crec que he demostrat. I, aleshores, quina és la resposta del Consell Executiu? La resposta del Consell Executiu va ser clara i taxativa; el senyor Martín Toribio, com deia abans, l'ha llegida, n'ha llegit algun fragment, i que, en definitiva, doncs, jo també voldria tornar a llegir algun d'aquests fragments, i que, doncs, aparentment, evidentment apareixen en aquest *Diari* número 33, al qual feia referència abans. El senyor Honorable Conseller d'Indústria deia: «És a dir, els propòsits de capteniment del Consell Executiu en aquests temes no poden ser altres que el compliment de la llei».

El compliment de la llei. Hi ha tota una sèrie de preceptes constitucionals i estatutaris, hi ha algunes lleis específiques i, sobretot, com ens ha dit el mateix Oliart, el Reglament del Parlament; el Reglament del Parlament que, evidentment, als grups parlamentaris i als diputats, d'una manera individual i personal, els permet, els reconeix el dret a la informació per a poder exercir la seva funció de control; és a dir, que això és una garantia del procés democràtic, que la transparència de l'actuació de l'Administració i la publicitat dels seus actes formen part del sistema democràtic. Amb tot això que ens deia el senyor Oliart, evidentment només podem estar-hi d'acord, perquè és la base de la nostra legislació democràtica i és la base del Reglament del Parlament de Catalunya. Aleshores, va insistint, va parlant després del tema que hi ha problema d'interpretació. Es dona, moltíssimes vegades que, no ja el Govern, sinó que els diversos grups parlamentaris i a vegades fins i tot dintre del mateix Grup parlamentari, hi ha diputats i diputades que tenen un criteri interpretatiu d'un precepte reglamentari que potser no és prou clar i, fins i tot, doncs, com saben vostès, en definitiva, i els representants del Consell Executiu, en aquell debat d'interpellació va posar en relleu és, en definitiva, la Mesa, a través de les normes interpretatives, qui dona la versió definitiva, almenys la vàlida.

Aleshores, el nostre Grup, en aquesta qüestió, es pregunta: si els propòsits de capteniment són aquests, per què el senyor Oliart, després, no donant-se per satisfet, presenta una Moció que diu exactament això, que el Govern faci aquests propòsits de capteniment, tal com va manifestar el senyor Macià Alavedra, respectant la lletra i l'esperit del Reglament.

I, personalment, considero que això és un truc dialèctic que ja s'ha utilitzat altres vegades i que és molt antic, perquè jo n'he trobat una primera referència en el segle XVII, i, concretament, el senyor Francisco de Quevedo, el geni de l'humor negre castellà, va publicar un llibre que es titulava *Libro de*

todas las cosas y otras muchas más, exactament el 1629. I en aquest llibre —que és molt curiós i els el recomano—, al primer capítol hi ha unes endevinalles, i la primera endevinalla diu: «Para que se anden tras ti todas las mujeres hermosas, y si fueres mujer los hombres ricos y galanes». La resposta apareix en el capítol següent, i es diu «tabla de soluciones»; la resposta a aquesta endevinalla és: «Ándate tú delante de ellas». I aquí és el que vostès fan: el Govern diu que farà una cosa i vostès diuen: «El Govern, que la faci», i aleshores podran dir que, gràcies al mandat instat pel Grup Socialista, el Govern de Catalunya fa el que li mana el Parlament. Això és lícit, però també, en la línia anterior, també han de comprendre que la missió del nostre Grup no és potenciar la imatge del Grup Socialista sinó la nostra.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, no els estranyarà que el nostre Grup, evidentment, voti en contra de l'adopció d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Té cinc minuts el senyor Oliart per pronunciar-se sobre l'esmena presentada. No per fer rèpliques, eh?, per pronunciar-se sobre l'esmena.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Des de l'escó, si m'ho permet: en necessitaré molt menys. En primer lloc, el que vull és agrair a tots els grups que tan gentilment donen suport a aquesta Moció.

Posicionant-me sobre l'esmena que ha defensat molt bé el senyor Martín Toribio, el redactat del senyor Martín Toribio és molt correcte, és molt coherent amb la interpellació, i l'única diferència que hi ha entre el seu text i el nostre és que omet de dir especialment la Conselleria de Benestar Social. Indubtablement, totes les conselleries tenen molts dèficits quant a la tramesa de les informacions i quant a la resposta a les interpellacions i a les preguntes, però indubtablement una gota que havia omplert el got, és, precisament, la Conselleria de Benestar Social, i per això, durant la interpellació, aquest Diputat la va posar com a exemple; però això no vol dir, de cap de les maneres, que les altres conselleries siguin alienes, diguem, a aquesta pràctica de demorar les informacions i de no donar-les tal com els diputats les sol·liciten. El millor exemple per demostrar això que estic dient és que tots els altres grups —a excepció, naturalment, del Grup que dona suport al Govern— estan donant suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Seguidament passarem...

El Sr. OLIART: Sí, és clar, com que són dos textos tan semblants, ens mantenim en el nostre. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Assistència Psiquiàtrica a Catalunya, presentada per l'Il·lustre Dipu-

tat senyor Joan Saura, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre l'Assistència
Psiquiàtrica a Catalunya**

El Sr. SAURA : Senyor President, senyores i senyors diputats, vull començar recordant el que van ser, a parer meu, quatre grans conclusions de la interpellació que ha donat lloc a aquesta Moció, la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència psiquiàtrica a Catalunya. La primera conclusió és que la salut mental a Catalunya és un dels sectors més abandonats de la nostra estructura sanitària, en un procés continu de degradació. La segona gran conclusió d'aquella interpellació va ser que avui les xarxes psiquiàtriques de les diputacions catalanes i de l'Institut Català de la Salut continuen sense integrar-se. La tercera conclusió és que la Generalitat no té, encara, un programa de salut mental per a Catalunya. I la quarta conclusió és que difícilment, això, s'entenia, difícilment podíem entendre el perquè de les tres anteriors conclusions; fins i tot el Síndic de Greuges, en l'Informe que vam aprovar en la sessió anterior, deia que «ni els interessats, però, ni aquesta Institució» —referint-se a la Sindicatura de Greuges— «no entenem justificada l'actual situació de la psiquiatria a Catalunya, cada dia més degradada i víctima d'un procés en què tothom sembla haver abdicat de les seves responsabilitats».

I aquestes conclusions no són conclusions meves, personals; no són conclusions del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, sinó que són conclusions que han estat denunciades reiteradament per molts professionals de la psiquiatria, que han estat denunciades per institucions de l'assistència psiquiàtrica, que han estat recollides, any rere any, en l'Informe del Síndic de Greuges i que, fins i tot, el mateix Conseller en reconegué bona part en la substanciació de la interpellació.

La Moció que el nostre Grup presenta avui a l'aprovació d'aquesta Cambra té una voluntat clara d'unanimitat, i més enllà de la importància política en aquest moment de la unanimitat, perquè pensem que cal una moció per unanimitat, que doni un impuls polític imprescindible per endegar un procés irreversible cap a la consolidació d'una assistència psiquiàtrica a Catalunya que estigui a l'alçada dels problemes de la salut mental. En aquest sentit, la Moció és molt curta, i planteja fonamentalment dos únics punts : primer punt, la necessitat d'elaborar un pla de salut mental a Catalunya; segon punt, la necessitat d'integrar les xarxes psiquiàtriques de les diputacions catalanes al sistema sanitari general.

Al primer punt, quan diem «elaborar un pla de salut mental», estem dient que volem un pla de salut mental que acabi amb la marginació històrica dels malalts mentals; volem un pla de salut mental que, en definitiva, tingui com a objectiu acabar amb aquesta marginació històrica; pla que, al nostre parer, hauria d'anar a la reducció màxima de les hospitalitzacions, que hauria de potenciar els recursos assistencials a nivell d'ambulatori i que hauria de prestar especial atenció als temes de la psicogeriatria i de la psiquiatria infantil.

En el segon punt dèiem la necessitat de la integració de les xarxes. Jo vull dir que, quan vaig substanciar aquesta interpellació, vaig explicar que estàvem en un moment en què l'as-

sistència psiquiàtrica a Catalunya podia quedar col·lapsada l'1 de juliol; els vaig explicar que els concerts entre la Diputació de Barcelona i les entitats concertades acabaven l'1 de juliol, i que fins a aquell moment la Generalitat no havia fet absolutament cap gest polític d'integrar l'assistència psiquiàtrica en el sistema sanitari general. Avui podem dir, més tranquil·lament, que l'1 de juliol no hi haurà caos assistencial psiquiàtric, però no perquè s'hagi resolt el problema de fons, sinó perquè ahir la Diputació de Barcelona i les entitats concertades van arribar a un acord de prorrogar durant sis mesos aquesta situació; però el tema queda pendent, queda un altre cop pendent la necessitat d'una negociació a tres bandes —Generalitat, Diputació, entitats concertades— que permeti que l'1 de gener la situació de l'assistència psiquiàtrica a Catalunya surti de la provisionalitat en què està en aquests moments i que, en definitiva, es normalitzi aquest tema. Els vull dir que el que ha passat amb l'assistència psiquiàtrica ha estat greu, que el que hauria pogut passar hauria pogut ser molt més greu, però que l'1 de gener encara tindrem el repte davant nostre.

I, senyores i senyors diputats, deixin-me que els digui que crec que estem en bones condicions, no només d'aprovar aquesta Moció, sinó de portar a la pràctica el que diu aquesta Moció, i ho estem, fonamentalment, perquè mentre que a la resta de l'Estat s'han començat, s'han iniciat els processos de reforma psiquiàtrica a partir de 1986, a partir d'un informe de la Comissió Ministerial per a la Reforma Psiquiàtrica de l'abril del 1985, al nostre país, a Catalunya, cinc anys abans d'aquest Informe, el 1980 i el 1981, els professionals, determinades institucions i les diputacions van endegar un procés de reforma psiquiàtrica progressista important, capdavanter a la resta de l'Estat. I estem en bones condicions, avui, també, per aprovar un pla de salut mental, perquè sovint, des dels polítics, es diu que això de la psiquiatria és un tema que ni els tècnics es posen d'acord, que hi ha molts corrents, que quin és el bo, i jo els vull dir que, des de fa un any, existeix un document titulat *Anàlisi i propostes d'actuació en assistència psiquiàtrica d'adults a Catalunya*, realitzat per l'Oficina Tècnica de la Comissió Mixta Diputació-Generalitat, on existeix un acord de tots els tècnics de la Generalitat, de les diputacions i de les entitats concertades, de per on hem de fer anar l'assistència psiquiàtrica. No es pot dir que aquest document sigui un pla de salut mental, perquè falta el tema de la psiquiatria infantil, perquè no hi està integrat, encara, el tema de les drogadependències, perquè falta tot el tema de la psicogeriatria, perquè possiblement el tema del finançament no està prou acabat, però, en tot cas, aquest document és un document que posa d'acord tots els tècnics de totes les institucions i que ens permet, a partir d'aquest document, d'elaborar el pla de salut mental.

El que els vull dir és que avui no hi ha excuses tècniques per no decidir políticament en un tema d'aquesta importància. I en aquest mateix document, quan es fixen els objectius de la planificació psiquiàtrica a Catalunya, el primer objectiu, el que es diu que és un objectiu imprescindible —i els ho llegeixo literalment— diu : «Cal integrar orgànicament i/o funcionalment els serveis finançats públicament que presten assistència psiquiàtrica i atenció en salut mental a Catalunya dins dels serveis sanitaris de la Generalitat, integració necessària des de tots els punts de vista : dret dels malalts, equitat davant la malaltia, homologació i capacitació del personal, finançament,

estil de gestió». El segon punt de la Moció que avui els plantejem, en definitiva, és el primer objectiu del document consensuat entre tots els tècnics de l'Oficina Tècnica de la Comissió Mixta.

I els estic dient que estem en bones condicions, avui, per fer això, però els puc dir més : fa molt de temps, fa molts anys que ja hi estem, en bones condicions, per la senzilla raó que el que aquí avui reclamem la integració de l'assistència psiquiàtrica, l'elaboració d'un pla de salut mental, tot i que aquí es va començar el 1980, hi ha altres comunitats autònomes que avui ja tenen integrada aquesta xarxa psiquiàtrica en el sistema sanitari, i hi ha altres comunitats autònomes que avui ja tenen elaborats plans de salut mental. Estic dient una altra vegada un dels arguments que els deia en el tema de consum : la societat catalana i altres institucions catalanes, en determinats temes, han estat capdavanters, i avui, a causa de la majoria que presideix aquest Parlament, en aquests temes ens estem quedant a la cua. El tema de la psiquiatria és un d'aquells temes més en què avui estem a la cua, quan érem els capdavanters de tot l'Estat.

Per tant, avui cal aprovar aquesta Moció, però el que cal, fonamentalment, és decisió política, i decisió política sobre què?; decisió política sobre quina és la importància que aquest Parlament, que el Consell Executiu donen a la salut mental; quina n'és la importància. O, dit d'una altra manera, quina és la importància que aquest Parlament, que el Consell Executiu donen al fet de pensar, al fet de pensar lliurement. Nosaltres pensem que avui fóra bo que aprovéssim aquesta Moció, potser una moció fins i tot excessivament genèrica; potser amb l'aprovació d'aquesta Moció donaríem avui un pas petit, però, alhora, mostrariem la nostra ferma voluntat, en definitiva, de col·locar el tema de la salut mental en el centre de les preocupacions d'aquest Parlament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Saura. Hi ha presentat esmenes el Grup Socialista; per defensar-les, té la paraula el senyor Daniel Font.

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President. Em pertoca a mi, en nom del Grup Socialista, intervenir sobre la Moció presentada pel Diputat Saura en matèria de psiquiatria, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Socialista, que són esmenes..., vull dir, de perfeccionament, no són esmenes de fons, i, en definitiva, per a prendre posició sobre aquest tema. I per a dir, en primer lloc, que veiem bé la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya sobre aquest tema de l'assistència psiquiàtrica, i específicament els seus dos punts : el primer punt, que parla de la necessitat d'un pla d'actuació del Govern de la Generalitat en matèria de psiquiatria i, el segon punt, que parla de la integració de l'assistència psiquiàtrica en els temes sanitaris generals, i on s'apunta la necessitat de culminar la negociació entre les diputacions catalanes i la Generalitat de Catalunya per a la transferència efectiva de serveis, i on s'apunta, també, la necessitat d'un diàleg a fons amb les institucions i els centres psiquiàtrics afectats que presten assistència per compte del sector públic.

Volem dir que compartim aquests criteris i opinió de la Moció, perquè creiem nosaltres que és necessari establir un horitzó clar i definit sobre el futur dels centres i les institucions psiquiàtriques; també perquè estem davant un sector realment infradotat, que comporta el patiment de moltes persones i fa-

mílies, algunes vegades qualificat, per les seves insuficiències reals, com una «ventafocs» de la sanitat catalana. I també perquè creiem que el futur de la psiquiatria no és, de cap manera, abordable en el marc de les diputacions catalanes, de qui encara depenen funcionalment les institucions psiquiàtriques, i només són abordables, els reptes de futur de la psiquiatria, en el marc del sistema sanitari general; és a dir, de la Generalitat de Catalunya.

Respecte a les esmenes, hem de dir que hem esmenat la Moció amb dues esmenes de to menor, com deia, que ens agradaria que fossin considerades pel Grup proponent de la Moció, no en el sentit, com dic, de modificació del sentit bàsic de la Moció, sinó de perfeccionament tècnic i polític, d'acord amb la nostra opinió sobre el tema. Aquestes dues esmenes fan referència a alguns aspectes assistencials i sanitaris, com que seria bo, per exemple, citar l'hospitalització pròpiament com a objecte de millores, a més de l'atenció ambulatoria i els serveis intermedis que se citen en la Moció; citar també els sistemes d'atenció a la comunitat, i també la coordinació amb els serveis educatius i socials, de gran importància en el sector psiquiàtric; incloure, també, com a objecte especial d'atenció, la disminució psíquica —un dels grans problemes dels hospitals psiquiàtrics—, a més de la psicogeriatria i la psiquiatria infantil. Totes dues esmenes fan referència, també, a algun aspecte de política sanitària. Ens sembla, a nosaltres, que seria bo fer esment, en parlar d'un pla o programa d'actuació, de les recomanacions i els criteris establerts per l'oficina tècnica de la Comissió Mixta per a l'Ordenació i la Planificació de l'Assistència Psiquiàtrica, composta per les diputacions catalanes i la Generalitat, que tant va costar de crear i que tan bé ha treballat, podem dir ara. I també ens sembla que la situació actual es correspondria més amb la idea de culminació de la negociació entre les diputacions catalanes i la Generalitat per a la transferència dels serveis psiquiàtrics que no amb la idea d'obertura d'una negociació, perquè, en definitiva, del que es tracta és de desembossar les últimes reticències de l'actual Govern de la Generalitat en relació amb la psiquiatria, i desencadenar la precisió, finalment, d'una data efectiva de transferència. Aquests són els nostres criteris sobre les esmenes, que voldríem que fossin considerades pel Grup que presenta la Moció.

Respecte al suport global a la Moció, les raons de fons —que ens sembla que cal i val la pena de ressenyar—, diríem que el nostre suport de fons a la Moció es pot justificar per les següents raons bàsiques : en primer lloc, perquè és necessari enllestir el procés de reforma de la psiquiatria empresa per les diputacions catalanes democràtiques, des de les eleccions municipals del 1979. Podem dir que, de llavors ençà hem avançat molt; ha plogut molt, s'ha treballat molt, però no prou; no prou per a considerar la situació satisfactòria i, per tant, és necessari culminar aquest esforç, acabar això que n'hem dit tots plegats «la reforma de la psiquiatria».

En segon lloc, creiem nosaltres, perquè és necessari aplicar la legislació vigent que afecta la psiquiatria, que no és altra que el conjunt legal que componen la Llei General de Sanitat, la Llei de Bases de Règim Local i el conjunt de lleis municipals de Catalunya. Aquest conjunt legal de lleis estableix tres supòsits ben clars, que estableixen que la Generalitat té competència exclusiva en assistència psiquiàtrica, que la Generalitat ha d'impulsar la transferència dels serveis psiquiàtrics de comú

acord amb les diputacions, i que les diputacions no tenen cap competència en matèria d'assistència psiquiàtrica, ni tampoc en assistència sanitària general. Aquests són els imperatius de la Llei : exclusivitat de la Generalitat, necessitat que estableixi el seu paper motor sobre aquest tema, cap competència per a les diputacions : són els imperatius legals, i creiem que aquests imperatius legals s'han d'aplicar i desenvolupar.

I, en tercer lloc —tercera raó de fons—, que és necessari modificar definitivament l'actitud, diríem, d'un cert tancament, insensible, jo diria de fugir d'estudi, del Govern de la Generalitat davant tot el que significa una referència a l'assistència psiquiàtrica i, com a mostra, direm el següent : totes les propostes sobre què cal fer en psiquiatria, des del 79, sempre han vingut de les diputacions o dels professionals, els soferts professionals psiquiatres, del sector sanitari.

Direm una altra cosa : totes les comunitats autònomes amb competències sanitàries transferides tenen elaborat un pla i, fins i tot, convenis de col·laboració que contemplen la transferència dels serveis psiquiàtrics, i no és aquest el cas de Catalunya. També direm que signar un conveni de col·laboració entre les diputacions i la Generalitat per crear una oficina tècnica va costar ni més ni menys que tres anys, i aconseguir que es reunís per primera vegada formalment, un any sencer més.

I, per últim, una última dada significativa d'aquesta actitud : diré que en el Projecte de Llei d'Ordenació Sanitària —ara es diu així, era el Projecte de Llei de Creació del Servei Català de la Salut—, remès recentment pel Consell Executiu al Parlament, no consta, ni una sola vegada, el mot «psiquiatria» ni l'expressió «salut mental», dada aquesta ben significativa.

Diré alguna cosa sobre el finançament, sobre la raó de retard aparent argüida pel Govern de Convergència, que «no acceptarem transferències sense transferència de fons»; és a dir, no acceptarem transferències psiquiàtriques sense transferències de fons econòmic. Sobre aquest argument del retard, nosaltres diríem que ha estat una excusa, creiem nosaltres, per no entrar en un tema que es presenta ingrat, que no llueix, i que no ha aconseguit sostreure'ls de la campanya de fustigació sistemàtica, tant com es pugui, de les diputacions catalanes, sobretot si les deté un govern d'esquerra. I ha estat una excusa, creiem nosaltres, perquè és lògic que les diputacions catalanes vulguin destinar a l'Administració local —és a dir, als ajuntaments— aquells fons que la llei diu que han de ser per a l'Administració local i per als ajuntaments, i no per a l'assistència sanitària. I també ha estat una excusa perquè les diputacions catalanes han ofert reiteradament —dic «reiteradament»— transferir transitoriament, també, els fons que actualment destinen a psiquiatria, els anys que faci falta, fins que la Generalitat hagués normalitzat la seva situació financera. I també creiem que ha estat una excusa perquè, d'acord amb les lleis de règim local i de sanitat, i els acords específics sobre finançament autonòmic i finançament sanitari, tots els informes, tots els informes disponibles coincideixen que és exigible al Govern de la Generalitat l'assumpció i el pagament de l'assistència psiquiàtrica des de la data de l'1 de gener de 1988, des de la data —ho repeteixo— de l'1 de gener de 1988.

Finalment, respecte als esdeveniments darrers, respecte a l'actualitat més recent, cal dir que, darrerament, els últims mesos s'han emprès algunes negociacions entre les diputacions catalanes i la Generalitat per a la transferència dels serveis en

general, de les diputacions, en què té competència la Generalitat, i entre ells els de l'assistència psiquiàtrica. Volem dir, sobre aquest punt, que, en la darrera compareixença, el Conseller Trias, per respondre la interpellació del Diputat Saura en aquest Parlament, va prometre que al dia següent —és a dir, l'endemà— faria una proposta respecte a transferències a una comissió creada específicament per a parlar de transferències sanitàries, en el marc dels contactes establerts per Manuel Royes, President de la Diputació de Barcelona, i el Conseller Gomis, per a parlar d'aquest tema. Hem de dir avui que aquesta proposta no solament no es va fer, sinó que l'interlocutor que el Conseller Trias va enviar a l'esmentada reunió —ens diuen a nosaltres els assistents, pedant i inexpert— va aconseguir d'organitzar un notable aldarull i malestar entre els assistents, que fins i tot va afectar de manera especial els representants de la mateixa Generalitat, inclòs el senyor Margalef, de Presidència, que hi era present. I que, per tant, tot apunta que el criteri sobre aquest punt, sobre la transferència de la psiquiatria, no és coincident entre el Conseller Trias i el Conseller Gomis, atesa l'evidència que fan coses diferents, no harmòniques, i, de vegades, en direccions contraposades. Tanmateix volem deixar constància, també, respecte a una possible llum d'esperança, que el Conseller Gomis s'ha compromès per escrit a assumir les transferències de la psiquiatria definitivament, encara que per escrit no s'ha compromès a una data específica encara. Cal dir que la Diputació de Barcelona acaba de renovar, per exemple, els convenis amb la xarxa psiquiàtrica en salut mental fins a la data de Nadal, com a signe de bona voluntat, per a la continuïtat de la xarxa psiquiàtrica, però que, en definitiva, estan, ells i tots nosaltres, a l'espera que es concreti una data per a la transferència efectiva, necessària per a l'assistència psiquiàtrica.

Finalment, dir que, essent que hi ha 4.000 llits, aproximadament, a l'espera de saber a què atendre's, que és necessari donar instruccions als beneficiaris de la Seguretat Social, i, en general, a la població, sobre la utilització dels serveis psiquiàtrics; que hi ha prop de vuitanta institucions i centres esperant també saber a què atendre's; que, a les persones que treballen en el sector psiquiàtric, se'ls deu una explicació sobre el seu futur professional, ens sembla a nosaltres que és necessari —és necessari— votar favorablement la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya sobre aquest tema, i demanar alhora, també, a la resta de grups de la Cambra que ho facin així mateix, perquè pensem nosaltres que serà un bé per a la psiquiatria catalana, i especialment per a aquelles persones que estan en la situació difícil d'haver de passar per algun tipus de patologia mental en alguna etapa de la seva vida.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Font. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. El Grup Mixt, vol intervenir? *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN : Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, els centristes d'aquesta Cambra no hem esmenat la Moció presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, fonamentalment, per dos tipus de raons. En primer lloc, i després d'haver mantingut converses que per a nosaltres han estat de gran interès amb representants de l'Associació Catalana d'Institucions Concertades d'Assistència Pú-

blica de Salut Mental —ACSAM—, som conscients que ens trobem davant un problema de molt difícil solució, problema que es produeix —com tants altres que patim els ciutadans— quan, en les institucions que han de decidir qüestions que els afecten, es troben instal·lades forces polítiques representades per partits polítics antagonistes, sense una voluntat real d'arribar a acords en qüestions fonamentals.

Aquesta dinàmica s'agreuja quan s'afegeix al procés de presa de decisions un plus de conflictivitat; és a dir, quan del que es tracta és de decidir sobre qüestions econòmiques. Aquí, alguns partits polítics prenen o, com en el cas que ens ocupa, retarden la presa d'aquestes decisions, i es basen més en enfrontaments amb el partit que consideren antagonista que en el veritable interès dels ciutadans. En segon lloc, el que ens ha portat a no esmenar la Moció dels companys d'Iniciativa per Catalunya, és que hi estem essencialment d'acord, tant pel que fa al fons com a la forma.

Tenim el convenciment que per a resoldre el problema que avui ens ocupa manquen propostes imaginatives. Ens atrevirem a dir que manquen tot tipus de propostes, imaginatives o no, de l'Administració pública, per tal de negociar la signatura d'un nou concert de prestacions, i aquesta situació ens duu un desori assistencial i laboral a la xarxa d'institucions que avui es dediquen a l'assistència psiquiàtrica a Barcelona. Sospitem que el conflicte es troba en una situació límit; malauradament, s'hi està jugant. Creiem sincerament que, sense mala fe, però jugant, en definitiva, amb malalts, treballadors i empresaris que, finalment, caldrà que gaudeixin d'un tipus o un altre d'acord, i pensem que no és una bona política la d'anar exhaurint els terminis i anar augmentant proporcionalment la tensió que ja avui pateix aquest àmbit assistencial.

Se'ns ha informat del possible tancament de les institucions d'ACSAM, i aquesta, sigui quin sigui el desenllaç final del conflicte, solució avui ajornada fins a Nadal —que, d'altra banda, confiem que es decanti pel manteniment d'aquestes institucions—, és sempre una mala notícia, per la tensió i les preocupacions que genera en una especialitat assistencial especialment desatessa, com és l'assistència psiquiàtrica.

Volem fer, en les nostres darreres paraules en aquesta intervenció, una crida, tant al Consell Executiu, com a la Diputació, per tal que tractin d'assolir, en el termini més breu possible, un acord que resolgui aquest problema; creiem que l'aprovació d'aquesta Moció és necessària per treballar des de totes les institucions en aquesta línia, per la qual cosa els centristes hi votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, Honorable Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, i amb la vènia dels falcons de la Cambra i esperant el moment oportú que es posin a tret els coloms venjadors, la Moció que avui se'ns presenta no pot ser, entenem, més oportuna i més necessària.

L'assistència psiquiàtrica a Catalunya és encara —com bé ha dit l'Il·lustre col·lega d'Iniciativa per Catalunya ponent de la Moció— una assignatura absolutament pendent del Govern de Catalunya. Cal, tal com diu la Moció a l'apartat número 1 :

«elaborar un pla de salut mental potenciador dels recursos assistencials als diversos nivells de l'assistència psiquiàtrica.»

El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya entén que el pla de salut mental hauria o ha de definir un model assistencial basat en una definició de la salut mental com a expressió de la relació que l'ésser humà estableix entre el seu món intern i l'entorn socio-familiar. Un pla que defineixi una estructura organitzativa de l'anomenat circuit assistencial, que permet oferir espais assistencials específics, continuats i diversos, alhora que es presta o presta un servei complet i absolutament integrat : els centres d'assistència primària, els hospitals de dia, les unitats per als malalts aguts, les unitats de rehabilitació i residencials, i els recursos intermedis, els pisos o tallers protegits, etcètera.

En el punt segon de la Moció és on, segurament, es defineix, més clarament, l'oportunitat d'aquesta Moció. Demà, dia 30 de juny, vencia la pròrroga dels concerts per a l'assistència psiquiàtrica decretada el 29 de desembre passat per la Diputació de Barcelona. L'Il·lustre Diputat senyor Saura ens ha informat —i ens en felicitem— d'una nova pròrroga de sis mesos, fins a l'1 de gener, i, de tota manera, insistim que ens podem trobar, tal com ell també ha dit, justament, l'1 de gener, tal com diu la Moció, amb una possible situació de caos assistencial i laboral de la xarxa d'assistència psiquiàtrica de la província de Barcelona, que afegiria o s'afegiria al caos i a les deficiències absolutament cròniques en el món de la salut mental al nostre país.

Les entitats concertades d'assistència psiquiàtrica exigeixen uns nous concerts en l'Administració, a partir d'un acord Diputació-Generalitat, segons el qual hi hagués una fase transitoria de gestió i finançament conjunt Diputació i Generalitat, que conduís, indefectiblement, a l'assumpció plena, per part de la Generalitat, de l'assistència psiquiàtrica al nostre país.

Això implicarà, lògicament, que la Diputació, en traspassar l'assistència psiquiàtrica a la Generalitat, ha de transferir també els diners dels pressupostos que hi destina. I no pot, la Diputació, fer l'orni dient que els rep de Madrid sense un caràcter finalista. Fóra bo també que s'escoltessin les propostes de viabilitat que fan les associacions catalanes d'institucions concertades per al futur de l'assistència psiquiàtrica de Catalunya.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, els anuncio el vot favorable del nostre Grup parlamentari a la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà favorablement aquesta Moció d'Iniciativa per Catalunya; i hi votarà favorablement perquè es tracta d'una moció oportuna que fa referència a un problema real, a un problema greu i a un problema urgent; perquè està plantejada amb termes correctes, amb voluntat constructiva de trobar una solució realista a la qüestió, i, per tot això, la votarem favorablement. I també ho farem amb la curiositat, que ja comença a ser morbosa, de veure què farà, en un cas tan clar, la majoria absoluta d'aquesta Cambra.

Aquest problema és un exemple evident de manca de coor-

dinació, jo diria que de clara descoordinació; fins i tot, gosaria dir que d'una certa mala voluntat per part de les diferents administracions: la de l'Estat, l'autonòmica —la Generalitat— i la local —les diputacions i, molt especialment, la Diputació de Barcelona. El marc jurídic, administratiu i polític no és favorable a una solució immediata i suau del problema. La Llei General de Sanitat és molt imprecisa quant als traspàs de recursos i competències de l'Administració local a l'Administració autonòmica, en aquest àmbit; les diputacions no volen cedir recursos econòmics amb l'argument, que té certa base, que aquests diners els arriben amb propòsits no finalistes; la Generalitat, també amb certa base, diu que no vol competències si no se li donen els recursos, i, en definitiva, els uns per als altres, la casa sense escombrar.

Les víctimes d'aquesta situació són els malalts, les seves famílies, l'Associació Catalana d'Institucions Concertades d'Assistència Pública en Salut Mental (ACSAM); en definitiva, la ciutadania. I aquesta Associació, ACSAM, no és una associació trivial o marginal en aquest àmbit: onze institucions; vint-i-dos equipaments; mil quatre-cents treballadors, entre psiquiatres, psicòlegs, ATS, assistents socials, auxiliars i administratius; 15.000 malalts a l'any; el 56% dels tractaments a nivell ambulatori; el 100% a nivell d'hospitalització diürna; el 76% a nivell d'hospitalització completa; 2.500 llits, amb una mitjana del 80% del total de l'assistència psiquiàtrica del nostre país. I en quines condicions treballa aquesta Associació, ACSAM? En quines condicions, des del punt de vista de l'Administració? Uns pressupostos pràcticament congelats els últims tres anys, i xifres reveladores, eloqüents, jo diria que xifres sagnants.

Què rep un llit psiquiàtric de l'Institut Català de la Salut com a recursos per al seu manteniment? L'Institut Català de la Salut destina, per exemple, a l'Hospital de Sant Pau, 20.000 pessetes/dia per un llit psiquiàtric. Què rep l'ACSAM —associació d'institucions privades sense ànim de lucre— per al mateix fi, per a la mateixa funció? 2.500 pessetes al dia. 20.000 contra 2.500: un factor 8.

I això vol dir que aquest factor 8 representa una atenció millor, un tracte més personal, més deferent, més càlid; una terapèutica més competent per part del sector públic? Representa un tracte menys massificat, menys impersonal, menys fred per part del sector públic? Aquí hi ha motius de reflexió, de reflexió possible en profunditat; reflexió que seria possible si les ideologies, quan es desvinculen dels fets, no es constitueixen en formes refinades d'evitar el coneixement.

Què demana ACSAM? Demana, en el seu pla de viabilitat, en els seus contactes amb l'Administració, fa peticions d'allò que es diu, en l'argot militar, «peticiones viciosas»? En absolut. Demana, l'any 89, que aquestes 2.500 pessetes, per exemple, per llit psiquiàtric i per dia, passin, aquest any a 3.174. En el seu pla de viabilitat, que encara espera resposta, demana que, en quatre anys, es multipliquin els recursos que se li destinen amb un factor 1,8, en pessetes constants de l'any 89. És a dir, que ara, a l'exemple que jo posava dels llits psiquiàtrics hi ha un factor 8 a favor al voltant de públic, i el sector privat demana, en quatre anys, un reajust de l'ordre l'1,8 de creixement. És evident que estem davant un cas, un més, en què es demostra que el sector públic és un forat negre insaciabla i, a més, ineficaç.

El senyor Saura, quan va fer la presentació de la interpellació, la va fer, com és lògic i jo li ho respecto, des de la seva perspectiva. I ell va fer esment, va fer èmfasi —i va fer molt bé a fer-ho perquè, a més, té tota la raó— que l'assistència psiquiàtrica a Catalunya va experimentar una inflexió importantíssima ara fa vuit anys, precisament per iniciativa del seu Partit. El senyor Agustí de Semir va ser un dels impulsors, aleshores, d'aquesta important modernització de l'assistència psiquiàtrica a Catalunya. I, naturalment —això és el Parlament de Catalunya—, el senyor Saura va fer també èmfasi en la crítica a la Generalitat, cosa lògica, perquè aquest és l'àmbit legislatiu i polític on això s'ha de fer. I també, en conseqüència, la seva crítica a la Diputació va ser més feble o més difusa —no tinc perquè pensar que hi ha altres motius. En qualsevol cas, així va ser en la seva interpellació.

Però, és clar, jo vull recordar que, qui paga subvencions de misèria en aquest moment, qui ha instrumentalitzat —potser— el conflicte per forçar un traspàs que li permeti gaudir dels diners i no patir les competències, ho ha fet la institució que, en aquest moment, té la responsabilitat, que és la Diputació de Barcelona. I la Diputació ha reaccionat, per fi, tard, *in extremis*, i s'ha arribat fa, pràcticament hores, a un acord, a un acord que perllonga, durant sis mesos, la situació actual amb unes lleugeres millores —que jo només podria qualificar que de supervivència—, i que perllonga la precarietat, que manté l'angoixa d'aquests treballadors, d'aquests malalts, d'aquestes famílies, de tot aquest col·lectiu fins a final d'any. Què passarà a final d'any? Ens trobarem igual. Avui, mentre nosaltres estàvem en aquesta sessió, estan reunits els membres d'ACSAM —en aquest moment, estan reunits; tenien una reunió a les onze— per, una vegada més, tractar d'aquests temes.

Què hauria passat si no s'hagués arribat a aquest acord *in extremis*? Els malalts, aquests 15.000 malalts per any, haurien estat enviats a l'Institut Català de la Salut o, el que és encara pitjor, patètic, a beneficència. Aquestes empreses haurien entrat en expedient administratiu de crisi, les cooperatives s'haurien dissolt, aquests llocs de treball s'haurien perdut, els malalts i les seves famílies s'haurien trobat en situació d'absoluta precarietat. El caos assistencial que s'hauria produït hauria estat absolut i, probablement, irreversible. Hi ha un altre aspecte que el senyor Saura, en la seva ben documentada, oportuna i valent interpellació, no va destacar, però que jo sí que voldria particularment destacar: ha estat un sector públic ineficaç, paralitzat pels partidismes, el que ha portat a aquesta situació, i, simultàniament, un sector privat sense ànim de lucre, amb abnegació, amb heroisme, amb sacrifici ha sostingut l'assistència psiquiàtrica a Catalunya. I haig de dir també —i ho dic amb tota tranquil·litat— que, de les institucions que integren ACSAM, pràcticament la meitat estan gestionades per institucions religioses. Jo recordo una sessió anterior on s'ironitzava des d'un grup de la Cambra —arran d'unes manifestacions, probablement poc oportunes, del Conseller Comas— sobre el problema de l'atur i les vocacions religioses, quan el Conseller recordava un fet cert, que és que, per cada vocació religiosa que desapareix, tres assalariats han de substituir una funció que es fa, en aquest cas, sense cap interès material. Per tant, aquestes coses és bo de recordar-les quan els prejudicis ideològics no ens separen de la realitat.

Menys ironia, per tant, respecte a aquest tema, perquè, en una societat, el fet que existeixin homes i dones que lliuren la seva als altres per motivacions transcendents, és absolutament necessari, tal com ha demostrat de manera palesa aquest conflicte de l'assistència psiquiàtrica. Espero que tots aprendrem aquesta lliçó; que la Comissió que està anunciada entre la Diputació, la Generalitat i ACSAM es reuneixi ben aviat i es posi a treballar, i que, abans de fi d'any, s'hagi arribat a una solució definitiva que porti la tranquil·litat al sector de l'assistència psiquiàtrica i ens permeti a tots d'avançar, en aquest àmbit, pel camí de la recuperació de la dignitat col·lectiva.

Reiterar, doncs, el nostre vot favorable i desitjar al senyor Saura una immediata recuperació de la seva salut.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo els haig d'anunciar el nostre vot en contra, però penso que hi ha prou argumentació, perquè penso que algun grup de la Cambra podria canviar el seu vot.

Passaré a explicitar concretament i a contestar cada un dels punts de la Moció.

El Departament de Sanitat i Seguretat Social i, concretament, la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària, per si mateixa, i en col·laboració amb l'Oficina Tècnica de la Comissió Mixta de Planificació de l'Assistència Psiquiàtrica, ja ha elaborat un pla de salut mental, que haurà de permetre la integració de l'atenció psiquiàtrica al sistema sanitari general, i que es fonamenta en els següents pilars : un, l'atenció primària, i l'altre, l'atenció hospitalària.

Sobre el primer, sobre l'atenció primària, la unitat bàsica i la porta d'accés al sistema serà l'assistència primària especialitzada en psiquiatria. A partir de l'actual infraestructura, formada per quaranta centres d'atenció primària de l'ICS, en els quals es presta atenció ambulatoria, i per quaranta-cinc centres d'atenció primària en salut mental, concertats amb les diputacions, i, eventualment, d'altres recursos, es formaran equips integrats de treball multidisciplinaris a nivell dels sectors sanitaris, que coordinaran els fluxos de malalts i que seran centres de referència per als equips d'atenció primària de les àrees bàsiques de salut, per als recursos socials i també comunitaris i pedagògics que hi pugui haver en el sector sanitari.

Quant a l'atenció hospitalària, a nivell hospitalari es preveu reformar la dotació actual de llits d'hospitals psiquiàtrics i adaptar-los a les necessitats existents, diferenciant els malalts aguts dels malalts crònics recuperables, dels crònics irrecuperables i dels dementis senils i disminuïts psíquics.

La via escollida per als malalts crònics és, evidentment, la desinstitucionalització, quan sigui possible, acompanyada de la reconversió de part d'aquests llits per a malalts crònics, creant hospitals de dia, unitats de rehabilitació hospitalària, integrades a la xarxa assistencial de crònics i residències assistides de salut mental per atendre malalts amb processos irreversibles. Tot això, en col·laboració amb el Departament de Benestar Social i el programa Vida als Anys.

El text de la Moció fa esment, específicament, a la necessitat de potenciar els recursos destinats a psiquiatria infantil i a psicogeriatría.

A nivell de psiquiatria infantil, des del Departament de Sanitat i Seguretat Social s'ha elaborat un inventari de tots els recursos existents, tant públics com privats, i s'ha recollit un conjunt de variables, que són la composició de l'equip tècnic, la dedicació horària, els tipus d'assistència, el volum d'activitat, la població atesa, etcètera. L'anàlisi d'aquestes variables, juntament amb les dades existents sobre la prevalença de patologies mentals infantils, el volum de visites mèdiques d'aquest tipus que es fan a Catalunya i el dictamen d'un grup d'experts, prou representatiu, del Consell Assessor en Salut Mental, ha permès de fer un disseny, que properament es desplegarà, de la distribució dels recursos en funció d'aquestes necessitats i de la forma de coordinació amb altres equips comunitaris ja existents.

Com a mostra de l'esforç fet en aquest àmbit, és la dotació enguany de 150 milions de pessetes dedicats a psiquiatria infantil, del total de 1.000 milions de pessetes adreçades a millorar l'atenció psiquiàtrica a Catalunya, i tot això sense tenir totalment traspassades les competències.

A nivell de la psicogeriatría, ja hem dit que aquests malalts s'han de considerar de manera diferenciada i que s'han de tractar integradament amb el model d'atenció geriàtrica que s'està desplegant, en aquests moments, des del Departament de Benestar Social i el programa Vida als Anys.

En resum, la desinstitucionalització afavorida pel potenciament de l'atenció primària en salut mental, la diferenciació de patrons patològics, el tractament específic de determinades entitats o segments de la població i la prevenció constitueixen el Pla de salut mental del Departament de Sanitat, que ja està elaborat, i que inclou l'estudi sobre els recursos necessaris, repartits per nivells assistencials i territorialment, i també les *ratio* de personal necessàries per prestar una bona assistència.

En relació amb la segona part de la Moció, cal diferenciar, almenys, tres aspectes : primer, la integració de la xarxa psiquiàtrica, dependent de les diputacions, al sistema sanitari general, que ha de fer-se d'acord amb el que preveu la Ley General de Sanidad, que, concretament en la Disposició Transitòria Primera, apartat 1, preveu que : «Las corporaciones locales que en la actualidad disponen de servicios y establecimientos sanitarios que llevan a cabo actuaciones que en la presente Ley se adscriben a los servicios de salud de las Comunidades Autónomas, establecerán, de mutuo acuerdo, con los gobiernos de las Comunidades Autónomas, un proceso de transferencia de los mismos». La integració, doncs, ha de passar, necessàriament, per l'acord mutu. L'acord mutu comprèn diferents aspectes, entre els quals n'hi ha un de fonamental : el del finançament. De moment, el Govern central no ha aprovat ni els mecanismes, ni els pressupostos per dur a terme l'esmentada integració. Tenint en compte l'estat de profunda descapitalització en què es troba la xarxa psiquiàtrica, seria fins i tot irresponsable plantejar-se l'acceptació d'un traspàs d'aquesta envergadura, sense haver quantificat el cost real de la xarxa psiquiàtrica i els seus mecanismes financers.

I, tercer, d'acord amb aquests plantejaments, l'actuació del Consell Executiu ha estat del tot lògica. En primer lloc, el Conseller de Governació va demanar al President de la Diputació de Barcelona el traspàs dels serveis psiquiàtrics de la Diputació a la Generalitat, la qual cosa és una mostra clara que el Govern català vol assumir aquesta competència, però, això sí, no a

qualsevol preu.

El mecanisme del traspàs s'ha de fer d'acord amb el que legalment es preveu i, per tant, la transferència ha de ser objecte de la corresponent valoració en el si de la Comissió Mixta de Transferències, la qual donarà a aquest capítol un tracte prioritari.

I, per últim, el Consell Executiu ha dialogat, i continuarà dialogant amb la Diputació de Barcelona per tal que, mentre la valoració no estigui feta i els mecanismes de finançament no estiguin determinats, d'acord amb el que preveu la Llei General de Sanitat, els malalts continuïn essent atesos amb els recursos que actualment la Diputació destina a aquest efecte i els que el Departament de Sanitat i Seguretat Social hi pugui destinar, com ha estat el cas d'aquest any, amb l'aportació de 1.000 milions de pessetes per part de la Generalitat.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Viñas. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. En primer lloc, agrair el vot favorable de tots els grups de l'oposició, perquè, en definitiva, connecta, com he dit en la presentació de la nostra Moció, amb l'esperit de la Moció, amb un esperit d'unanimitat; que connectava, fins i tot, amb el final de la intervenció del Conseller a la contrarèplica, quan deia que el que era important era arribar —textualment— «a un gran acord, a una gran entesa entre totes les forces polítiques, i que en aquest camí ens trobaríem». Potser la part negativa de la discussió d'aquesta Moció és que no ens hi hem trobat tots, en aquest camí, que ens hi hem trobat tots els grups de l'oposició, que jo creia que ens hi trobaríem tots simplement llegint les paraules del Conseller, però que no ens hi hem trobat tots. I, en tot cas, dir que accepto les esmenes, fonamentalment la primera, perquè crec que, fins i tot el Grup de la majoria, si hagués llegit atentament l'esmena del Grup Socialista, potser fins i tot se li hauria dissipat una certa confusió, que jo crec, entre el que és un pla de salut mental i un document de l'Oficina Tècnica, que jo estic segur que el senyor Viñas, pel nivell d'informació que ens ha donat, estic segur que l'ha llegit, però a la plana 4, 5 o 6 —no ho recordo— aquest mateix document que vostè cita diu que allò no és el pla de salut mental, ho diu aquest mateix document. I, per tant, no es pot dir avui que hi ha elaborat un pla de salut mental. I, en aquest sentit, recullo la primera esmena del Grup Socialista, perquè, en definitiva, el que planteja és que el Pla de salut mental parteixi d'aquest estudi dels tècnics de l'Oficina Tècnica.

La segona esmena, també la recullo, en el sentit que el tema del 30 de juny ja està solucionat, i que, en tot cas, dir que, evidentment, la Diputació ha jugat un paper important, que em preocupa també la negativa de la majoria del Govern a aquest segon punt, que, fins i tot, jo creia que es volia, que es podia valorar positivament l'actitud prudent de la Conselleria en aquest conflicte; és a dir, crec que en aquest conflicte es podia valorar positivament l'actitud prudent de la Conselleria, però que després de sentir la negativa del Grup de la majoria, avui, en aquest segon apartat, no sé si la prudència, en definitiva, és un intent de no responsabilitzar-se'n i, per tant, d'una certa irresponsabilitat en el tema de la psiquiatria a Catalunya.

Per tant, senyor President, acceptem les dues esmenes que

s'han presentat.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. Passem, seguidament, a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

Modificació de l'ordre del dia

Prego uns moments d'atenció. Demano l'assentiment de la Cambra per modificar l'ordre del dia en el sentit de suprimir el punt 21, d'acord amb la proposta que en aquest sentit fa la Mesa, amb el consentiment de la Junta de Portaveus. Hi ha l'assentiment? *(Pausa.)*

Moltes gràcies. Al mateix temps, els comunico que s'ha convocat un Ple especial per a la designació del Síndic de Greuges per a les sis d'aquesta tarda, i, fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria i Energia, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament es passa, ara, a les preguntes amb resposta oral.

Preguntes

La primera pregunta la formulen quatre diputats. Quin d'ells la... El senyor Pueyo? Doncs, el senyor Pueyo té la paraula per formular la primera pregunta.

Pregunta al Consell Executiu sobre el problema dels parcers de Montagut

El Sr. PUEYO : Honorable Conseller, en primer lloc, i en nom dels diputats signants d'aquesta pregunta, hem de dir-li que vam lamentar que en el dia que havia estat presentada no pogués ser resposta; segurament per raons comprensibles, però atesa la urgència del cas i atesos els esdeveniments que s'havien produït recentment a Montagut, doncs, lamentem que, aquell dia, aquestes dues preguntes no haguessin pogut ser respostes.

Aquesta pregunta ha estat formulada..., va ser formulada d'urgència per raons òbvies per quatre grups de la Cambra que coneixen els propòsits i les bases sobre les quals el Govern ha establert, fins ara, la seva posició pel que fa a l'afer de Montagut. Ara, considerant els fets dels darrers dies, voldríem saber,

voldríem conèixer si el Govern ha modificat la seva posició i voldríem fer-li, en síntesi, aquesta pregunta : quins són els propòsits d'actuació del Govern davant la situació actual del problema de Montagut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pueyo. L'Honorable Conseller, senyor Miró, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró) : Gràcies. De bon principi, per contestar cal una brevíssima però necessària referència històrica. El cas de Montagut es va iniciar el 1969, és a dir, fa trenta anys. Ha vist passar un canvi de règim, tots els governs de la UCD, els successius governs socialistes, sense obtenir cap solució. I, ara, es demana que la Generalitat que no és l'autora del procés ni n'ha estat la gestora el resolgui.

En aquest sentit hi hem intervingut; hem assumit el problema perquè tot el que passa al nostre país, a Catalunya, ens importa. I el Govern de la Generalitat ha estat, en aquest sentit, el primer a aportar respostes concretes i el primer a obtenir resultats, si bé que parcials, tangibles. Hem hagut d'establir la resposta al problema : primer, d'acord amb la legalitat vigent, amb el respecte necessari a les sentències del Tribunal de Justícia, però ho hem fet també d'acord amb la legitimitat, cercant la l'equitat en la solució i sense caure en el greuge comparatiu. Perquè recordi, senyor Diputat, que els anomenats parcers de Montagut són alhora propietaris; propietaris de 531 hectàrees de regadiu en la mateixa contrada, fruit del mateix procés de colonització que els ha tret de Montagut; es tracta, doncs, de persones que jurídicament són això, propietàries, i a més propietàries no pas petites, sinó mes aviat grans, atès que les seves finques de regadiu, al Coscollar, oscil·len entre 13 hectàrees de regadiu, la més petita, i 49, la més gran, i això representa una propietat entre el doble i sis vegades més gran que la mitjana que correspon a les explotacions de regadiu a Catalunya.

Contemplats tots aquests factors, la proposta del Departament —que mantenim— és aquesta : examinar, cas per cas, la permuta feta per l'Administració de l'Estat en el seu moment; determinar, en cada cas, si existia manca de compensació suficient i quina —en el cas de produir-se— era aquesta diferència, i compensar totes les despeses que s'haguessin produït.

Amb aquesta finalitat, vàrem establir —continuen vigents— crèdits subvencionats fins a un màxim de vuit milions de pessetes, a deu anys, amb un interès que variava entre el 0 —per tant, a fons perdut— i l'11% —un ventall suficientment ampli per acollir tots els supòsits de compensació—, i, a més a més un milió a fons perdut. Amb aquest plantejament s'han assolit ja els primers resultats : sis dels vint-i-vuit colons s'han acollit, per primera vegada, a la línia, i en aquest camí esperem que, sobre la base d'aquesta resposta donada pel Govern de Catalunya, arribem a una solució completa, definitiva i satisfactòria.

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyor Conseller. El senyor Pueyo vol fer rèplica?

El Sr. PUEYO : L'Honorable Conseller sap que som conscients de quin va ser el moment cronològic en què es va iniciar l'afer de Montagut, i som perfectament conscients del fet que els governs de la UCD i del PSOE van deixar passar l'oportunitat de trobar una solució pacífica i una solució política al tema; per exemple, l'Honorable Conseller coneix bé l'oferta de

compra de FARCAM, que es va fer al seu moment i que el Govern de l'Estat va desestimar. Per tant, no volem..., no estem donant al Departament d'Agricultura de la Generalitat més responsabilitat de la que en aquests moments té; pensem que hi ha una possibilitat de trobar una sortida política a aquest afer; no cal que parlem de quines són les diferències entre la legalitat i la justícia, i hem de dir que si, fins i tot, darrerament, el Governador Civil de Lleida s'ha compromès a reobrir un procés d'anàlisi i d'investigació de quines van ser les condicions en què es van fer les expropiacions els anys seixanta i, darrerament, fa un parell o tres de dies, fins i tot el Bisbe de Lleida ha rebut la Comissió de Seguiment, la Mesa de Seguiment de l'afer de Montagut...; per tant, considerem que la Generalitat hauria de fer noves ofertes, hauria de deixar obert el camí de negociació per arribar a trobar una via de sortida pacífica, una via de sortida política per a aquest problema, que suposo que al Conseller el preocupa, però a nosaltres també ens preocupa molt intensament.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pueyo. El senyor Conseller, com que hi ha segona pregunta, podrà fer la contrarèplica en contestar la segona pregunta.

La segona pregunta també és dels mateixos senyors diputats, també sobre els fets de Montagut. El senyor Gimeno té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els fets ocorreguts a la finca Montagut
el dia 9 de maig*

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Evidentment, la pregunta estava relacionada amb uns fets, més aviat d'ordre públic, que van passar el dia 9 de maig, en els quals, amb un desplegament sense precedents a les terres de Lleida, anomenat eufemísticament «Operatiu Segrià», es van desplaçar tres-cents policies —alguns d'ells de les forces especials de diversos llocs de l'Estat—, més d'una cinquantena de vehicles, un camió de cavalls —per si fos necessari— i helicòpters, per a —suposo— control, protecció i coordinació de la tasca, i tota aquesta gent van aparèixer a la finca de Montagut per executar una ordre judicial de desnonament de vint-i-nou parcers pagesos d'aquelles terres, és a dir, vint-i-nou pagesos que, com a armes, tenien tractors i arrels agrícoles diversos. Alguns d'ells van estar fins i tot encanonats; tots, evidentment, intimidats per la contundència dels mitjans, i sorpresos per una operació que podríem qualificar de pròpia d'una captura i aniquilació de perillosos terroristes.

Ja sé que les competències d'ordre públic no són de l'Estat —el Conseller Gomis ho deia ahir mateix aquí—, però el que ens ha sorprès, des de llavors fins ara, és que el Delegat del Govern a Lleida, el senyor Esteve de Moner, no va dir res respecte a aquests fets, ni tampoc s'hi ha manifestat el Govern de la Generalitat. Llavors, el que preguntem és : què passa, que apliquen la política de «qui calla, atorga» i troben bé tots aquests esdeveniments, o quina és realment la valoració que en fa el Govern, d'aquests fets?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller senyor Gomis té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, com vostè ha dit, la intervenció po-

licial del dia 9 de maig a les finques de Montagut es va produir a requeriment del titular número 2 del Jutjat de Lleida. La responsabilitat, també com vostè ha dit, la té, en aquest sentit, en aquest cas, el Governador Civil, que és qui comanda les forces de seguretat. El que sí que haig d'afegir és una altra cosa: que, segons em va manifestar el Director General de la Policia, va ser el mateix Jutge qui va demanar dues reserves dels cossos i forces de seguretat per actuar el dia 9 de maig. Bé, el senyor Esteve, el Delegat de la Generalitat a Lleida, no va dir res, el Govern de la Generalitat no ha dit res, perquè és difícil fer valoracions sobre actuacions i decisions judicials; evidentment que el Jutge va actuar en ús de les seves atribucions i competència, amb una informació que ningú més té, i, per tant, seria difícil posar en entredit l'actuació judicial.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Gimeno vol fer rèplica?

El Sr. GIMENO : Sí, molt breument. Aquesta ocupació militar, que nosaltres entenem totalment desproporcionada, creiem que el Conseller d'Agricultura i, solidàriament, tot el Consell Executiu, haurien d'haver fet alguna manifestació al respecte, entre altres coses perquè, si, com hem dit en la pregunta anterior, hi ha un procés de negociació, un procés d'intentar buscar una solució a un problema de fa trenta anys, ens fa l'efecte que no és la millor solució aquest procés de desnonament per la via tan expeditiva com la que va passar. És a dir, es pot consentir d'acabar amb els problemes per la via aquesta? Possiblement, molts dels recursos emprats, si tot el desplegament que va comportar això s'hagués emprat per modificar les bases dels acords, estaríem més pròxims a la solució. I, en tot cas, el que plantegem és la inconveniència dels fets per resoldre un problema com el que estem plantejant.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. Hi ha rèplica, senyor Conseller? No hi ha rèplica.

Passem a la tercera pregunta, sobre l'ordre de paralització del sector muscular del delta de l'Ebre, que formula l'Honorable Diputat senyor Antoni Fernández i Teixidó. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'ordre de paralització del sector
muscular del delta de l'Ebre
durant tres setmanes*

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Gràcies, Molt Honorable President. La detecció, en la zona del delta de l'Ebre, d'una suposada marea roja motivà el tancament i la paralització del sector muscular d'aquella zona durant tres setmanes per ordre del Govern de la Generalitat. La nostra pregunta és, concretament: amb quines anàlisis han comptat els membres del Consell Executiu per paralitzar les activitats de l'esmentat sector?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández i Teixidó. L'Honorable Conseller senyor Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera) : Senyor President, senyores i senyors diputats, les marees roges tòxiques es produeixen per proliferacions extraordinàries de determinades algues dinoflagel·lades. Les toxines presents en aquestes algues passen als moluscs bivalves que s'alimenten de

plancton, i poden ocasionar greus problemes a les persones que mengen aquests moluscs. Hi ha toxines que produeixen processos de gastroenteritis —són les DSP—, i les que produeixen paràlisis són les PSP. La normativa sanitària de l'Estat espanyol estableix el límit de 80 micrograms de toxina PSP per cada 100 grams de carn de molusc destinada a la comercialització. L'anàlisi es realitza per biotest sobre ratolí.

El dia 4 de maig de 1989 es va observar una gran taca de color ocre rogenc al port de Sant Carles de la Ràpita. Atesa la possibilitat que es tractés d'una marea roja tòxica, es va iniciar el procediment per efectuar un biotest d'identificació i confirmació del tipus de toxicitat. El Centre Tècnic d'Ajuda al Marisqueig de Sant Carles de la Ràpita disposa d'un laboratori de tècnics formats en control d'agents tòxics. Dues de les mostres de molusc recollides a la badia dels Alfacs el dia 4 varen donar 165,4 i 88,9 micrograms. Es varen prendre mostres d'aigua, que varen ser analitzades el dia 5 per l'Institut de Ciències del Mar de Barcelona, organisme dependent de l'Institut Superior d'Investigacions Científiques, i en aquestes mostres es va detectar una elevada concentració d'un dinoflagel·lat del grup dels *Tamarensis* productor de la toxina PSP. Amb aquests resultats, el Departament de Sanitat i Seguretat Social, d'acord amb el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i el de Comerç, Consum i Turisme, va establir el dia 5 la prohibició d'extreure i comercialitzar molusc de closca a la zona del delta de l'Ebre.

Els dies següents es van analitzar noranta-nou anàlisis a tota la zona, setanta-dues anàlisis més a la badia dels Alfacs, vint-i-nou dels quals varen donar positius. A partir del dia 15 de maig, la toxicitat va experimentar un notable descens, i el dia 26 es va aixecar la prohibició d'extreure i comercialitzar el marisc.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Antoni Fernández i Teixidó vol fer rèplica?

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Gràcies, Molt Honorable President. Senyor Conseller, això, que és una magnífica descripció tècnica, seria interessant que s'ajustés a la realitat del que va succeir aquells dies. (*Remor de veus.*) Sí, sí. Sí, pel següent: perquè el sector en qüestió, senyor Conseller, com segurament vostè sap, ha adreçat, no només a la seva Conselleria sinó a altres conselleries, la demanda explícita d'aquestes anàlisis, que, ara com ara, justament més d'un mes després que es produís la famosa marea roja, cap de les persones implicades en aquest sector coneix. Estem parlant de les dades d'una anàlisi, senyor Conseller, que, com vostè sap molt bé, no hi ha cap persona del sector que avui, un mes després, ja conegui.

Vostè té unes dades que no ha fet públiques en cap moment la Generalitat, però el sector té unes altres dades, concretament, per determinar la toxina PSP del dia 5 de maig de 1989, al polígon dels Alfacs-A, lot 75-A, passat a la Delegació Territorial a Tarragona, i que ens parla, naturalment amb ratolins, a més de 20 grams de pes, senyor Conseller, de 40 micrograms per cada 100 grams. Com vostè ha fet ben avinent aquí a la Cambra, es tracta d'una toxicitat absolutament possible amb les lleis que regeixen aquest país, que parlen —a diferència d'Itàlia, que és de 40 micrograms— de 80 micrograms.

Estan a la seva disposició, senyor Conseller, una primera anàlisi, amb data 5 de maig, del polígon dels Alfacs; una segona anàlisi, amb data 5 de maig, del polígon dels Alfacs, d'una altra

partida; una altra tercera data del polígon dels Alfacs, d'una tercera partida —totes tres de 40 micrograms—, i, una quarta, del polígon del Fangar, de 40 micrograms, amb data 9 de maig de 1989. Anàlisis que vostès tenen al seu poder.

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Només, President, per afegir...

El Sr. PRESIDENT : No, no, se li ha acabat.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè ja s'havien acabat les anàlisis, eh?, n'hi havia quatre... No n'hi havia una cinquena?... (Pausa.) L'Honorable Conseller té exactament deu segons.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : No, només per lamentar que vostè no felicités la Generalitat d'haver evitat un dany a la salut pública.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta, la formulen els Diputats Joan Saura i Roc Fuentes... (Pausa.) Doncs, el senyor Gimeno... Sobre les mesures contra la contaminació produïda per la central d'Andorra, Terol.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les mesures contra la contaminació
produïda per la central d'Andorra
(Terol)*

El Sr. GIMENO : Bé, com molt bé saben els il·lustres diputats, la central tèrmica d'Andorra, de la província de Terol, causa uns efectes, que s'anomenen «pluja àcida», que han produït una preocupant degradació d'àmplies zones al costat d'aquesta central, i que afecten també en part comarques catalanes.

En una resposta per escrit, quan vaig fer la pregunta al Conseller d'Agricultura, em diu què és el que s'ha anat fent en aquest temps per la Comissió i per la Conselleria d'Agricultura, pròpiament. Però a mi em preocupa el tema de si hi ha, des del 84-85, en què es va començar estudiar el tema, si hi ha una avaluació de resultats; és a dir, no sols uns estudis, sinó una avaluació de resultats de com està evolucionant actualment la situació ambiental als ports, i què és el que pensa fer, el Govern, pròpiament i des de la Comissió de Seguiment, per evitar la continua degradació dels nostres boscos.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu contesta l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. Segons mana la legislació actual les centrals tèrmiques han de disposar d'una xarxa de vigilància i control de la contaminació atmosfèrica produïda per la central. Aquesta central d'Andorra està constituïda com a centre d'anàlisi per poder mesurar i analitzar la contaminació atmosfèrica. Aquesta central disposa de diferents sensors que mesuren la contaminació i, a més, també, de diferents punts de mostreig de recollida d'aigua de pluja per analitzar-la més tard en la mateixa central tèrmica. Concretament, hem de dir que hi ha sensors de contaminació atmosfèrica que mesuren el diòxid de sofre i fums negres, i punts de recollida d'aigua de pluja a Valderrobles, Calaceite i diferents

punts de la serra del Maestrat i dels ports de Beseit.

Les dades aportades per la central tèrmica d'Andorra ens demostren que, per una part, els valors d'immissió, pel que fa al diòxid de sofre i als fums negres, són, en tot moment, molt baixos, fins i tot per sota del nivell detectable mitjançant les tècniques actuals. A més, hem de reflectir que cap valor dels analitzats supera el límit admissible. Hem de remarcar que les mitjanes dels valors diaris de diòxid de sofre i fums negres, durant el darrer any 88, són gairebé zero.

Pel que fa a les dades de les anàlisis realitzades per la central tèrmica de l'aigua de pluja, hem de remarcar, especialment, que el caràcter de l'aigua recollida presenta un pH predominantment bàsic, i que dona per entès que els nivells de pluja àcida mesurats són, pràcticament, inapreciables. D'aquí la resposta del Conseller d'Agricultura a què feia referència el Diputat interpellant que diu, en la resposta per escrit : «En el cas concret dels ports de Tortosa-Beseit no s'han pogut determinar, amb exactitud, quins són els mecanismes biològics que hi actuen, en el que sí que és evident, que és la degradació dels boscos».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Vol repreguntar? Senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. La resposta em podria omplir de satisfacció si pogués constatar que realment és cert que no hi ha cap dia ni cap anàlisi que estigui per sobre dels nivells màxims detectables. De tota manera, és contradictòria amb la resposta del Conseller d'Agricultura que em deia, que sembla clar que els danys forestals són conseqüència dels contaminants emesos per la central tèrmica d'Andorra. De tota manera, si els contaminants són tolerats i produeixen danys, el que hauríem de fer és revisar la legislació però no continuar en aquesta situació.

També cal dir que la Generalitat Valenciana i ICONA han destinat una quantitat, per a enguany, de 150 milions de pessetes per paliar, en part, els danys efectuats per la contaminació de la tèrmica als boscos del seu territori. I nosaltres, en canvi, continuem fent avaluacions, continuem fent estudis, però no destinem més que una misèria quantitat de 2,2 milions de pessetes per a estudis repartits entre la tèrmica d'Andorra i la tèrmica de Cercs.

I una precisió : els pobles de l'Aragó que també estan afectats, en aquesta zona, són Vall-de-roures i Calaceit.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. Vol fer rèplica, Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Una de molt evident per acceptar aquesta correcció. És evident, gràcies, senyor Diputat.

Una altra : a la resposta del Departament d'Agricultura se li diu : «Desgraciadament, no es coneixen prou bé les causes que produeixen els danys que afecten els boscos», entre les quals, òbviament, pot haver-hi la dels contaminants produïts directament per l'home, fins a aquells que es produeixen posteriorment per reaccions químiques, l'ozó i la mateixa pluja àcida.

Quant als mitjans que s'estan posant per lluitar contra la degradació dels boscos —se li diu en la resposta— : no només aquests 2,2 milions, tractaments silvícoles directes als quals es destinen 10 milions de pessetes, i, molt particularment...

(L'H. Sr. Conseller desconnecta involuntàriament els micròfons de la tribuna d'oradors.) ... la participació —perdó, he estat jo mateix—, la participació en els programes de seguiment de la Comunitat Econòmica Europea. Com vostè sap, aquesta no és una preocupació només...

El Sr. PRESIDENT : Ara sí que li ho faig jo. (Rialles.)

La següent pregunta la formula la Il·lustre Diputada senyora Maria Dolors Montserrat, sobre la campanya publicitària de seguretat vial.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la campanya publicitària de seguretat vial*

La Sra. MONTSERRAT : Senyor Conseller, la Generalitat de Catalunya està portant a terme una campanya publicitària de seguretat vial i de prevenció d'accidents de trànsit amb el lema «Barrejar l'alcohol i la betzina, mata», utilitzant, entre altres, suports, tanques publicitàries i televisió.

Hem pogut veure aquestes tanques publicitàries al costat de l'autopista i en altres indrets, com en el terme municipal de Sant Sadurní d'Anoia, capital del cava, no pas de l'alcohol. Vostès han instal·lat unes tanques amb el lema de «Barrejar l'alcohol i la betzina, mata», amb nínxol inclòs, al costat i al bell mig d'altres tanques publicitàries de prestigioses marques de cava de Sant Sadurní d'Anoia.

Estem a favor de tota publicitat que serveixi per prevenir accidents de trànsit i millorar la seguretat vial, però el que vostès colloquin les esmentades tanques en llocs on el mercat més important és el vi, i, considerant que el vi no és alcohol, ja que el vi sols conté un 10% d'alcohol, no creiem que sigui el lloc més adient per a aquesta publicitat. Molt al contrari : el cava és un dels sectors econòmics que crea riquesa natural; que funciona i funciona bé, i el cava no mata. Les veritats, a mitges, fan mal, senyor Conseller.

Per quins criteris tècnics i polítics s'ha guiat el Consell Executiu, pel que fa al disseny d'aquestes tanques publicitàries i el lloc de col·locació, i per quin sistema s'ha finançat l'esmentada campanya?

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. Pel Consell Executiu contesta l'Honorable Conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Gràcies, senyor President. Senyora Diputada, miri, el Govern de la Generalitat està preocupat pels accidents de carretera i, per això, per intentar paliar aquests fets, que són molt greus, ara s'ha creat la Gerència de Seguretat Vial i, aleshores, s'han endegat unes campanyes; la primera ha estat aquesta campanya de xoc, perquè el tema, realment, és dur. Jo comparteixo, realment, els seus criteris : el cava no mata; el cava és un gran vi. I, el que sí que li haig de dir és que no és la Generalitat, no és la Conselleria de Governació qui ha col·locat les tanques en un lloc o en un altre. D'això, se n'encarrega una empresa de publicitat i, realment, si la situació concretament de les pancartes o dels cartells aquests a l'Anoia produeix mal efecte, jo em preocuparé que l'empresa publicitària rectifiqui aquelles que estan, potser, mal situades, perquè algunes poden quedar mal situades.

I el finançament s'ha produït amb la partida pressupostària pròpia de la Generalitat i demanant suport a les companyies d'assegurances. En aquest cas, una companyia hi ha col·laborat

amb 10 milions de pessetes. Penso que vostè també estarà d'acord que és un tema important, és un tema que..., la publicitat també és important, i que és bo que trobem *sponsors* que puguin col·laborar en la promoció de campanyes que redueixin, fins allà on sigui possible, el greu problema dels accidents a la carretera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Senyora Montserrat, pot fer rèplica.

La Sra. MONTSERRAT : Moltes gràcies, senyor Conseller per la seva resposta. Confio plenament en el que vostè m'ha dit i solament voldria rectificar una cosa : que no és la comarca de l'Anoia, sinó la de l'Alt Penedès.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller pot fer rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Sí, perdoni, era la comarca de l'Alt Penedès i potser també pot haver passat a l'Anoia, o sigui, que no ho sé.

Escolti, vull dir-li una cosa, miri : la campanya té efectes importants, i em penso que ha tingut, fins i tot, una bona acollida popular perquè es reproduïx, fins i tot, per a coses que no tenen res a veure amb el que estem fent o amb el que anem fent. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre l'edició del llibre *Encontre d'antropologia i diversitat hispànica*, que formularà el Diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'edició del llibre*

*Encontre d'antropologia i diversitat
hispànica*

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, senyor Conseller. La nostra pregunta diu, exactament : «Quins han estat els criteris lingüístics que ha emprat el Departament de Cultura en l'edició d'aquest llibre *Encontre d'antropologia i diversitat hispànica*».

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod-Rovira. L'Honorable Conseller, senyor Guitart, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Sí, senyor President. Aquesta va ser una..., van ser..., van ser unes jornades que van estar..., aquest *Encontre d'antropologia i diversitat hispànica* va ser organitzat per la Comissió Assessora per al diàleg entre les cultures existents a l'Estat espanyol. I el criteri lingüístic que es va establir va ser que cada una de les persones que parlés s'expressés en el seu propi idioma. I, aleshores, així per exemple, a les quatre conferències que es van pronunciar, hi va haver la del senyor Salvador Pàniker, que va ser en castellà; la del seu Julián Pitt-Rivers, que va ser en castellà; la del senyor Claudi Esteva Fabregat, que va ser en català, i la del senyor Gabriel Llompарт va ser en castellà. I el text de les quatre taules rodones va ser en gallec, en *euskera*, en català i en castellà. És a dir, el criteri lingüístic va ser que cada persona, que eren de diverses nacionalitats de l'Estat espanyol, s'expressés en el seu propi idioma.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Carod-Rovira pot fer rèplica.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, constato que el senyor Conseller i jo parlem la mateixa llengua, però no ens hem acabat

d'entendre. He parlat dels criteris lingüístics en l'edició del llibre. Resulta que les persones que van participar en les ponències de l'encontre en català, totes les seves intervencions han estat reproduïdes en català i en castellà; les persones que van fer les ponències en castellà, les seves intervencions han estat reproduïdes exclusivament en castellà; tots els diàlegs del col·loqui han estat reproduïts, exclusivament, en castellà, al marge que qualsevol dels ponents —per exemple el valencià Mira, en Baltasar Porcel, d'altra banda, un dels coneguts escriptors monàrquics més destacats en llengua catalana, o el senyor Joan Prat, de Barcelona— s'expressessin en català, exclusivament en llengua castellana.

I en el pròleg del llibre, en el pròleg del llibre que va signat per la responsable de l'edició, la senyora Maria dels Àngels Roque, d'altra banda, Directora d'Àrea de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, se'ns diuen coses tan sucoses com aquesta : se'ns parla del castellà com —diu— l'idioma entenedor per a tothom, i per això es publica el llibre, fonamentalment, en aquesta llengua; entenedor per a tothom que es trobi en l'àrea lingüística castellana, és a dir, l'àrea espanyola, Ceuta, Melilla, Sidi Ifni, el Sàhara, la Guinea Equatorial i centre-amèrica i sud-amèrica. Se'ns parla de les autonomies espanyoles amb llengua específica. Òbviament, totes les autonomies espanyoles tenen llengua específica : Aragó té una llengua específica; Madrid té una llengua específica; Andalusia té una llengua específica, que és el castellà; tan específica que és diferent de la que tenim aquí, que no és específica perquè és nostra. Resulta que, per altra banda, se'ns diu que els diàlegs del col·loqui apareixen en una sola llengua, en castellà, per aconseguir una millor fluïdesa lectora. Millor fluïdesa lectora per a qui? Per a qui tingui, òbviament, aquesta fluïdesa lectora en una llengua que no és la pròpia, ni del país, ni de la institució que edita el llibre.

Per a nosaltres, això significa un precedent perillosíssim per al futur de la llengua; un precedent perillosíssim per a la normalització de l'idioma. Per altra banda, perquè entenem que, amb criteris d'aquestes característiques —volem entendre i confiem que sigui així—, no són els criteris del Departament de Cultura, perquè, entre altres coses, estan en contradicció amb les mateixes paraules d'un opuscle editat pel Departament de Cultura de la Generalitat on parla de «doble oficialitat de la llengua», opuscle fet pel notari senyor Puig Salellas; en el pròleg se'ns parla de cooficialitat de la llengua, que és un concepte una mica diferent. Són criteris perillosíssims : resulta que hem pagat, entre tots, i per aquest camí sí que finalment, si aquests són no els criteris només de la senyora Roque, sinó del Departament de Cultura de la Generalitat, el català serà això : una llengua objecte de curiositat antropològica...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, se li ha acabat el temps. L'Honorable Conseller pot fer rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Sí, jo comparteixo, en bona part, tot el que ha dit el senyor Conseller..., ai!, el senyor Diputat (*rialles*), el que jo li volia explicar i que li he dit abans, el criteri lingüístic d'aquestes jornades va ser que cada persona s'expressés en la seva pròpia llengua, i que, per tant, en el llibre es va respectar aquest mateix criteri. És evident que s'hagués pogut adoptar un altre criteri lingüístic per al llibre. S'haurien pogut fer edicions diverses una en català, l'altra en castellà, l'altra en gallec i l'altra en *euskera*. No va ser així, i la

mateixa senyora Maria Àngels Roque ho explica. És a dir, però, amb el criteri fonamental que el llibre reproduís l'idioma en què cadascú s'havia expressat; les ponències van ser expressades cadascú en el seu propi idioma, les taules rodones també, i només el diàleg, perquè trencava la unitat del llibre, es va fer en castellà.

Jo comparteixo el que el senyor Diputat diu, i crec que s'hagués pogut fer millor, però, en tot cas, el que ha resultat és així. Però, en tot cas, jo crec que el senyor Diputat té raó en bona part del que ell mateix ha expressat.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller.

Passem a la setena pregunta sobre el finançament als consells comarcals dels costos de la tramitació de llicències per a activitats classificades, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Gimeno. Té la paraula.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller
de Governació sobre el finançament
als Consells Comarcals dels costos
de la tramitació de llicències
per a activitats classificades*

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Els consells comarcals que tenen una vida prou lànguia, atesa la migradesa dels recursos i la manca d'efectivitat en descentralització dels serveis de la Generalitat i les Diputacions, es van trobar l'1 de desembre amb un decret, el Decret 341/88, que establia la possibilitat d'atorgar-los, a aquells que ho sol·licitessin, la potestat de qualificació i informe en el tràmit de concessió de llicències municipals per a l'exercici d'activitats classificades.

Aquest Decret, en canvi, tot i tenir la possibilitat o atorgar la possibilitat aquesta, no plantejava, de cap manera, la possibilitat de traspasar els recursos que l'assumpció de l'exercici d'aquesta activitat contemplava.

Per tant, entenem que això limita i redueix la capacitat econòmica dels consells, ja que els diners que es donen als consells no són finalistes. El que voldríem saber és : en quines condicions es pensa finançar els costos d'assumpció d'aquest tràmit de llicències per a activitats classificades als consells comarcals que ho han sol·licitat, sense que això signifiqui una reducció en la seva capacitat econòmica respecte als altres que no ho han demanat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, contesta l'Honorable Conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, té raó : era difícil, en el transcurs d'aquest any, fixar els criteris econòmics del que podia suposar la gestió del Servei d'Activitats Classificades. S'ha hagut de fer, amb caràcter general, a través del Fons de Cooperació, tal com vostè coneix, i estem estudiant, en aquests moments, per a aquells consells comarcals que ja han pres l'acord d'assumir el treball de la gestió d'activitats classificades, amb quins barems es pot valorar la prestació d'aquests serveis, que pot ser diferent, perquè hi ha uns consells comarcals que tenen més personal que altres, i que també està en funció de la tipologia de l'ens comarcal, dels municipis, com vostè coneix molt bé.

Jo espero que aquest any mateix la Comissió de Cooperació Local de Catalunya aprovi els criteris, i que ja l'any que ve s'atorguin les subvencions als consells comarcals en funció de la

feina d'aquest Servei d'Activitats Classificades.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Gimeno vol fer rèplica?

El Sr. GIMENO : Bé, en tot cas seria agrair al Conseller el reconeixement que les coses no van anar prou bé o tal com haurien d'haver anat. Dic això perquè hi ha hagut consells comarcals que, amb aquesta voluntat de servei als seus ciutadans, han assumit això, amb els costos que comporta, que és contractació, total o parcial, a temps total o parcial, d'arquitectes, d'enginyers, d'aparelladors, etcètera, per poder fer aquests informes, juntament amb altres activitats, com són la gestió del Pla Únic d'Obres i Serveis. Llavors, aquests consells que tenen voluntat de servei s'han trobat amb dificultats per poder tirar endavant altres activitats més o menys folklòriques, com podien ser crear un fons d'art o comprar un gran edifici per fer una gran seu del consell comarcal o fer concursos i activitats més o menys folklòrics, que entenem que tenen una certa rendibilitat, potser, electoral, però que desvirtuen la funcionalitat inicial de la creació dels consells comarcals.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. Vol fer rèplica el senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Sí. En tot cas, senyor Diputat, dir-li que, evidentment, l'assumpció d'aquesta competència ha estat voluntària, als consells comarcals. I, segona, no crec que hagi limitat, perquè hi ha una altra col·laboració extraordinària que vostè no menciona, i és que els tècnics que s'han contractat han estat, en certa manera, també subvencionats pels col·legis professionals, mitjançant un conveni amb el Departament de Governació. Per tant, sí que ja hi ha hagut un ajut per a la contractació d'enginyers industrials i d'arquitectes que puguin desenvolupar les funcions tècniques d'aquest Servei.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre el nomenament dels membres del Consell Promotor de la Natura, que formula l'Illustre Diputat senyor Rafael Madueño. Té la paraula.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
el nomenament dels membres del
Consell Promotor de la Natura
i sobre l'aprovació del Pla
d'Espais d'Interès Natural*

El Sr. MADUEÑO : Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, faria també la següent. Junes.

El Sr. PRESIDENT : Perfectament.

El Sr. MADUEÑO : Bé, des que vaig fer aquesta pregunta, que va ser el 10 d'abril, i que era com a conseqüència que una d'elles no m'havia estat contestada el mes de març, fins al moment de la substanciació final, hauran passat dos mesos i mig, i durant aquest temps els temes del medi ambient i del medi natural han estat tractats a bastament aquí, en el Ple del Parlament, i també en les comissions, que crec que és una mostra claríssima que tots els grups d'aquesta Cambra estan realment preocupats pels temes del medi ambient i del medi natural.

Precisament la Llei d'Espais Naturals va ser aprovada ara fa justament quatre anys; una llei positiva, que dotava de mecanismes importants de protecció de cara a la conservació de la

natura. Entre ells es contempen, precisament, dos que són motius d'aquestes preguntes d'avui : el Pla d'Espais Naturals i el Consell de Protecció de la Natura. Quatre anys per elaborar un pla que s'havia d'incorporar com a pla sectorial dintre del pla director d'ordenació del territori de Catalunya, pla que —ho haig de recordar— tampoc en aquests moments està elaborat.

Durant el mes de maig vam tenir notícia que, per fi, es presentava l'avantprojecte a consulta de les administracions locals, del Pla d'Espais Naturals, per la Direcció General del Medi Ambient. Per les dades que tenim, estem moderadament o raonablement preocupats, i avui no tenim temps per parlar a bastament d'aquest tema —que ja en parlarem en un altre moment—, però m'agradaria ressaltar dos aspectes : un —i ahir es feia bastant esment d'això—, es vol donar la imatge que amb aquest Pla es protegirà quasi el 20% del territori, i, si no es modifica l'avantprojecte, la protecció real es concretarà només al que avui dia ja tenim protegit, atès que en la proposta no hi ha ni quantificació ni periodificació d'aquesta protecció que es proposa. Si ja avui els espais que tenim protegits tenen unes dotacions petitíssimes, en les proposades ni es valoren. I, en segon lloc, que les propostes majoritàries corresponen a zones de muntanya, que, precisament, són les que tenen menys problemes urbanístics, i, precisament, a les zones costaneres hi ha propostes pràcticament irrisòries, i són les zones precisament més amenaçades; poques, i precisament ja tenim notícies de pressions molt fortes, encapçalades —i això és el que ens preocupa més encara— per ajuntaments del Grup que dóna suport al Govern, precisament perquè no figurin en el PEIN proposat per la Direcció General del Medi Ambient. Concretament, senyor Conseller, preocupats per l'actitud de l'Ajuntament de Pals, que vol treure del Pla els aiguamolls d'aquest municipi i construir en el seu lloc una segona Empúria-brava; després d'un pla general recorregut, ara hi ha l'amenaça que el PEIN ignori de nou els aiguamolls de Pals, en favor de la destrucció i dels interessos especulatius de l'urbanisme. La mateixa amenaça que passa, precisament, al delta de l'Ebre —i això ja són paraules majors—, perquè significaria la possible destrucció, a través d'una macrourbanització, d'una de les tres reserves humides més importants de la Mediterrània —com vostè sap—, juntament amb Doñana i la Camarga.

Senyor Conseller, estaran o no en el Pla les zones humides, avui dia amenaçades, de Pals i del delta de l'Ebre? Es podrà aprovar el PEIN en un temps proper? Quan? Amb quin calendari? Vostè sap millor que jo que, per aprovar-lo, fa falta l'informe preceptiu del Consell de Protecció de la Natura, que es va crear el 85, i a hores d'ara no està constituït. Vostè ja em va contestar l'altre dia que, possiblement, es concretarà el nomenament del Consell de Protecció de la Natura cap al setembre, amb la modificació i la incorporació prèvies de membres d'organitzacions de protecció de la natura, que, incomprendiblement, no hi eren en l'anterior decret. Quants membres seran de les organitzacions de protecció de la natura, i realment ho tindrem, això, cap al setembre?

I finalment, senyor Conseller, pensi que el temps passa; les urbanitzacions especulatives, les pedreres, els abocaments il·legals i d'altres enemics de la natura continuen fent la seva feina, i mentre no tinguem aprovat el PEIN continuaran destruint la natura.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Madueño. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. Bé, iniciava el senyor Diputat la seva intervenció dient que se n'està parlant molt en aquests dies i que això demostra la preocupació dels diferents grups —n'estic segur—, però, per endavant, permeti'm que li digui que demostra la del mateix Govern, perquè si se n'està parlant és perquè el Govern té la voluntat política de tirar endavant el Pla d'Espais, i tota la controvèrsia s'està produint arran que el Govern ha passat a l'audiència, obligat per la mateixa Llei d'Espais Naturals, aquest Pla d'Espais Naturals. Això s'inicia el mes de març, com diu molt bé el senyor Diputat, i, aleshores, dos temes concrets —un, el Consell de la Natura i, un altre, el mateix Pla d'Espais— són el que preocupa el senyor Diputat. L'altre dia vostè mateix hi feia referència, en una resposta en Comissió jo li vaig explicar que, després d'haver demanat a les diferents institucions contemplades en el Decret de creació del Consell de la Natura l'aportació dels representants de cadascuna d'elles, aquest procés va quedar aturat, en part perquè algunes d'aquestes organitzacions no varen respondre i, en part, perquè, després d'això, les noves lleis d'organització territorial i un replantejament, probablement, en el sentit que deia l'Il·lustre senyor Diputat, de potenciar més la presència de les organitzacions protectores i menys les d'organitzacions, diguem-ne, utilitzadores del territori; en aquest sentit farem una nova proposta, un nou decret de nova composició d'aquest Consell de la Natura, que, òbviament, es crearà al llarg del mes de juliol, perquè cadascú pugui donar la seva aportació i el seu nom, el del seu representant, perquè es pugui complir allò que diu la Llei, en el sentit que el Consell de la Natura informi respecte al Pla d'Espais Naturals.

Això vol dir que el mateix Pla d'Espais Naturals, que va ser sotmès —i ara iniciem aquesta segona part de la seva pregunta—, que va iniciar el seu procediment d'aprovació amb la fase d'audiència en els més de quatre-cents municipis que estan implicats en trenta consells comarcals, que va iniciar el seu procés d'audiència al llarg del mes de març i del mes d'abril, el procediment d'al·legacions al llarg del mes de maig, aproximadament, que han estat valorades al llarg d'aquest mes de juny pel mateix Departament de Política Territorial i pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, tornarà a ser sotmès a un nou procés d'audiència pública al llarg d'aquest mes de juliol, en el qual s'hauran introduït algunes de les al·legacions —les que entenem nosaltres que poden ser introduïdes—, algunes de les al·legacions presentades, i que obriria un nou procés. Per què? Perquè, com es va comentar ahir, certament, aquest, no vol el Govern de la Generalitat que sigui un procediment coercitiu respecte a la nostra societat; res no avançariem si fos només el Govern el que determinés que un 20% o un 18%... Per cert, diu que es vol donar la imatge que es protegeix; aquí no hi ha imatges que valguin : es compten els metres quadrats protegits, les hectàrees, i d'això surt un percentatge determinat, i el que es fa és el que diu la Llei que es fa, el nivell de protecció és el que marca la Llei —aquí no podem donar imatges diferents—; vull dir, les hectàrees són les hectàrees, que són un percentatge determinat del territori. El que dic és que no és a través de procediments coercitius que

aconseguirem vetllar per la protecció del territori, sinó que és a través d'un consens social; evidentment, ni amb els mossos d'esquadra, ni amb les forces i els cossos de seguretat de l'Estat, ni amb les policies municipals es pot donar compliment a una cosa tan extraordinàriament important —no tant per al territori com per als seus habitants, per als ciutadans de Catalunya— quant a gaudir d'una millor qualitat de vida, que és, en definitiva, el que persegueix un pla d'aquesta naturalesa.

Per buscar, precisament, aquest ampli consens, perquè tothom s'adoni que això que es fa no és per interès d'uns sobre els altres, sinó per interès global de tota la societat, creiem que no hem d'intentar córrer més del compte, que hem d'intentar trobar aquest ampli consens dels ajuntaments implicats, però que també ells, al seu torn, puguin fer-ho entendre als seus conciutadans, és pel que, malgrat que segons la Llei el procediment indicat era un únic procediment d'audiència, s'obrirà aquest segon període en el qual sortirà ja a audiència no només el Pla inicialment previst sinó el Pla reformat a través de les al·legacions que ens han presentat fins avui. Dintre d'aquest procés, entenc que poden entrar-hi, i s'acceptaran, tota mena de suggeriments, com, de fet, ja han estat acceptats des del punt de vista de les al·legacions.

Respecte a les zones humides en concret a què feia referència el senyor Diputat, jo he repetit nombroses vegades que ningú ha exclòs la zona humida de Pals del Pla d'Espais Naturals, que el Pla és un pla obert, que fins que no es produeixi l'aprovació del Pla, del Pla no es treuen ni s'hi posen coses : el Pla està confeccionat a través de multitud de fitxes, fetes per tècnics durant molts anys de feina —i feina de camp, no feina de despatx, com ahir algun il·lustre diputat deia, sinó feina de camp—, amb participació no només dels tècnics del mateix Departament o dels Departaments d'Agricultura i de Política Territorial, sinó també de professors, d'universitaris, etcètera, dintre d'aquest està previst l'espai natural de Pals, i simplement per una determinació dels límits d'aquest espai, avui, avui no està posat a discussió, perquè precisament el que falta fer és aquesta determinació dels límits d'aquest espai.

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President.

El Sr. CONSELLER : Li queden cinquanta-quatre segons, al senyor Madueño, si vol fer rèplica. *(Pausa.)* Gràcies.

La següent pregunta la formula la Il·lustre Diputada senyora Dolors Torrent, sobre una nova convocatòria per accedir al Pla Especial de Magisteri. Té la paraula.

Preguntes al Consell Executiu sobre una nova convocatòria per a accedir al Pla Especial de Magisteri i sobre la valoració del Pla Especial de Magisteri

La Sra. TORRENT : Si m'ho permet, senyor President, acumularia les preguntes número 10 i número 11.

El Sr. PRESIDENT : Li ho permeto.

La Sra. TORRENT : Senyor President, l'any 1986 s'endegà el Pla Especial de Magisteri per facilitar l'accés a la carrera docent d'aquelles persones que, treballant en la docència, no disposaven de la titulació adequada. Amb caràcter extraordina-

ri, el DOGC va publicar la convocatòria de les proves d'accés per a majors de vint-i-cinc anys durant el mes de juliol del mateix any. La pregunta és : com valora el Consell Executiu l'experiència d'aquest Pla Especial de Magisteri, i la segona pregunta seria : té previst el Consell Executiu convocar una nova prova específica perquè puguin accedir al Pla Especial de Magisteri totes aquelles persones interessades que al seu moment no van poder presentar-s'hi?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte) : Gràcies, senyor President. Senyora Torrent, li puc assegurar que el Departament valora molt, amb molta amplitud l'experiència del Pla Especial de Magisteri, especialitat pre-escolar —dit sigui entre parèntesis—, com ho demostra el fet que, en tres cursos acadèmics, es van endegar un total de disset promocions : set el primer, 86-87; sis el segon, 87-88; quatre el tercer, 88-89, i que, en això, van participar 260 alumnes el primer any, 218 ho van iniciar el segon any, 180 el tercer any. És a dir que, en conjunt, sumen 658 alumnes que han passat a cursar aquest Pla. El calendari del Pla —com segurament sap la senyora que fa la pregunta— té un horari de tres tardes la setmana i un matí, un dissabte, setmanal o quinzenal, i, a més, va acompanyat de sortides i de conferències que poden ser d'interès per als mestres que s'estan formant.

Les pràctiques han de tenir un mínim de cinc anys i, en general, li puc assegurar que l'interès general dels alumnes és satisfactori i que l'assistència és també molt nombrosa.

La valoració que en fan les escoles de mestres és també positiva, malgrat que els alumnes o una part dels alumnes que inicien aquest Pla presentin unes certes dificultats en l'expressió oral i escrita, especialment pel que fa a la llengua catalana, i també certes dificultats tècniques d'estudi, a la qual disciplina, evidentment, no hi estaven pas acostumats. Però hi ha un gran interès i una motivació, l'actitud és molt positiva, i això fa pensar que, quan s'acabi el tercer curs, el nivell general de matèries cursades i aspectes serà fonamentalment positiu. Això, pel que fa a la valoració del Pla, que és una de les preguntes que formula la senyora Diputada.

Quant a l'altra pregunta, que és el Pla especial d'accés, li haig de contestar que, en efecte, l'any 1986, aquest Pla va aparèixer publicat al DOGC el mes de juny del mateix any, és evident, i aleshores va semblar que era interessant de fer un Pla especial d'accés a la universitat per a persones sense titulació i més grans de vint-i-cinc anys, atès que en aquelles dates ja s'havia fet la prova que es fa anualment, d'accés a la universitat per a majors de vint-i-cinc anys. Aquesta convocatòria no s'ha repetit, tenint en compte que, ja, cada any —ara que l'Ordre encara és vigent—, les persones interessades es poden presentar a la convocatòria general que fan les nostres universitats per a accés a la universitat de les persones sense una titulació adequada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Torrent pot fer rèplica.

La Sra. TORRENT : Senyor Conseller, coincideixo amb vostè que el Pla especial té una valoració positiva; ara bé, es va convocar, com deia, amb caràcter extraordinari en el DOGC, la convocatòria per a proves d'accés per a majors de vint-i-cinc

anys en un període de temps no idoni, fora, gairebé, del calendari escolar, i moltes persones van quedar sense possibilitats d'assabentar-se'n; moltes persones que no tenien la titulació adequada. Tot i això es van presentar, aproximadament, unes mil persones, de les quals un 80%, aproximadament també, van superar les proves, i van poder incorporar-se, moltes d'elles, al Pla Especial de Magisteri. Aquest any, senyor Conseller, acaba la primera promoció; queden encara persones que van aprovar la prova dels vint-i-cinc anys, que no s'han incorporat al Pla perquè s'ha anat fent gradualment. I, per altra banda, encara hi ha persones que voldrien accedir al Pla especial, però no hi ha convocatòria —i, a més, vostè m'ha dit que no n'hi haurà— per accedir-hi. Queda la pregunta de com pensa la Conselleria d'Ensenyament solucionar aquest problema, a més que es puguin presentar a les proves que normalment hi ha, de majors de vint-i-cinc anys? Sap la Conselleria quantes persones hi ha sense titulació que realitzen treballs docents en llars d'infants o parvularis? Em consta que el Consell Social de les dues universitats —l'Autònoma i la central—, i també les centrals sindicals UGT i Comissions Obreres, estan d'acord en la necessitat d'aquesta convocatòria. Cal voluntat política per fer-la; és necessari que es facin esforços perquè sigui possible.

Senyors, si vostès tenen un registre de llars d'infants i parvularis, haurien de saber quantes persones hi ha sense titulació, i s'ha d'acabar el fet que hi ha llars d'infants i parvularis que estan portats per gent que té més bona voluntat que capacitació. Calen professionals preparats, mestres, per acabar amb el fet —bastant generalitzat— que els centres infantils semblen més aviat pàrkings, magatzems de nens i nenes, que no pas centres educatius per als infants.

La responsabilitat és seva, senyor Conseller. A les portes de l'aplicació de la reforma educativa, aquest és un tema cabdal per garantir l'ordenació del cicle infantil. Li demanaria que accelerés el procés i es comprometés a l'ampliació i la difusió d'una nova convocatòria, d'una manera immediata.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller pot fer rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyora Torrent, o jo m'explico molt malament, o vostè no ha entès el que he dit. Jo li he dit —i ho repeteixo ara— que la primera vegada es va haver de fer una convocatòria especial perquè la convocatòria general per a accés a la universitat als majors de vint-i-cinc anys —d'aquell any— ja havia passat. A partir d'aquell any, totes les persones que vulguin accedir a aquest Pla especial ho poden fer a través de les convocatòries generals que fan les universitats per facilitar l'accés a la universitat de les persones més grans de vint-i-cinc anys. Això, ja tinc entès que ja li ho he dit abans; li ho dec haver explicat molt malament.

Ara, davant la demanda, realment, del col·lectiu de treballadors a llars d'infants, des del Departament s'ha insistit —perquè, el que passa és que moltes vegades no les passen, les proves de majors de vint-i-cinc anys, pels motius que siguin—, i per això s'ha insistit prop de les universitats perquè facin alguna altra convocatòria especial. Vostè sap que segurament deu voler dir, això, una convocatòria amb una màniga més àmplia. Vostè sap, altrament, que les universitats són autònomes i, fins ara, només li puc dir que les universitats no han atès els nostres precs.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Passem a l'última pregunta d'aquest Ple, que la formula, també, la Diputada senyora Dolors Torrent, sobre el cessament d'activitats, com a centres docents concertats, dels centres integrats en la xarxa pública. Té la paraula la senyora Torrent.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el cessament d'activitats, com a
centres docents concertats, dels centres
integrats en la xarxa pública*

La Sra. TORRENT : Senyor President, s'observa que no existeix el mateix criteri de periodicitat entre els diferents decrets que regulen la integració en la xarxa pública de diversos centres docents concertats i els corresponents decrets de cessament d'activitats com a tals centres concertats. Quins criteris segueix el Consell Executiu, a l'hora de publicar els decrets del Departament d'Ensenyament, respecte a l'ordre de cessament d'activitats dels centres concertats que amb anterioritat han estat integrats i regulats per decret en la xarxa pública de centres docents.

Senyor Conseller, permeti que li digui que veig símptomes d'opacitat informativa en aquests fets per als quals reclamo informació. El criteri que se segueix no és sempre el mateix; per exemple, en el Decret 5 de maig del 88 s'aprova el conveni d'integració a la xarxa de centres docents públics dels centres docents privats com la Llar, Sant Ildefons i Anxaneta. A més, poc més d'un mes i mig després, el 21 de juny del 88, s'aprova el cessament d'activitats dels diversos centres docents privats que s'integren en la xarxa pública —Anxaneta, Nostra Llar, Sant Ildefons— : un mes i mig, aproximadament. En canvi, en data 10 de març del 88 s'aprova la integració a la xarxa pública de diversos centres privats, com Pompeu Fabra, Trausa, Roure-Mallorca, entre d'altres, i l'ordre de cessament d'activitats de centres docents privats és el 13 de juny del 88; aproximadament, tres mesos de diferència.

Li podria ensenyar un seguit de DOGC en què, entre els diferents decrets, hi ha diferències de tres i fins i tot de nou mesos, i àdhuc alguns que, passat un any, no s'ha donat el decret de cessament d'activitats. Senyor Conseller, els ciutadans tenen en el DOGC un instrument d'informació per dur a terme possibles tasques de control; si no hi ha certs criteris de publicitat, l'únic que es fa és contribuir a la desinformació del ciutadà i alimentar la poca transparència informativa i la poca credibilitat en les institucions. Voldria entendre que, darrere aquesta manca de criteris, no hi ha cap altra cosa més.

Senyor Conseller, fem un esforç d'informació aclaridor, que la societat així ens ho demana.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Gràcies, senyor President. Com molt bé sap la Diputada que formula la pregunta, el procés d'integració és complex, i el Consell Executiu —i el Departament no cal dir-ho— el duu a terme complint de la manera més escrupolosa possible la Llei 14/83, del 14 de juliol del mateix any. Ara, en aquest procés d'integració es poden distingir diverses fases. La primera és la materia-

lització del compromís d'integració, que es fa mitjançant un conveni individualitzat, que ha de ser aprovat per decret del Consell Executiu. Així ho assenyala l'article cinquè de la Llei 14/83. Això requereix un decret, per tant, que és publicat al DOGC. La segona fase és que cal considerar el centre en règim de conveni des de la signatura del conveni fins a la creació del nou centre docent 1. Aleshores, d'acord amb les clàusules generals i particulars del conveni, s'ha de superar la fase prèvia a la integració que, a causa de les circumstàncies peculiars de cada centre, pot ser més o menys llarga.

Finalment, quan s'ha acomplert aquesta etapa, ve la creació del centre, com a centre docent públic, per un altre decret del Consell Executiu; amb la diferència de temps necessària es publica el decret i, finalment, l'ordre de cessament de les activitats del centre privat. Aquesta és la manera escalonada en què es duu a terme la integració —ho repeteixo—, atenent-nos estrictament a allò que la Llei 14/83 assenyala.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Té vint-i-quatre segons, la senyora Torrent, per formular rèplica. (Pausa.) No hi ha rèplica. Moltes gràcies.

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre la política general
de reforma educativa**

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de reforma educativa, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Dolors Torrent, del Grup Socialista, que té la paraula.

La Sra. TORRENT : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, en la meua interpellació respecte als propòsits de capteniment del Consell Executiu del Govern de la Generalitat vers el procés d'implantació de la reforma educativa a Catalunya, que ha motivat aquesta Moció, vaig procurar emprar un to que crec que era conciliador, per tal de manifestar en primer terme el desig del Grup Socialista que un tema tan apassionant i innovador com és el de l'adaptació del sistema educatiu, els canvis econòmics, socials, culturals i demogràfics de la nostra societat es porti a terme comptant amb el major consens social i polític, i, en segon terme, perquè, tal com vaig manifestar, els processos de canvi, som conscients que, de vegades, plantegen problemes que s'han de tractar de manera molt acurada i requereixen el seu temps concret i específic.

Ara bé, no per aquestes qüestions assenyalades deixarem de manifestar les nostres posicions o les nostres inquietuds vers temes tan importants com els que motiven aquesta Moció. En el fullet *Passem comptes* a què ens tenen acostumats, sobre les principals realitzacions del Govern de la Generalitat de Catalunya —i dic «del Govern», encara que vostès, en la portada, editen «Principals realitzacions de la Generalitat de Catalunya»—, que aquest any se'ns ha distribuït oportunament poc abans de les eleccions al Parlament Europeu —i permetin-me, ara, ser un xic més desconfiada—, potser amb la intenció que els ciutadans identifiquin «Generalitat» amb «Govern de la Generalitat», institució —Generalitat— amb partit de govern, institució —Generalitat— amb Convergència i Unió. Com deia, en l'apartat referit a Ensenyament, vostès diuen : «Un total de 7.949 alumnes, 900 professors, 43 centres, han pres

part en el Pla d'Experimentació de la Reforma del Cicle Superior d'EGB i de l'Ensenyament Secundari. Aquesta experimentació ha evolucionat cap al tractament del període d'edat que va dels dotze als setze anys, considerat com una etapa evolutiva de l'ensenyament a seguir en un únic centre i per un mateix equip de professors.

»D'altra banda, ha estat creada», diuen, «la Comissió Directora del Debat sobre la reforma dels ensenyaments no universitaris de Catalunya, amb l'objectiu d'impulsar socialment aquest debat. Una de les activitats de la Comissió ha estat adreçar una enquesta a un total de 370 institucions, escoles i col·lectius d'ensenyament, les respostes a la qual constitueixen una interessant aportació catalana al debat general que es duu a terme a tot l'Estat sobre la reforma educativa.»

Senyors de la majoria, demano que presentin l'avaluació de les reformes fonamentals fetes a Catalunya. En la meua interpellació els deia que els professionals que, amb entusiasme i molt de voluntarisme, havien participat en els processos d'experimentació en els diferents centres, es queixaven que no s'havia ni coordinat, ni avaluat, ni donat a conèixer el treball que estaven portant a terme. Convindria que aquest Parlament, que va aprovar la Llei de Centres Experimentals, pogués fer un esforç de reflexió de com ha anat el procés.

A més, el Departament d'Ensenyament ha publicat recentment un fullet en el qual planteja que, en el marc de la innovació educativa, cal «avaluar, avançar i estendre», i s'assenyala l'any 1989 per presentar l'evolució de l'experimentació de la reforma educativa. Crec que és correcte l'etiologia d'accions «avaluar, avançar i estendre»; si no s'avaluen els resultats del que s'ha fet, no avançarem correctament, no corregirem el procés en els aspectes que calguin. Crec, doncs, que és correcte demanar a aquest Parlament que es presentin aquestes avaluacions. I, per això, espero que sigui votada favorablement la Moció, perquè també ho esperen els sectors que hi han participat i els moviments de renovació pedagògica, que hi han esmerçat un esforç considerable, com ja és tradicional al nostre país. S'ha de fer ja, no podem perdre més temps; calen aquests resultats, si no volem endarrerir el procés d'implantació progressiva del nou sistema educatiu.

Respecte al segon punt de la Moció que els presento, convindran amb mi que també és cabdal fer-ho ja; en tornar de vacances entrarem ben aviat, gairebé no ens n'adonarem, en la presentació i el debat dels Pressupostos per a l'any 1990; el temps ens trepitja, se'ns tira a sobre. Si no es planifica correctament, el temps serà l'enemic insalvable. La planificació, la previsió és cabdal per fer les coses ben fetes.

Vostès, en el fullet del Departament d'Ensenyament del qual els parlava, diuen que a partir de 1991 faran la implantació progressiva del nou sistema educatiu. Cal tenir-ho tot a punt, cal tenir-ho tot previst.

El Mapa Escolar de Catalunya, d'acord amb les previsions de la reforma educativa, és cabdal. Fa temps que ens diuen que s'hi està treballant, però no l'acabem de veure. Es fa necessari el pla de construccions i d'adaptacions dels centres al projecte de reforma; el meu company de Grup, el senyor Nadal, els demanava recentment aquesta previsió; jo ho faig novament. Si no es preveu reconvertir la xarxa de centres escolars en els Pressupostos del 90, farem una mala planificació, i ens trobarem, l'any 91, amb improvisacions i, en definitiva, amb una

mala gestió. Vostès ja saben que quan les coses es fan de pressa i corrents, els diners es reparteixen malament. Els reclamo la previsió, la planificació, la improvisació a corre-cuita. Els demano també que facin la planificació de l'adaptació, el remodelatge i la modificació dels centres que són de titularitat municipal juntament amb els ajuntaments de Catalunya.

També, el meu Grup ha presentat recentment una interpellació i moció subsegüent referides al pla de formació del professorat, que ha de ser aprovada per tots els grups. De moment, no hi ha res més que la possibilitat que els professors s'apunten voluntàriament a reciclatges que ofereixen els centres de recursos o els ICE, sense cap tipus d'orientació des de la Conselleria, sense un pla específic en la línia més neoliberal que els que vulguin s'hi apunten, sense orientacions de cara al curs vinent, i sense clarificar el tema de si es fan en horari lectiu o no; en definitiva, sense programació. Començarem el curs vinent tal com acabem aquest, sense un canvi de mentalitat, en profunditat, del Departament, que engresqui els sectors professionals i que els doni confiança en la reforma, i deixant a la dinàmica de les coses l'adaptació al nou sistema educatiu. Voldria que avui es donés resposta a aquesta Moció en un sentit positiu, perquè el que es demana, en definitiva, és quelcom amb què podem estar tots d'acord: es demana un pla, un projecte, per defugir les improvisacions en un tema cabdal per a la societat, com és l'adaptació al nou sistema educatiu que l'evolució de la societat reclama i espera amb expectatives que no poden ser decebudes, on l'Administració té gairebé tota la responsabilitat. S'ha de passar de la política dels fullets i dels opuscles a la política dels fets, de la realitat i, a aquestes alçades, el Parlament i la societat tenen dret a saber com es farà l'adaptació al nou sistema educatiu, quina metodologia s'emprarà. Jo els demano que, a l'inici del curs polític parlamentari, després de les vacances, coincidint amb l'inici del curs escolar, els professionals de l'educació comencin el curs amb la perspectiva que estan fent una tasca que té una finalitat, que té un nord, que pot ser corregida per la dinàmica de la realitat, però que se sàpiga que s'està treballant per un objectiu innovador, assolible i que, paral·lelament, es prevegin, així també, totes les infraestructures necessàries perquè estigui tot previst, que estiguin les infraestructures, com deia, previstes i perioditzades, a nivell de pressupostos d'inversió, en funció de les necessitats escolars del nostre país, en la línia de la nova Llei d'Educació. Espero, com deia, una votació favorable, perquè així ho desitja la comunitat educativa, els responsables directes de la població escolar de Catalunya i els sectors progressistes del país, i crec que també els representants polítics del poble de Catalunya aquí presents.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. Ha presentat esmenes el Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats... *(Pausa.)* Preparada, senyora Torrent? *(Rialles i remor de veus.)* És que no la veia, i aleshores no podia començar.

Senyora Torrent, vostè sap que la majoria absoluta d'aquesta Cambra té una marcada proclivitat a dir que no, a negar-se a acceptar iniciatives de l'oposició, pateix aquest vici —que, d'altra banda, també tenen altres majories en altres

parlaments—, aquest vici que podríem qualificar d'una certa «luxúria negadora». (*Rialles.*) Ahir en vàrem tenir un exemple, una proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya, sobre la funció pública de la Generalitat; tots els grups de l'oposició, des de posicions ideològiques molt diferents, vàrem coincidir que era digna de ser presa en consideració; el Grup de la majoria, per boca del seu especialista en enderrocs i treballs de sapa, va avortar implacablement el que, sens dubte, hauria estat un interessant debat parlamentari, en una àrea en la qual el Govern té tantes febleses i tantes zones vulnerables, com és la funció pública. Però, en fi, no va poder ser, i això es fa aquí de manera habitual, sense que a la majoria absoluta li tremoli el pols i sense pudor.

Aquest matí també hem viscut experiències similars: moció sobre l'assistència psiquiàtrica, proposició de llei sobre drets del consumidor i defensa del consumidor; en tots els casos, unanimitat de l'oposició, negativa de la majoria absoluta.

Per tant, senyora Torrent, a una majoria que té el «no» tan fàcil, no li doni vostè més facilitats, plantejant una moció que, si m'ho permet —i li ho dic amb tota cordialitat—, es pot desmuntar fàcilment.

Les nostres esmenes intenten enfortir la seva Moció i envoltar-la d'un blindatge més gruixut que la protegeixi de la crueltat governamental. En qualsevol cas, vostè em dirà: «En qualsevol cas, em diran que no». Però, si li diuen que no, malgrat les nostres esmenes, aquesta negativa serà més fruit de la força bruta que no de la raó. Vostè mateixa, amb la seva interpellació, donava els instruments per rebatre la Moció que ara presenta. Vostè deia —i deia bé—: «Estem en la fase prèvia a la concreció en forma de llei de la reforma educativa», i també afirmava —i afirmava bé—: «La reforma es produirà durant un temps relativament llarg», i vostè sap, senyora Torrent, que s'ha parlat fins i tot de deu anys, perquè la reforma educativa assoleixi els seus objectius.

La reforma educativa té moltes incògnites encara; massa incògnites hi ha en aquest tema per poder formular la Moció en els termes amb què vostè ho fa. Primera i principal incògnita: els recursos. Un país com el nostre, que inverteix en educació el 3,2% del producte interior brut, davant d'una mitjana a les Comunitats del 5,3%, un o dos punts del producte interior brut és una enorme quantitat de diners, és un canvi quantitatiu que esdevé qualitatiu. Jo recordo la Llei Villar Palasí, la Llei General d'Educació, que també va sortir amb molt bones intencions, i molts dels seus aspectes van quedar inèdits. Jo, per exemple, ja hauria d'haver fet tres anys sabàtics, i encara no n'he fet cap. (*Remor de veus.*)

Jo li hauria de dir, en aquest punt, senyora Torrent, que vostès, el Partit Socialista, en aquest punt conserven alguns dels vicis de l'*ancien régime*. Per exemple: el tercer cicle de les universitats, vostès l'han implantat sense recursos, i, aleshores, el cursos de tercer cicle són o un simulacre o un simple paper sense contingut.

Per tant, és evident que el tema dels recursos és una incògnita que, fins que no quedi ben clara, podrà determinar completament el procés de la reforma educativa. Fins a quin punt la llei del sistema educatiu que es prepara a les Corts Generals serà flexible? Fins a quin punt permetrà marges d'actuació perquè es pugui fer una llei de desplegament a Catalunya?

L'experiència prèvia quant a la sensibilitat autonòmica del Partit Socialista no és encoratjadora. Què hem de fer? Aquesta llei, fins i tot, serà orgànica, i el fet que sigui orgànica obre perspectives inquietants. Hem de començar ja a esmolir el sabre del recurs d'inconstitucionalitat? Què passa amb les competències no traspassades —convalidacions, gestió de títols, ensenyament a distància? El projecte del Ministeri, si un se'l llegeix, pràcticament ignora la realitat autonòmica i pluricultural d'Espanya.

D'altra banda, no li diré res de nou si li recordo que el seu partit i el meu tenen models educatius molt diferents, contraposats; dos models educatius pràcticament irreconciliables; un model, que és el seu, en què l'Estat és el responsable de l'educació i usurpa a la societat civil la seva llibertat en aquest àmbit, i un altre model, que és el nostre, en el qual l'Estat fa possible l'educació però deixa a la societat civil desenvolupar plenament la pluralitat educativa.

Què passarà amb l'extensió de l'obligatorietat i la gratuïtat als setze anys, dels dotze als setze anys? —ara era fins als catorze, l'estenem fins als setze. Com es farà aquest procés d'extensió? S'agreuja encara més la delicada situació en què el seu partit ha posat la llibertat d'ensenyament en el nostre país? Tot això són qüestions preocupants, senyora Torrent.

Aquesta reforma educativa serà estàtica o serà dinàmica? S'ha parlat, fins i tot, de reforma permanent, l'acceleració de les tecnologies, dels canvis socials; una reforma que no continuï en si mateixa la llavor de la seva pròpia modificació serà estèril. Què passarà amb l'etapa dels tres als sis anys; aquesta és una etapa clau; en aquesta etapa sí que es poden corregir gran part de les desigualtats socials. Com s'estendrà l'obligatorietat i la gratuïtat d'aquesta etapa? Quin pes tindrà el sector públic? Quin pes tindrà el sector privat? Perquè, en aquests moments, el pes del sector privat en aquest nivell, com vostè sap, és considerable.

Ensenyament comprensiu o integrat entre els dotze i els setze anys. Nosaltres som partidaris que a partir dels catorze hi hagi un ensenyament diversificat, per aprofitar al màxim les possibilitats de cada alumne. Si vostès dissenyen aquesta etapa dels dotze als setze integrada, comprensiva, sense currículums flexibles i diversificats, tindrem fracassos, com hi ha hagut a altres països, concretament a la Gran Bretanya, en ensenyament d'aquest tipus.

Com es conjugarà això per fer-ho en un mateix centre i amb un mateix professorat, com recomanen els professionals de l'ensenyament? Perquè, actualment, com vostè sap també, fins i tot millor que jo, això es fa en diferents tipus de centres, amb diferents tipus de professorat, amb diferents titulacions i preparacions. L'ensenyament integrat, perquè no sigui un fracàs, requereix un canvi radical en la *ratio* professor-alumne, en l'assessorament psicopedagògic, en els horaris lectius, que han de canviar perquè l'atenció sigui diversificada; ha de tenir, el currículum, una part opcional molt important, i això implica una acció tutorial molt intensa. Si no tenim recursos per fer tot això, quedarà simplement en un paper sense valor. Quants batxillerats tindrem? Com se solucionarà el problema dels diversos batxillerats en el medi rural? Quina autonomia tindran les comunitats autònomes per establir assignatures optatives? Qui fixarà els nivells mínims? L'Estat, les comunitats, els centres? Amb quin grau de responsabilitat, cada un d'aquests estaments

podrà intervenir en aquest tema? Com incideix la reforma en la universitat? Vostès sempre comencen la casa per la teulada. La LRU abans de la LOCE; ara estem parlant de noves titulacions en la universitat i encara no sabem com serà la reforma educativa. Començar la casa per la teulada, senyora Torrent, no sembla el més lògic, encara que pot ser un signe de rigor metodològic socialista, que, curiosament, és electoralment rendible.

Formació professional : un element clau de la reforma educativa. La formació professional i l'enfocament que li donarem a partir d'ara, és vital per a la descongestió de les universitats, per al progrés econòmic, per combatre l'atur, per invertir la piràmide educativa... El Projecte del Ministeri és ambigu, en aquest terreny. I la formació professional és particularment preocupant a Catalunya, on, per la seva estructura empresarial i econòmica, per la necessitat d'homologar la formació professional a les Comunitats, és una tema que a Catalunya és particularment clau. Com s'articularà la col·laboració entre les empreses i la formació professional? Desgravacions fiscals? Vostès no hi són gaire aficionats, a les desgravacions fiscals; són més aviat inclinats a la voracitat recaptatòria. Com adaptarem el professorat actual als nous nivells i als nous cicles? Com serà la gestió i l'organització dels centres en la nova estructura? Com quedarà l'educació d'adults, les avaluacions, les necessitats educatives especials? Senyora Torrent, vostè sap tan bé com jo que totes aquestes qüestions estan obertes i que a les Corts Generals hi haurà un debat profund al voltant de la Llei de la Reforma Educativa. Si ho sap, com pot instar el Consell Executiu a planificar la metodologia general d'aquest procés en tres mesos, quan encara hi ha tantes variables desconegudes? Vostè, que ensenya matemàtiques, sap que aquest tipus d'enfocament és un xic incongruent. Crec que la nostra esmena situa la Moció en una escala temporal més correcta.

I, quant al primer punt, el Govern pensava fer això que vostè li demana a fi d'any. Si diuen que no volen fer allò que pensaven fer i que han anunciat que faran, cauran en contradicció, i veure la majoria caure en contradicció és un plaer exquisit del qual no tenim per què prescindir.

Observarà, senyora Torrent, que jo he fet unes esmenes que, de fet, havia d'haver fet el Govern. I vostès diran : «I això, què és?» Doncs és molt fàcil, és molt fàcil d'entendre : la nostra tasca és impulsar, controlar i criticar el Govern, però no em negaran que és un virtuosisme d'oposició constructiva substituir-lo quan cau en la mandra o en la desídia.

Vostè, naturalment, senyora Torrent, pot creure que no necessita el nostre ajut i que no accepta aquestes esmenes; estan fetes amb ànim constructiu i per dar-li un cop de mà. En qualsevol cas, si vostè no accepta aquestes esmenes, estigui tranquil·la, que no m'ho prendré malament. El nostre partit és un partit entusiàsticament reformista (*rialles i remor de veus*) de reformar tot allò que cal reformar; és un partit amb vocació de modernitat, tan modern com qualsevol d'aquesta Cambra —fins i tot una mica més que alguns—, però també és un partit que està cofoi de conservar determinats valors tradicionals, entre ells una certa visió de la relació entre els dos sexes. I és per això, senyora Torrent, que jo no m'ho prendré malament si vostè no m'accepta les esmenes, perquè sóc encara dels que creuen que «mans blanques no ofenen». (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Poden intervenir ara els grups parlamentaris... Silenci! Silenci! Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín...

El Sr. MARTÍN : Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, dintre de la modèstia però de la coherència del nostre Grup, no pretenem substituir ningú, i parlarem amb la nostra pròpia veu, com sempre hem fet. (*Rialles.*)

Els diputats centristes som conscients que l'elaboració d'un projecte de reforma educativa afecta tot el territori de l'Estat espanyol, la qual cosa no ha de generar necessàriament conflictes entre les sis administracions autonòmiques i l'Administració central, i coincidim amb l'Honorable Conseller d'Ensenyament que la col·laboració que, des de Catalunya s'ha portat en tot el procés de reforma educativa ha estat important i qualificada.

Cal reformar el sistema educatiu per moltes raons, i entre aquestes volem fer especial esment a la uniformitat excessiva en els programes d'estudis, a la manca d'autonomia dels centres educatius per adaptar-se a les necessitats del seu medi, les altes taxes de fracàs escolar, etcètera —per no estendre'm en quelcom que no em correspon fer.

Hem d'afrontar la reforma educativa fixant-nos com a gran objectiu aconseguir un ensenyament de qualitat i la metodologia a emprar és sotmetre la reforma a un debat social obert; debat que, per suposat, no s'ha de limitar al professorat : els pares, els sindicats, les agrupacions professionals i la resta de col·lectius que tenen algun tipus de participació en el procés educatiu hi han de poder fer aportacions, expressar la seva opinió en tot el procés de la reforma.

La reforma educativa que es tracta en el contingut de la Moció que avui és objecte de debat en aquesta Cambra no ha sorgit per generació espontània : des de fa cinc anys s'està intentant d'abordar. Ben segur que els il·lustres diputats presents en aquesta Cambra coneixen, no tan sols l'existència, sinó també el contingut del *Llibre blanc* que el Ministeri d'Educació i Ciència ha elaborat en aquesta matèria; contingut que, com vostès també saben, es té previst quedi plasmat en un projecte de llei que es portarà, dins del proper període de sessions, a les Corts Generals per al seu debat i aprovació, i que no abordaré, ja que no és aquest el moment oportú d'entrar en l'anàlisi del seu contingut.

Independentment del que pugui fer el Ministeri d'Educació i Ciència, els il·lustres diputats i diputades saben que la nostra comunitat autònoma haurà d'executar, segons les nostres necessitats, el projecte de reforma objecte d'aquesta Moció.

Considerem, els diputats centristes, que aquest Parlament hauria de tenir, en un termini raonable, una puntual i minuciosa informació de l'avaluació del programa experimental de reforma educativa realitzat a Catalunya. Ens interessa saber si la política educativa del Consell Executiu es coordinarà amb la política industrial, tecnològica i d'ocupació, tenint en compte la lliure circulació dels treballadors en l'Europa comunitària a partir del 92. Ens interessa conèixer també, detalladament, en el pla d'implantació de la reforma educativa, com assumeix el Consell Executiu la col·laboració en la preparació del professorat i en l'adequació dels centres. Els diputats centristes volem conèixer com s'arbitraran els recursos necessaris per a la reconversió dels actuals centres, sense lesionar els drets adquirits

dels professors que han anat exercint la docència conformement a la Llei General d'Educació. Desitgem saber com es farà el salt qualitatiu que necessita l'ensenyament a Catalunya : si el nostre nivell serà comparable al dels països més desenvolupats de l'Europa comunitària.

Nosaltres, i tots vostès, saben que això no es podrà fer si no disposem els recursos necessaris i d'un ampli consens social i polític. Cal que la Conselleria d'Ensenyament decideixi, entre altres qüestions, si la formació del professorat serà o no obligatòria. Resumint : caldrà elaborar un pla que doni resposta a la reforma educativa i que porti a l'èxit la seva implantació. Els diputats centristes ho volem conèixer a temps i amb detall. És per això que donarem suport a la Moció amb els nostres vots.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, el de la reforma educativa és un tema amb un interès que no cal destacar novament, i tindrà, sens dubte, repercussions molt importants sobre el cost social i sobre tots els estaments implicats en el procés educatiu. Els estaments implicats de manera més immediata —professors, alumnes i pares o responsables d'aquests alumnes. Per tant, no és d'estranyar la coincidència, en el decurs de la interpellació que va donar a la Moció que ara discutim, entre la senyora Torrent i l'Honorable Conseller —la Il·lustre senyora Torrent i l'Honorable Conseller— a l'hora de qualificar de repte molt important per al país el futur de la reforma educativa.

Molt ens temem, tanmateix, que, a causa d'una sèrie, d'un seguit d'imprecisions de tota índole, imprecisions imputables a la Conselleria d'Ensenyament i imprecisions imputables al Ministeri, molt ens temem, dic, que aquesta reforma susciti més aprensions, més dubtes, més contradiccions entre els estaments afectats que no pas esperances o adhesions. Alguns retards dels que es van discutir són greus, són difícilment explicables. Per exemple, i per citar-ne un, el fet de no disposar encara del famós mapa escolar de Catalunya, l'aparició del qual fa mesos, fa anys que se'ns anuncia com a imminent; un mapa tan buscat que arriba un moment que gairebé sembla el mapa del tresor; un mapa que no acaba mai d'aparèixer i que ens fa pensar una mica en allò del «dia del Senyor», que se sap que ha de venir però no se sap exactament quan.

En el decurs de la interpellació, de la qual deriva la Moció que estem discutint, l'Honorable Conseller va arribar a dir, textualment : «Hem d'elaborar el mapa escolar, que ja tenim elaborat», la qual cosa suposa una contradicció *in terminis* i una apellació a la fe del carboner —si em permeten de fer una nova referència de tipus teològic.

Jo voldria, dins de l'ampli ventall de temes que podrien tractar-se a l'entorn, arran d'aquesta Moció, jo voldria dedicar una referència especial a destacar la influència d'aquesta indefinició i d'aquestes mancances sobre el rendiment i sobre el mateix estat d'ànim dels ensenyants. No es difonen suficientment les experiències; la coordinació, la considerem insuficient, i els ensenyants tenen, en general, una idea molt vaporosa del seu paper en la implementació de les previsions que

s'han fet, la qual cosa no ajuda pas gens ni a motivar-los ni a preparar-los per a aquest futur.

Per moltes raons, i no només per aquesta, òbviament, algunes es deriven del mateix esperit del temps, els ensenyants, com a col·lectiu, passen una crisi d'identitat important, i fins i tot m'atreviria a dir un procés de reducció de la seva autoestima com a col·lectiu, la qual cosa no ajuda pas a dibuixar un futur falaguer per a l'educació dels nostres xiquets i xiquetes i dels nostres joves. (*Remor de veus.*)

En síntesi, el Grup d'Esquerra Republicana ha valorat positivament la Moció que presenta la senyora Torrent, especialment en la mesura que planteja unes exigències que em semblen objectives, que em sembla que estan previstes en el conjunt del procés de reforma, la qual cosa entenem que les hauria de fer acceptables per al Govern i per a la majoria parlamentària que li dona suport. Desitjaríem que fos així, i acabo reiterant la nostra disposició a votar favorablement la Moció que se'ns presenta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President, i amb la consciència que ja fa un quart que hauria d'haver començat el proper Ple extraordinari, miraré de ser molt breu en les consideracions per explicar per què donarem suport a aquesta Moció presentada per la senyora Torrent.

Miri, jo, fa més de quinze anys que exerceixo com a professor d'escoles d'estiu, amb una assiduitat digna de rècord Guinness, i el darrer any, pràcticament a totes les escoles de diferents comarques catalanes, tothom ens preguntava sobre el tema de la reforma escolar. Al llarg de l'any, el tema de la reforma escolar i el tema del mapa escolar s'han acabat convertint en una mena de malson perenne, i jo he arribat una mica a la conclusió —potser una mica escèptica— que potser aquesta reforma s'aplicarà quan ja no hi hagi alumnes a Catalunya, i aleshores, com que serà una reforma només entre mestres, serà de més fàcil aplicació, perquè, en tot cas, l'horitzó no acaba de quedar del tot clar.

Assidu lector dels papers que genera el Departament d'Ensenyament, vaig llegir amb molta atenció aquell seguit de converses sobre la reforma, i d'aquella lectura vaig deduir —d'una manera molt concreta— una afirmació : és evident que resulta del tot indispensable que hi hagi més recursos econòmics per poder fer aquesta reforma escolar. Les xifres que recordava abans el senyor Vidal-Quadras, en relació amb els productes interiors bruts i els diners destinats a ensenyament, del 3,2, si fa no fa, en el cas de l'Estat espanyol, i a l'entorn del 5, perquè varia segons la manera de calcular-ho, a la resta de països de la Comunitat, tenint en compte que, a més, el producte interior brut, en aquest cas, de l'Estat espanyol, no és tampoc la mitjana dels productes interiors bruts dels altres països de comparació, explica que dediquem molts menys diners que la mitjana de països de la Comunitat a la reforma de l'ensenyament.

I és per aquesta raó que els nostres grups afins, tant al Parlament de l'Estat com al Senat, han plantejat aquesta necessitat que hi hagi més recursos perquè la reforma sigui possible, i, en aquest sentit, ja des d'ara diem que donarem suport a totes les reclamacions de més recursos finalistes per tal que també el

Govern de la Generalitat de Catalunya tingui més possibilitats de fer tirar clarament endavant aquesta reforma. Ara bé, sí que direm, de tota manera —que sí que em sembla, a més, molt oportuna—, aquesta Moció del Grup Socialista, és perquè en el primer punt es demana una avaluació del programa experimental. Aquesta avaluació, per entendre'ns, ens començaria a donar pistes per saber com, cada sector, percep d'una manera més concreta les dificultats d'aquesta reforma. S'ha parlat molt d'ensenyants; jo diria que també seria interessant saber què en pensen els pares, què en pensen els ajuntaments, què en pensen les organitzacions sindicals i què en pensen altres sectors d'aquí. És importantíssim saber-ho, i és importantíssim saber-ho, fins i tot, abans de tres mesos, perquè la possibilitat d'incrementar les partides pressupostàries de l'any vinent, de cara a poder continuar-ho fent —aquesta sí que serà una avaluació contínua o continuada, perquè no n'hi haurà prou amb una primera avaluació—, em semblaria del tot oportú que es fes aquesta avaluació.

Veiem més difícil que es pugui fer d'una manera final el Pla de Construccions i Adaptacions de Centres, el Pla de Formació del Professorat i la metodologia. Ara bé, en d'altres casos, aquí hem fet molt sovint propostes que eren una mica propostes amb elements ja reals i amb elements possibles; és a dir, una mica, propostes que tenien una part comptabilitzable o comptable, ja des d'ara, i, en canvi, una part que era més aviat de projecció del que podia ser. Crèc que no és gens forassenyat demanar que hi hagi aquest Pla de Construccions i d'Adaptacions dels Centres. Jo, fins i tot, diria, d'«adaptacions dels centres per dins»; és a dir, el mobiliari escolar d'un centre que hagi d'acollir alumnes de catorze a setze anys, no pot ser el mateix mobiliari escolar d'un centre que només té criatures fins a dotze, fins a tretze o fins a catorze anys. Les diferències, en aquest cas —s'ha dit també aquí—, de material escolar, de laboratoris, etcètera, canviaran, fins i tot, l'arquitectura dels centres. És a dir que comencem a tenir, en aquests moments, un pla de com seria el centre pilot imaginari utòpic de la reforma, encara que aquest centre no es pugui realitzar d'una manera immediata o no es puguin realitzar tots els centres d'una manera immediata i simultània, seria enormement oportú, com també ho seria l'aspecte de metodologia; és a dir, en aquest cas concret ens interessa saber sobre quines idees es practicarà la reforma escolar aquí, a Catalunya.

Quant al tema del Pla de la Formació del Professorat, això sembla que consta en un llibre, que és un llibre modèlic des del punt de vista dels qui provenim del món editorial —i en aquesta Cambra som molts—, perquè és el llibre més ben anunciat abans de la seva edició i de la seva aparició, i tan anunciat com si ja se n'haguessin exhaurit deu o dotze edicions, però que, en canvi, no han tingut encara la possibilitat de poder-lo tocar i llegir. De tota manera, com que hi ha el llibre, i el respecte per aquest llibre, segurament existent —perquè, a més, hi ha diputats d'aquí que moltes vegades n'han parlat amb entusiasme—, esperem, també, que en el termini d'aquests tres mesos, aquest llibre pugui ser una possibilitat de veure les esperances de formació del professorat transcrits de manera intel·ligible i tangible, ni que sigui pel sistema Braille.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula

l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Molt Honorable senyor President, senyores diputades i senyors diputats, voldria, en primer lloc, remarcar la gran devoció que la senyora Torrent té pels temes educatius, que li fan dedicar esforços i temps; és d'agrair.

La seva intervenció és insistent, i s'escau en la feina de l'oposició ben feta. Davant d'aquesta insistència —sobretot pel que fa al punt 2 de la Moció—, insistència que, de fet, és del Grup Socialista, podria contestar-li, com el senyor Ministre d'Educació —el seu Ministre, que també és el nostre— al Congrés, quan el dia 24 de maig d'enguany un diputat de l'oposició li preguntava per les dades i per les dates de la veritable reforma educativa. El senyor Ministre li contestava : «No tiene fecha; todos los días se trata de mejorar la enseñanza pública, tomando medidas». És allò que l'Alexander Pope diu a «What's a feather?» I, per això, el senyor Ministre continuava en la seva rèplica : «Lo vamos haciendo poco a poco, serenamente, responsablemente, de tal manera que no zarandeemos el sistema escolar demasiado. Es una flor que hay que mimar, mejorándola todos los días, queriéndola todos los días un poquito más». I es referia a l'esport; íntim i poètic.

La Il·lustre senyora Diputada recorda, suposo que el Conseller doctor Laporte li contestava, li constata, en la seva intervenció responnent la interpellació, dos grans dubtes ben reals, referents a l'acció del Ministeri. Primer, l'extensió i la profunditat de la reforma, que aquí han dit altres diputats que m'han precedit en la paraula, i fins a quin punt intentarà regular el que s'ha fet aquí.

Per exemple, en aquest moment tenim converses amb Madrid pel tema de l'experimentació dels mòduls professionals a Catalunya i la seva homologació, segons les ordres publicades pel Departament d'Ensenyament el 88 i el 89, que ells no acaben de veure clar, i, no obstant això, es basen en un decret, en un real decret.

Segon punt : la quantitat pressupostària que es dediqui a la reforma —i aquí també se n'ha fet esment— : d'entrada no la creiem suficient, i això no és ni un acudit ni una ploma. Però, a més, li recordo que, en una sessió de la Comissió de Política Cultural, el seu Grup presentava una proposició no de llei sobre el pla de construccions i recursos d'inversió —dels RAM i dels REM—, i que llavors ja es van donar els arguments pels quals no es podien acceptar a terminis —em remeto, per ser breu, al que vaig respondre llavors a l'Il·lustre Diputat senyor Nadal.

Insisteix, la senyora Diputada, en la formació del professorat, quan el Ple del Parlament ja va aprovar una moció sobre el tema. El termini del seu compliment s'acabarà el setembre, segons la Moció, i aquesta Cambra el tindrà, òbviament : deixarà de ser un eteri llibre de tapes verdes.

Pel que fa al punt primer —l'avaluació de la reforma—, he de dir-li que, primer : el mes de gener es va començar la planificació; segon, a finals de juliol es tindrà la primera aproximació; tercer, el mes de desembre és la data de l'acabament i el lliurament dels resultats del 89; quart, ho fan entitats externes al Departament : les tres universitats, a través de convenis que seran publicats properament en una ordre; cinquè, la Comissió Tècnica d'Avaluació tracta de l'orientació i la tutoria, del currículum i la professionalitat dels ensenyants, de l'organització i de la gestió, de l'orientació i la tutoria, en altres as-

pectes, en qüestionaris posats a alumnes, professors, caps de departament i seminaris, tutors, equips directius, coordinadora de la reforma, pares d'alumnes, inspectors i ajuntaments o representants dels ajuntaments que estan en els consells escolars. Tot això és llarg i complicat, i el conveni establert acaba el mes de desembre.

El nostre Grup agraeix el seu interès, senyora Diputada, però, per tot això que acabo d'esmentar, i per la impossibilitat de dur a terme aquests temes en els terminis establerts per la Moció, hi haurem de votar en contra, si no és que la Il·lustre Diputada es decideix a retirar-la.

Bé, jo els voldria dir una cosa. Senyor Vidal, no es tracta de força bruta, sinó que es tracta de coherència, i si fos cas que la Il·lustre senyora Diputada acceptés les seves esmenes, jo em remeto, per coherència, al que ha dit l'Il·lustre Diputat del nostre Grup senyor Escudé, aquest matí, quan ha parlat del senyor Quevedo.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Descals. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula la proponent de la Moció, senyora Torrent.

La Sra. TORRENT : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, em dedicaré només —perquè així és el que em pertoca— a contestar les esmenes que ha presentat el Grup Popular. Ara bé, em permetrà, senyor Aleix Vidal-Quadras, que li digui un parell o tres de coses, depèn de les que em surtin en la mesura que improviso.

El Sr. PRESIDENT : També li ho haig de permetre jo, eh?, senyora Diputada... (*Rialles.*) Li ho permeto.

La Sra. TORRENT : Gràcies, senyor Xicoy. Jo no estic en aquest Parlament per ofendre ningú; estic en aquest Parlament per fer, en aquest moment polític, una tasca d'oposició, i en representació d'aquells que m'han escollit perquè sigui en aquesta Cambra i per defensar els seus interessos. Vostè, senyor Aleix Vidal-Quadras, es definia ahir com a falcó; jo li diria, avui, després de la seva intervenció, que més aviat, potser, és un pica-soques, però amb el bec espuntat. (*Rialles i remor de veus.*) I ara, per treure-li importància, perquè crec que amb les seves paraules no m'ha ofès, no ha tocat la meua sensibilitat, sinó que, amb rigorosa seriositat, ha tocat la sensibilitat de tots els diputats i diputades d'aquesta Cambra, perquè jo crec que el seu discurs és clarament reaccionarista —si aquesta paraula se'm permet.

I, entrant en el terreny de les esmenes, que és —com deia al principi— el que em pertoca, ha fet bé de pensar que jo no les hi admetria, i permeti'm que li digui perquè són fora de lloc i demostren un poc coneixement del que s'està fent a Catalunya respecte a la reforma experimental, que fa molts anys que s'està fent; per tant, ja és hora que s'avalui; no ho allarguem més en el temps. Per cert que el senyor Descals també m'ha donat la raó en aquest sentit. (*Remor de veus.*)

I, respecte a la segona part de la Moció que presentava, dir-li, també, que vostè ha aprofitat aquesta tribuna per explicar, per fer apologia del seu discurs sobre el que entén que ha de ser l'ensenyament a Catalunya i a Espanya, i dir-li que l'únic que ha fet —si és que pretenia ajudar-me perquè fos votada pel Grup de la majoria— és posar dificultats i allargar, en definitiva, un procés on jo l'únic que reclamava eren previsions, previsions perquè aquest Parlament pot demanar al Govern que faci

previsions sobre el que ha de ser la llei d'educació, que, evidentment, s'aplicarà en anys, que no serà un procés curt, que serà un procés llarg, però, evidentment, el Govern té l'obligació de fer previsions, i això és el que jo els demanava.

Moltes gràcies als grups que votaran aquesta Moció que el Grup Socialista ha presentat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Torrent. Seguidament, passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 66 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Concerts Educatius i d'Extensió de la Gratuïtat de l'Ensenyament

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Concerts Educatius i d'Extensió de la Gratuïtat de l'Ensenyament, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Magí Cadevall. Té la paraula.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. Aquesta Moció és molt senzilla, té un punt únic i, per tant, penso que la puc llegir : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a estendre, abans del setembre del 1989, els concerts generals que garanteixen la gratuïtat de l'ensenyament a tots els centres d'Educació General Bàsica i de Formació Professional de primer grau que compleixin les condicions necessàries.»

Demano, per tant, allò que és d'estricta justícia; en la interpellació vaig citar que el criteri per al repartiment d'aquest fons era proporcional al nombre d'alumnes i que, en el territori del Ministeri i a les altres comunitats autònomes s'havia avançat més i ara tenien un cent per cent de concert general. Això pot ser lloable, però no és, de cap manera, objecte d'aquesta Moció. El que demano és que es compleixi la legislació vigent. La LODE, en el seu article 47.2, estableix : «El Govern establirà les normes bàsiques a les quals s'han de sotmetre els concerts», i aquestes normes bàsiques són el Reial Decret 2377 del 1985, que en la Addicional Segona admet provisionalment els concerts singulars, però diu que : «seran per tres anys improrrogables». Senyores i senyors diputats, si no m'equivoco, aquests tres anys es compleixen el setembre del 1989, d'enguany. Per tant, fins al 31 d'agost d'aquest any són legals els concerts singulars; el problema és que hi ha una Ordre, del 26 de gener de 1989, de la Conselleria, que ens amenaça de retardar un any l'aplicació de la gratuïtat, perquè prorroga els concerts singulars fins al 31 d'agost del 1990.

Jo, per tant, senyores i senyors diputats, demano el seu vot a aquesta Moció, perquè no podem permetre un any més sense gratuïtat en l'ensenyament. A més, penso que la resposta del senyor Conseller va ser insatisfactòria, en primer lloc, quant a les quantitats. Jo, com a metodologia, proposo acceptar les xifres que donava la Conselleria, i no se'm va negar que tenien un caràcter finalista : 866 milions més dels que es dediquen a concerts a EGB i 553 milions més dels que es dediquen a For-

mació Professional de primer grau, i també va quedar clar que es destinen, a Formació Professional de segon grau, 543 milions més dels que es reben. Per tant, la conclusió és que es poden estendre més els concerts generals.

El cost, si començaven el mes de setembre, naturalment, no seria el de tota una anualitat, sinó només el de quatre mesos, i un altre cop —seguint les fonts de la Conselleria—, si el que diu que li falta per poder aplicar la LODE serien 2.248 milions, restant aquests 543, que destinen de manera no obligatòria a la Formació Professional de segon grau, resultaria que, segons dates de la Conselleria, els falten, per aplicar la LODE, 1.700 milions, i això, dividit per tres, el que faltaria per aplicar-ho a la resta de l'any, del setembre fins a acabar l'any, són 568 milions: aproximadament, la mateixa quantitat que destinen de més, voluntàriament, a subvencionar escoles de Formació Professional de segon grau.

Tampoc penso que va ser satisfactòria la resposta del senyor Conseller des del punt de vista jurídic, perquè l'excusa del senyor Laporte em sembla que va ser —si ho vaig entendre bé, i he rellegit la transcripció mecanogràfica—: «és que en els Pressupostos de l'Estat es preveuen els concerts singulars durant el 1989». Naturalment, jo sostinc que són legals fins a l'1 de setembre de 1989; no sé si val la pena que llegeixi la transcripció. El senyor Conseller diu: «Vostè m'ha dit que era escandalós, que era il·legal i que contraveníem la Llei, que contraveníem els decrets. Jo no sé, de tota manera, si el senyor Magí Cadevall sap que la Llei de Pressupostos de l'Estat del 1989, ara vigent...» Bé, m'he saltat una ratlla: «de Pressupostos de l'Estat del desembre del 1988», és a dir, la Llei, «els Pressupostos de l'Estat del 1989, ara vigents, en el seu capítol II, article 14.2, s'estableix que “se autoriza al Gobierno para dictar las normas por las que se fijarán las cantidades a percibir a los alumnos, en concepto de financiación complementaria a la proveniente de los fondos públicos que al régimen de conciertos singulares se asignen. En este supuesto, la financiación pública garantizará, como mínimo, el abono de los salarios, antigüedad y cargas del personal docente.”» I continua, el senyor Conseller, dient que això és un contrasentit total amb el que diu —vostè hi ha fet referència abans—, la LODE en la Disposició Transitòria Tercera. Jo, ho repeteixo, em penso que no hi ha cap contradicció que la Llei de Pressupostos de l'Estat prevegi concerts singulars el 1989, perquè crec que són perfectament legals fins al mes de setembre i, per tant, si hagués de jutjar a partir d'aquest text, jo deduiria que el senyor Conseller no ha entès aquest problema jurídic, malgrat que té una ordre que prorroga un any l'aplicació dels concerts generals, i que sap que aquesta ordre està correguda.

No voldria, tampoc, que es malinterpretés un altre aspecte de la meua intervenció. El senyor Conseller també —i això és excusable perfectament, podríem dir, en la calor, diguem-ho així, del debat— va dir: «Vostès, pel que m'explica, el seu objectiu seria que tanquessin tots els centres concertats». Senyores i senyors diputats, i senyor Conseller, vostè sap que això és perfectament fals, que jo no estic demanant, en aquest moment, que es tanquin els centres concertats, sinó, precisament, que se'ls faci un concert general, que és molt més favorable. Jo diria que, fins i tot a l'hora d'estudiar els centres en crisi, no s'ha de tenir en compte només el nombre d'alumnes, sinó també si són una cooperativa, per exemple, perquè té pre-

ferència de cara a convenis, o si tenen un projecte de transformació en curs.

Bé, i per anar acabant, com que no ha rebut esmenes, aquesta Moció, de la majoria, em temo molt que potser no obtindrà el vot favorable; per tant, hauria, potser, de preveure qui farà el torn en contra i quins arguments usarà. M'exposo a equivocar-me, però penso, potser, que el torn en contra el farà una persona tan autoritzada com el senyor Descals, que, a part de Diputat és Director General d'Ordenació i Innovació Educatives. (*Remor de veus.*)

Una altra cosa que hauria de tractar de preveure és quines citacions poètiques farà, però això, atesa l'àmplia cultura del senyor Descals, és totalment imprevisible i hi renuncio. El que sí que, en canvi, potser, puc tractar de preveure, són els arguments, perquè en això la Conselleria es repeteix bastant; potser nosaltres també ens repetim (*rialles*): és la nostra obligació. Per tant, penso que un dels arguments possibles és que tractarà de demostrar que no es desvien recursos de l'EGB i de la formació professional de primer grau cap a la formació professional de segon grau, perquè es dirà que els centres professionals de segon grau són els antics centres subvencionats, i que, per tant, un altre cop és un problema heretat de Madrid, en lloc de reconèixer que tenen una política pròpia, i que aquesta política costa alguns diners. (*Remor de veus.*) Jo, anticipadament, per si usés aquest argument —no sé si l'usarà—, diria que, això, és, almenys parcialment, fals, i que es pot demostrar que és parcialment fals, senyor Conseller i senyor Descals, amb el DOGC a la mà. Agafem, per exemple, el DOGC..., vejam si trobo la data..., del 30 de desembre del 1988. Aquí hi ha una variació de concerts, i agafo l'annex 4, que diu: «Centres de Formació Professional de segon grau, als quals s'aprova la modificació dels seus convenis». En llegim uns quants, senyores i senyors diputats: el primer, «Gabriel Torrents Camprubí, Sant Feliu de Llobregat»: se li autoritza, se li subvenciona una aula més. En llegim un altre: «Sant Francesc, Barcelona»: a aquest ja se li subvencionen més, se li afegeixen, en el concert, dues aules més. Passem al següent: «IP Sant Ignasi» —això ja sembla un bon patró, a més a més, no?—, i aquí ja tenim cinc aules més. Per tant, siguin pocs o molts, a un sol centre, se li concedeixen cinc aules més concertades; el que està clar és que augmenten voluntàriament les aules subvencionades de Formació Professional de segon grau, la qual cosa em semblaria molt bé si ja tinguessin concerts generals tots els centres de FP de primer grau i d'EGB.

L'altre argument, suposo, que usarà és que no hi ha recursos. Jo penso que he demostrat que es desvien diners d'EGB a FP2, que es podrien sostenir, amb aquests diners, quatre mesos de concerts generals, però, a més a més, diria que tot això està acceptant absolutament les xifres de la Conselleria, però que potser hi hauria motiu per posar en dubte les xifres que, de vegades, dona la Conselleria. Per exemple, el 8 de novembre de 1988 la senyora Carme Laura Gil va fer unes declaracions, recollides en diversos mitjans de publicació —per exemple, aquí porto un recull d'*El País*—, on dona unes dades que estan en contradicció amb les dades que ens va donar el senyor Conseller, amb pocs mesos de diferència. La primera contradicció és que la senyora Carme Laura Gil deia que aquest any tindriem un 40% de centres subvencionats, amb

3.725 unitats; el senyor Conseller ens va parlar d'un 33%, i només 3.193 aules —hi ha un 18% de diferència en això. Però agafem una altra dada : la senyora Carme Laura declara que, per arribar només a un 88% de concerts generals, es necessitarien 3.335 milions de pessetes, i poc després es veu que s'ha arribat a les rebaixes, perquè el senyor Conseller, per arribar al compliment total de la LODE —per tant, entenc, a un 100% de concerts generals a EGB i Formació Professional de primer grau—, ens diu que es necessitarien 2.248 milions. Per tant, si persones tan autoritzades, amb pocs mesos de diferència, tenen una diferència de 1.087 milions, que és un 48% d'error en un dels dos, jo penso que aquesta és una bona política per fer una lluita ideològica i per dir que sempre la culpa és dels altres; ara, de cara a una bona negociació, jo penso que dir alegrement aquestes xifres —ara 3.000 milions, ara 2.000 milions— és una mala política per poder negociar amb seriositat.

En resum, doncs, jo penso que Catalunya ha de tenir un ensenyament gratuït; que això és obligatori a partir de setembre de 1989. Penso que les explicacions donades no van ser totalment satisfactòries —vaig reconèixer que hi havia una part, en l'educació especial de les escoles municipals—, i, per tant, demano, senyores i senyors diputats, que votin per la gratuïtat de l'ensenyament i, per tant, que votin la nostra Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. Com que no hi ha esmenes presentades, passem directament a la intervenció dels grups. En primer lloc, el Grup parlamentari Mixt. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN : Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, demano disculpes per la meua repetició el dia d'avui, però el nostre Grup és així de reduït i no ens queda més remei.

Els diputats centristes estem a favor d'una escola autosuficient des del punt de vista econòmic, amb capacitat pròpia per atendre les seves finalitats i organització, de manera que pugui desenvolupar els seus projectes, i en la qual l'assignació de recursos públics es faci tenint en compte el dret de tots els ciutadans a l'educació i permeti garantir la igualtat d'oportunitats davant d'un model d'escola dependent econòmicament i administrativament dels poders públics.

És lamentable el fet que Catalunya sigui l'única comunitat autònoma que no ha implantat encara la gratuïtat de l'ensenyament bàsic i obligatori amb els centres concertats, i ens preguntem per què. A Catalunya hi ha, entre pre-escolar i EGB, uns 900.000 mil alumnes, distribuïts en més de 3.000 escoles i 800 instituts. L'Honorable Conseller d'Ensenyament ens confirma en la seva intervenció que el 23% de les unitats concertades, aules, tenen un concert general, mentre el que 43%, un concert singular del tipus A, i el 24%, un concert també singular del tipus B. A hores d'ara no sabem encara quants centres passaran, el proper curs, de concerts singulars a concerts generals. Aquesta situació s'agreuja per dues raons : d'una banda, al voltant de 133 centres concertats estan en crisi, i, d'altra banda, es preveu que el propinent mes de setembre al voltant de 450 aules de col·legis públics i 300 d'escoles privades concertades, a Catalunya, no obriran. *(Pausa.)* Jo, mentre no s'encengui el llum vermell, tinc temps... *(Remor de veus.)*

Aquesta situació, deia, s'agreuja per dues raons, i crec que,

això, els senyors il·lustres diputats i senyores diputades, haurien de tenir molta cura a escoltar-ho. D'una banda, al voltant de 133 centres concertats estan en crisi, i, d'altra banda, es preveu que el propinent mes de setembre al voltant de 450 aules de col·legis públics i 300 d'escoles privades concertades, a Catalunya, no obriran. I diem «es preveu» perquè no se'ns ha lliurat cap mena d'informació al respecte per part del Departament d'Ensenyament, sobre el nombre d'aules que es tancaran, ni sobre quina serà la nova destinació dels professors afectats. És un motiu important de preocupació, suposo que no tan sols per als diputats del CDS, sinó per a tots vostès, la manca d'acords entre l'Administració central i l'autonòmica en el finançament necessari per establir la gratuïtat en l'ensenyament obligatori, i, fonamentalment, com es contemplarà el finançament en l'anunciada reforma educativa, en què l'ensenyament obligatori s'estén —i n'acabem de parlar en la Moció anterior— als setze anys i s'inclou també el cicle pre-escolar per als nens entre els zero i els sis anys.

La minsa dotació econòmica que té previst el Ministeri d'Educació i Ciència destinar a aquelles comunitats autònomes que en depenen directament, 400.000 milions de pessetes, i al voltant de 600.000 milions de pessetes per distribuir proporcionalment entre les sis comunitats autònomes que tenen competències en aquesta matèria, ens fa preveure que, d'aquestes xifres, uns 160.000 milions de pessetes —clarament insuficients— es destinaran a Catalunya, quan els il·lustres senyores i senyors diputats saben que la nostra comunitat necessita superar la xifra dels 200.000 milions de pessetes.

El motiu de la nostra preocupació està centrat en el fet que la falta d'entesa entre l'Administració central i l'autonòmica impossibiliti l'acord per establir la gratuïtat en tots els estudis obligatoris. Davant la vinculació del partit proposant de la Moció al partit que governa a l'Administració central i la confiança que el partit que té la majoria en aquesta Cambra i que governa la nostra comunitat sabran superar conjuntament les diferències que avui els enfronten en favor dels escolars catalans, els diputats del CDS votarem favorablement aquesta Moció.

Moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats; moltes gràcies, Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyors diputats i senyores diputades, el meu Grup comparteix en síntesi la filosofia que es desprèn del text de la Moció a debat, la gratuïtat de l'ensenyament a tots els centres d'Educació General Bàsica i de Formació Professional de primer grau, però no desaprofitarem l'ocasió de fer algunes remarques.

En primer lloc, dir que resulta gairebé anacrònic, o senzillament anacrònic, a les acaballes del segle XX haver d'estar discutint encara per què no s'ha assolit globalment la gratuïtat de l'ensenyament, un objectiu que correspon, històricament, al segle passat; un objectiu que va ser un cavall de batalla del segle passat; un objectiu que, per exemple, en el cas de l'Estat francès, va ser immediatament posterior a la guerra franco-prussiana, i que en el cas de l'Estat espanyol va ser simultani o immediatament posterior a la guerra de Cuba. I dic que resulta anacrònic trobar-nos, al final del segle XX, discutint aquest tema, en lloc de veure'l completament assolit i poder con-

centrar la nostra atenció en objectius més ambiciosos i més projectats cap al futur.

Al nostre Grup li preocupa, i molt, la qualitat i les necessitats de l'ensenyament públic, no únicament els problemes de la concertació, i no hem deixat de denunciar, per exemple, que el Govern destini recursos econòmics molt substanciosos, molt generosos, a la construcció de polisportius en centres privats, mentre que hi ha instal·lacions esportives de centres públics en estat de ruïna imminent. No menystenim, no menystenim, en absolut, les dificultats que deriven de la insuficiència de les consignacions pressupostàries del Govern de l'Estat —consignacions majoritàriament de caire finalista, és cert—, però aquesta és una constatació que el nostre Grup fa molt de temps que destaca, que va destacar i que continuarà destacant. Són vostès, essencialment, el Govern, el Grup que li dona suport, els que s'entossudeixen a considerar viable aquest Estatut i a acceptar aquest sistema de finançament; són vostès els que no estan disposats a reconèixer que es van equivocar acceptant un determinat sistema de finançament i creient que, del barret de copa d'aquest Estatut, es poden continuar treient més conills, i, per tant, són vostès els responsables immediats, per al poble de Catalunya, del fet que reivindicacions perfectament legítimes, com la gratuïtat de l'ensenyament, no es puguin assolir.

Cadascú ha d'assumir les seves responsabilitats i, en el tema del finançament —i darrere d'aquest debat també hi ha el tema del finançament—, sembla com si vostès haguessin col·locat aquell rètol que es troba en alguns comerços, que diu: «Qui fia no hi és i qui hi és no fia». Cadascú ha d'assumir les seves responsabilitats. Nosaltres votarem a favor de la gratuïtat; si la prudència política del Grup del Govern, si l'abast dels seus acords amb Madrid fan impossible aquesta aspiració, aquesta és una responsabilitat que vostès hauran d'assumir. Ara bé, si vostès, finalment, es decideixen a acceptar que aquest Estatut és insuficient, que aquest finançament és insuficient, podran comptar amb nosaltres; en canvi, no esperin del Grup d'Esquerra Republicana cap cooperació a l'hora de posar pedaçs ni a l'hora de diluir contradiccions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Moció, i hi votarà en contra, fonamentalment, per raons de fons: ja he dit, en la meua intervenció anterior, que el seu Grup i el nostre tenen models educatius diferents, fins i tot models educatius contraposats. El que jo he confirmat ho sospitava, però, diguéssim que avui ho he confirmat: és que tenir un model educatiu diferent del seu —i suposo que això s'estén al model sanitari, a la política exterior, a la política fiscal...—, tenir-lo diferent de vostès, és reaccionari —reaccionari, i no «reaccionarista», perquè, és clar, ja sotmetem la llengua catalana, entre tots, a prou tortures, com per encara donar-li més sofriments.

En qualsevol cas, la LODE va iniciar un camí que nosaltres considerem atemptatori contra la llibertat d'ensenyament, i combatrem en totes les ocasions, en tots els terrenys i amb totes les armes democràtiques al nostre abast aquest camí.

La seva Moció, senyor Cadevall, va en la direcció que marca

aquest camí, i nosaltres no la podem votar. És més, hi hem de votar en contra, per coherència i per convicció. Perquè, és clar, senyor Cadevall, dir que: pel fet que el 43% d'unitats estiguin subjectes a convenis singulars tipus A —és a dir, on els pares han de pagar 500 pessetes al mes, que és el preu aproximat d'una entrada de cinema—, dir que això perpetua les desigualtats socials, això, senyor Cadevall, amb tots els meus respectes, a mi, em sona a demagògia. I una persona com vostè, que cultiva la disciplina en la qual el rigor és una exigència, no es pot permetre afirmacions d'aquest calibre.

I permetin-me que jo, com a científic experimental, utilitzi una analogia de les ciències experimentals, potser per compensar una mica l'excés de diputats d'aquesta Cambra amb formació humanística i jurídica. Quan un estudia un fenomen de la naturalesa i vol detectar aquest fenomen ha de distingir allò que es diu el senyal, que és on hi ha la informació, del soroll de fons. Doncs, bé, si vostè diu que 500 pessetes al mes perpetuen les desigualtats socials, amb el mateix dret jo dic, des de la meua visió de científic empíric, que 500 pessetes al mes formen part del soroll de fons, i que pagar 500 pessetes al mes és sinònim d'ensenyament gratuït.

Acusa vostè la Generalitat d'incompliment del Reial Decret 2377/85, i oblida que en els Pressupostos de l'Estat del 89, el Govern socialista incompleix la LODE, en preveure concerts singulars en el capítol segon, article 14, dels Pressupostos.

Jo comprenc que el Partit Socialista a Catalunya tingui dificultats per harmonitzar les seves actuacions en aquest Parlament i a Madrid, però, dintre d'un ordre, senyor Cadevall, dintre d'un ordre: un «no» rotund al seu concepte de viabilitat. Què és un centre viable, senyor Cadevall? No és viable perquè té pocs alumnes? Perquè a causa del descens de la corba de natalitat i de l'evolució demogràfica disminueix el nombre d'alumnes? És el nombre d'alumnes l'únic criteri, per a vostè, per determinar la viabilitat d'un centre?, o potser la realitat és més complexa. La societat està feta de nombres o de persones. On és aquest centre? Què representa per a les famílies i per als alumnes que hi assisteixen? Què passaria, quines conseqüències socials, familiars, econòmiques, efectives tindria el tancament d'aquest centre que vostè qualifica —criteris purament, cruelment quantitativus— com a no viable? Quina és la història d'aquest centre? Què hi ha al darrere?

Un centre pot anar a menys, hi pot haver una etapa transitòria en la qual aquest centre necessiti un suport institucional fins que la seva desaparició no sigui traumàtica; però és que vostè, amb la seva Moció, senyor Cadevall, vostè no és partidari de l'eutanàsia, vostè és partidari, simplement, del tret al clatell.

I què hem de dir de la Formació Professional 2? Vostè es queixa que es destinin recursos a aquest nivell de Formació Professional, però jo crec que alguna autonomia ha de tenir el Govern de Catalunya per fer una política educativa pròpia, perquè si tot el que fa és agafar aquests recursos i destinar-los, amb criteris rigidament finalistes, allà on han d'anar, vostè degrada la Conselleria d'Ensenyament —que és un òrgan pretesament polític—, al caràcter de simple gestoria administrativa.

La seva Moció, com demostrava quantitativament la interpellació, tal com va transcórrer l'altre dia, representaria tancar unes quatre mil unitats de centres concertats. És a dir, seria un

pas brusc, traumàtic, cap a l'escola única, laica i pública que vostè considera adient i que nosaltres considerem rebutjable.

Per tant, en aquest cas, nosaltres hi votarem en contra i coincidirem amb un govern que, al seu dia, va votar la LODE, la va votar, i dels dos partits que integren aquesta majoria, un dels dos, en particular, va haver de fer malabarismes per explicar al seu electorat que votava la LODE. Jo recordo aquells malabarismes; van ser un autèntic prodigi. L'altra partit no va haver de fer malabarismes perquè aquest partit aplica, en política, la vella norma pascaliana que «el cor té raons que la raó no comprèn».

Per tant, ara, aquesta majoria absoluta pateix les conseqüències d'una llei que va votar i reconeix —i jo crec que el Conseller implícitament ho reconeixia l'altre dia— que aquesta Llei va en contra del seu model educatiu. L'ambigüitat calculada té un preu; vostès han dit algunes vegades, per boca del seu representant més qualificat, que són allò que són; la tautologia és un buit..., un s'ha de definir. Nosaltres, en aquest tema, tenim les idees clares i les manifestem amb tota claredat. I això, a vegades, fins i tot, ens costa ser ofesos, perquè —ho reconeixeran vostès amb mi— fer esment galantment del color de les mans d'una dama no és comparable a fer comentaris negatius sobre la qualitat del bec d'un cavaller (*rialles*), i encara, i encara, que aquest bec ha estat qualificat —poc amablement— com a despuntat, jo he aconseguit una intensa reacció cap a una diputada del seu Grup. Això em fa pensar que, després de tot, no he tingut una mala tarda. (*Rialles.*)

Estem per la llibertat i per la pluralitat en el món de l'educació. En nom d'aquesta pluralitat i d'aquesta llibertat que vostès —lamento dir-ho— no van tenir el valor de defensar al seu dia, votarem ara amb vostès en contra d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, gràcies, senyor President, i quan ja el retard és de més de seixanta-cinc minuts sobre l'horari previst (*rialles*), ens posicionem sobre aquesta Moció, no sobre una sèrie de qüestions político-filosòfiques que, els qui m'han precedit han explicat, ja que el que em penso és que després d'una interpellació hi ha una moció, que es concreta en un text ben precís, i el que es tracta de dir és si el nostre Grup donarà o no donarà suport a aquest text.

Volia explicar que nosaltres, any rere any, en les esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament —les meves il·lustres predecessores: Teresa Eulàlia Calzada i Eulàlia Vintró, i jo mateix— hem insistit sempre en la necessitat de garantir primer la gratuïtat dels ensenyaments d'EGB i de Formació Professional de primer grau; hem dit que garantir-la, en primer lloc, i garantir-la d'una manera total.

La nostra insistència en la prioritat de l'ensenyament públic recolza en el fet que en la majoria de països d'Europa, ensenyament públic és sinònim d'ensenyament de qualitat. Nosaltres no vam votar a favor de la LODE per raons absolutament diferents que les que ha exposat qui m'ha precedit ara en l'ús de la paraula, i no la vam votar, justament, perquè ens semblava que desdibuixava la importància i el paper renovador que havia de tenir l'ensenyament públic, en el conjunt dels altres ensenyaments també legítims, també defensables, també subvencio-

nables, però que, en tot cas, havien de ser subsidiaris de l'ensenyament que havia de ser finançat amb el diner públic.

Quant a la Moció, en primer lloc, ens sembla que conté una concreció i una sàvia inconcreció; una concreció, abans del setembre de 1989, per les raons que ha explicat el senyor Cadevall; una sàvia inconcreció quan parla dels centres que compleixin les condicions necessàries; condicions que haurien de ser objecte, ens sembla, de publicitat, en el bon sentit de la paraula, és a dir, que siguin més públiques les condicions exigides per destinar diner públic a una activitat pública i d'interès públic com és l'ensenyament. És a dir, en aquest cas concret, ens sembla que és important que siguin més conegudes, per part del conjunt de la població, aquestes condicions necessàries.

La resposta a una possible objecció, que és que no hi ha diners. Bé, sembla que, pel que s'acaba de dir, hi ha diners finalistes no aplicats. Però ens semblaria fins i tot de mal gust que es gosés dir, des del Grup de la majoria, que no hi ha diners en el marc d'un Ple que ha aprovat un suplement de crèdit de 6.000 milions de pessetes. És, no ho oblidin, el mateix Ple.

I, finalment, una cautela : que aquesta extensió dels concerts de la gratuïtat vagi paral·lela a una fiscalització seriosa i rigorosa de la destinació dels diners públics, amb un control efectiu de les quotes reals cobrades, que són, molt sovint, molt superiors a les 500 pessetes al·ludides i que hi ha subterfugis per justificar-les a l'hora del seu cobrament. I aquí sí que ens sembla que s'ha d'aplicar el rigor absolut d'una política que fiscalitzi la destinació del diner públic.

He dit, per tant, que el nostre Grup donarà suport a la Moció presentada pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, quan l'Illustre senyor Diputat del PSC en la seva interpellació utilitzava mots com «vergonyós», «perjudicial», «conspiració de Madrid», «confusionisme i falsedat», suposo que provenien de la seva experiència del que coneix, que, possiblement, és parcial.

Permeti'm, Illustre senyor Diputat, de llegir-li un text per a la reflexió, almenys per a mi, que és de Jean Monnet, el pare de l'Europa comunitària : «L'experiència de cada home torna a començar; només les institucions esdevenen més sàvies i acumulen l'experiència col·lectiva, i, d'aquesta experiència i d'aquesta saviesa, els homes sotmesos a les mateixes regles veuran no pas canviar la seva naturalesa, sinó transformar gradualment el seu comportament. Per tant, res de canvi, sinó transformació.»

Per què votarem en contra de la Moció? En primer lloc, perquè el tema dels concerts és un problema no resolt, no ben resolt, segons la nostra opinió. Abans, els concerts anaven per nombre d'unitats d'aules; ara, per nombre d'alumnes. Sense el factor de correcció entre el nombre d'unitats i el d'alumnes, ens trobem que a Catalunya hi ha hagut molts centres de titularitat privada amb moltes unitats, i hi ha un greu desfasament que arriba a 2.248 milions de pessetes, que és l'estimació actual.

L'Honorable Conseller d'Ensenyament li parlava de futures converses amb el Ministre, i sembla que aniran bé; molt probablement aniran bé : no sempre la culpa és nostra.

En segon lloc, la LODE preveu concerts a la FP2, que tenien ajuts de la mateixa manera com ho reben les ex-filials de batxillerat : vostè ho ha dit. I, per això, el Ministeri tramet els recursos, els tramet. El que vostè no ha dit és que hi ha el creixement vegetatiu, i també s'ha de tenir en compte.

En tercer lloc, l'error en no introduir els centres municipals d'educació especial dintre el sector privat ha estat admès pel Ministeri, i són 688 milions. Per tant, ni vergonya ni confusió.

Què vol dir, què voldria dir votar afirmativament la Moció? Suposaria, en primer lloc, el tancament, ara, de 4.000 aules, i ens sembla una barbaritat; voldria també dir deixar de concertar aspectes de l'educació especial, que no ho farem pas; i també voldria dir que només hi hagués escola pública, que és el que sembla desprendre's de la seva interpel·lació : no és el nostre model educatiu, i sembla que coincidim amb el Ministre perquè, justament, en la mateixa sessió del dia 24 al Congrés, al número 196, plana 11.174, el senyor Ministre diu, responent una pregunta de l'oposició : «Me siento Ministro de Educación de toda la enseñanza : la pública, la privada concertada y la privada. Toda ella quiero que sea buena y toda ella quiero que tenga mejor calidad». Política de dretes?, política de dretes. Ni conspiració amb Madrid ni perjudici.

Illustre senyor Diputat, de fet, no hi ha mai res acabat, i la saviesa consisteix a conèixer el moment que un s'ha d'aturar, perquè l'excés de cura no trenqui l'equilibri. I això és el que l'Honorable Conseller d'Ensenyament ha estat fent : no trencar l'equilibri.

Jo, aquí, tinc un seguit de notes i documents que li podria ensenyar, però em penso que seria massa llarg..., no, no, per

contrarestar aspectes com les escoles de Vic, que vostè va dir, no n'hi ha dues, n'hi ha tres, però no són totes concertades, sinó només un nombre d'unitats i, totes tres han demanat, han demanat..., s'han acollit al cessament de les seves activitats. Per tant, transformació, no canvi. O li podria parlar de la branca administrativa la qual, amb una sèrie de mòduls, s'ha modernitzat, i hi entra la informàtica de la gestió i de les empreses, i li podria dir encara més coses sobre la construcció, sobre fusta, etcètera, tots aquells aspectes que vostè també va dir, però no ho faré.

Per tant, el nostre Grup, senyor Cadevall, agraeix el seu interès, però repeteixo el que abans havia dit : no podrem votar a favor la Moció presentada pel Grup Socialista que..., què més voldríem!

I acabo, si m'ho permet el senyor President, amb una altra reflexió, perquè el final esdevingui un inici, i, lògicament, de Shakespeare. I deixeu-me-la dir en anglès, no pas per petulància, sinó per musicalitat (*rialles*) : «We are stuff as dreams are made on and our little life is rounded with a sleep.» Som de la matèria dels somnis.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Descals. Seguidament, es passa a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(*És un quart de vuit de la tarda i cinc minuts.*)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 34

La sessió s'obre a un quart de vuit de la tarda i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major.

Al banc del Govern seu l'H. Sr. Conseller de Treball.

Ordre del dia

Punt únic : Elecció del Síndic de Greuges.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

La Presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 5.2, de la Llei 14/84, del 20 de març del Síndic de Greuges i amb el Reglament de la Cambra, aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia que és l'elecció del Síndic de Greuges. Un secretari donarà lectura a la proposta de candidat formulada per la Comissió del Síndic de Greuges. *(Pausa.)*

El Sr. SECRETARI PRIMER : «La Comissió del Síndic de Greuges, en sessió tinguda el dia 28 de juny de 1989, d'acord amb l'article 5.1...

El Sr. PRESIDENT : Silenci.

El Sr. SECRETARI PRIMER : ...d'acord amb l'article 5.1 de la Llei 14/84, del 20 de març; del Síndic de Greuges, ha acordat de proposar al Ple del Parlament l'Honorable Senyor Frederic Rahola i d'Espona, com a candidat a Síndic de

Greuges. Palau del Parlament, 28 de juny de 1989.»

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, serà secreta la votació mitjançant paperetes, d'acord amb l'article 5.2 de la Llei del Síndic, l'elecció ha de ser per majoria de les tres cinquenes parts, o sia, 81 vots. Un secretari anomenarà els il·lustres senyors diputats i les il·lustres senyores diputades perquè dipositin a l'urna llur vot.

(D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, la I. Sra. Diputada i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT : Es procedeix a l'escrutini. *(Pausa.)*

El resultat de la votació ha estat... *(Remor de veus.)* El resultat de la votació ha estat el Molt Honorable senyor Frederic Rahola, 98 vots; blancs, 3, i nuls, 2.

Queda proclamat Síndic de Greuges l'Honorable senyor Frederic Rahola i d'Espona.

Senyories, la Mesa i aquesta Presidència els desitja unes magnífiques vacances d'estiu.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de vuit del vespre i tres minuts.)